

Sygn. akt : II AKa 384/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

- W PRAWIDŁOWYM BRZMIENIU PO SPROSTOWANIU z 15.04.2015r.-

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Beata Basiura (spr.)
Sędziowie	SSA Helena Kubaty SSA Wojciech Kopczyński
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. (del.) Pawła Zuberta

po rozpoznaniu w dniach 7 i 11 marca 2014 r. sprawy

1. **P. S. (1)** s. S. i W.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 42 ust 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

2. **R. D.** s. H. i B.,

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

3. **J. Ś.** s. H. i C.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

4. **J. W.** s. M. i H.,

ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 42 ust 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

5. **R. T.** s. W. i B.,

ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

6. **M. C. (1)** s. S. i L.,

ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

7. **T. J.** s. T. i T.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk

8. **D. K. (1)** s. K. i C.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

9. **D. S. (1)** s. L. i K.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. 31 § 2 kk

10. **D. A.** s. R. i M.,

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

11. **D.F.** s. M. i E.,

ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk

12. **A. B.** s. B. i H.,

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 64 § 1 kk i z art. 263 § 2 kk

13. **R. L.** s. H. i M.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk przy zast. art. 64 § 1 kk

14. **R. W.** s. A. i B.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

15. **D. S. (2)** s. L. i K.,

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk

16. **J.B.** s. M. i G.,

ur. (...) w R.

oskarżonego z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk, art. 263 § 2 kk

17. **W. K.** s. R. i A.,

ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

18. **K. B.** s. Z. i D.,

ur. (...) w D.

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk i inne

19. **Ł. G.** s. M. i Z.,

ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 kk, art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonych: P. S. (1), R. D. (1), M. C. (1), T. J., D. A., W. K., K. B. i Ł. G. oraz obrońców oskarżonych: A. B., Ł. G., R. W., D. K. (1), R. L., J. Ś., D. S. (2), J.B.D. F., T. J., P. S. (1), J. W., M. C. (1), W. K., K. B., R. T., R. D., D. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 grudnia 2012 r.

sygn. akt. XXI K 70/05

- w odniesieniu do oskarżonego **P. S. (1)**:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 1 przyjmuje za podstawę skazania i podstawę wymiaru kary przepis art. 258§3 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku przy zastosowaniu art. 4§1 kk;
2. uzupełnia punkty 2, 3, 4, 5, 6 i 7 poprzez dodanie po słowie „oskarżonego” słowa (...);
3. w punkcie 2 z opisu przypisanego czynu eliminuje działanie wspólnie i w porozumieniu z R. D., a za podstawę skazania przyjmuje przepis art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk, zaś za podstawę wymiaru kary powołane przepisy uzupełnione o przepis art. 33§1 i 3 kk;

4. w punkcie 3 ustala, iż przedmiotem przestępstwa popełnionego wspólnie i w porozumieniu z M. C. (2) i M. C. (1) w drugiej połowie 2001 roku były tabletki ekstazy w ilości 4.000 sztuk, a nadto przyjmuje, iż każdy z przypisanych czynów stanowi przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk, a jako podstawę wymiaru kary wskazuje przepis art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk i art. 65§1 kk przy zast. art. 91§1 kk i art. 4§1 kk oraz łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do lat 4 (czterech);

5. w punkcie 4 eliminuje z opisu czynu sformułowanie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu” i przyjmuje za podstawę prawną skazania przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65§1 kk i art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 33§1 i 3 kk i art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk;

6. w punkcie 6 eliminuje z opisu czynu sformułowanie „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw”, a z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary eliminuje przepis art. 65 kk;

7. w punktach 7, 8 i 9 eliminuje stwierdzenie „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku, obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

8. w punktach 8 i 9 łagodzi orzeczoną łączną karę pozbawienia wolności do 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63§1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 lutego 2003 roku do dnia 28 grudnia 2007 roku

- w odniesieniu do oskarżonego **R.D.**:

II. uchyła rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 10 i na zasadzie art. 17§1 pkt 6 kpk umarza wobec R.D. postępowanie o przestępstwo z art. 258§1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku przy zast. art. 4§1 kk, przyjmując, iż zostało ono popełnione w okresie od połowy 2001 roku do 12 lutego 2003 roku i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,

III. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uniewinnia oskarżonego R.D. od czynu zarzuconego mu w punkcie 11 (punkt 11 wyroku) i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

2. w punkcie 12 przyjmuje, iż przypisanego mu czynu oskarżony R.D. dopuścił się w okresie od połowy 2001 roku do 12 lutego 2003 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), P. S. (1) i innymi osobami oraz wskazaną ilość marihuany pomniejsza do 24 kilogramów, a tabletek ekstazy do 13.000 sztuk i eliminuje z opisu czynu sformułowanie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, nadto za podstawę skazania przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku i art. 65§1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 33§1 i 3 kk i art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk i orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do lat 5 (pięciu);

3. w punkcie 13 z opisu czynu przypisanego R. D. eliminuje sformułowanie „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw”, a z podstawy skazania i podstawy wymiaru kary eliminuje przepis art. 65 kk;

4. w punkcie 14 jako podstawę orzeczenia kary łącznej w miejsce art. 91§2 kk wprowadza przepis art. 85 kk, eliminuje sformułowanie „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk”, a orzeczoną łączną karę pozbawienia wolności łagodzi do 5 (pięciu) lat i 2 (dwóch) miesięcy;

5. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 15 i na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu R. D. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 lutego 2003 roku do dnia 24 maja 2007 roku,

- w odniesieniu do oskarżonego **J. Ś.:**

IV. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 18 i na zasadzie art. 17§1 pkt 6 kpk umarza wobec J. Ś. postępowanie o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, obciążając w tym zakresie kosztami postępowania Skarb Państwa;

V. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 16 w miejsce sformułowania „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku, obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk” przyjmuje „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

2. w punkcie 17 eliminuje z opisu czynu przypisanego J. Ś. sformułowanie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu” i przyjmuje za podstawę skazania przepis art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary przepis art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk przy zast. art. 4§1 kk, ustalając, iż powołane przepisy kodeksu karnego i ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczą ich brzmienia obowiązującego w okresie od 1 września 1998 roku do 1 lipca 2003 roku;

3. w punkcie 19 po słowie „oskarżonego” dodaje (...);

4. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punkcie 20 i 21 i na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu J. Ś. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16 czerwca 2003 roku do dnia 28 stycznia 2005 roku oraz od dnia 19 czerwca 2005 roku do dnia 5 listopada 2005 roku uznając karę za wykonaną w całości;

5. w punkcie 22 eliminuje sformułowanie „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk”

- w odniesieniu do oskarżonego **J. W.:**

VI. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 23 i na zasadzie art. 17§1 pkt 6 kpk umarza wobec J. W. postępowanie o przestępstwo z art. 258§1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku przy zast. art. 4§1 kk, obciążając w tym zakresie kosztami postępowania Skarb Państwa;

VII. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uzupełnia punkty 24, 25, 26 i 27 poprzez dodanie po słowie „oskarżonego” słowa (...);

2. w punkcie 24 przyjmuje, iż przypisany czyn stanowi przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk i te przepisy uzupełnione o przepis art. 33§1 i 3 kk stanowią podstawę wymiaru kary;

3. w punkcie 25 przyjmuje, że przypisane czyny stanowią przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary wskazuje przepisy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk i art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk i art. 91§1 kk oraz orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do lat 4 (czterech);

4. w punkcie 26 z opisu czynu eliminuje działanie wspólnie i w porozumieniu z W. K. oraz sformułowanie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, za podstawę skazania przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku i art. 65§1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk,

a za podstawę wymiaru kary przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 33§1 i 3 kk i art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk,

5. w punkcie 27 w miejsce powołanego przepisu art. 65 kk przyjmuje przepis art. 65§1 kk i eliminuje sformułowanie „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

6. w punkcie 28 i 29 eliminuje sformułowanie „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk” i w oparciu o powołane przepisy orzeka wobec J. W. nową karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63§1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 roku do dnia 23 maja 2007 roku,

- w odniesieniu do oskarżonego **R. T.**:

VIII. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 32 i na zasadzie art. 17§1 pkt 6 kpk umarza wobec R. T. postępowanie o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

IX. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 30 w miejsce sformułowania „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk” przyjmuje „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

2. w punkcie 31 z opisu czynu przypisanego R. T. eliminuje stwierdzenie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, przyjmuje, iż podstawę skazania stanowi przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65§1 kk i art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a podstawę wymiaru kary przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 33§1 i 3 kk i art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk oraz łagodzi orzeczoną karę pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy;

3. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 33 i 34 i na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu R. T. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 roku do dnia 16 lutego 2007 roku, uznając karę pozbawienia wolności za wykonaną w całości, a na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 lutego 2007 roku do dnia 25 maja 2007 roku tj. 99 dni i przyjmuje, iż kara grzywny została wykonana do wysokości 198 stawek dziennych,

- w odniesieniu do oskarżonego **M. C. (1)**:

X. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 38 i na zasadzie art. 17§1 pkt 6 kpk umarza wobec M. C. (1) postępowanie o przestępstwo z art. 275§1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk, obciążając w tym zakresie kosztami postępowania Skarb Państwa;

XI. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 35 w miejsce sformułowania „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk” przyjmuje „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

2. w punktach 36 i 37 po słowie „oskarżonego” dodaje (...);

3. w punkcie 36 przyjmuje, że przedmiot przestępstwa stanowiły tabletki ekstazy w ilości 4.000 sztuk, a nadto, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk, a jako podstawę wymiaru kary wskazuje przepis art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk przy zast. art. 4§1 kk, przy czym przy zastosowaniu art. 60§2 i art. 60§6 pkt 2 kk orzeka wobec oskarżonego karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 39 i 40, zaliczając oskarżonemu M. C. (1) na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 roku do dnia 11 kwietnia 2005 roku;

- w odniesieniu do oskarżonego **T. J.**:

XII. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 41 w miejsce sformułowania „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk” przyjmuje „w brzmieniu obowiązującym do 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

2. w punkcie 42 eliminuje z opisu czynu stwierdzenie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, przyjmuje, iż przedmiotem przestępstwa były środki odurzające i substancje psychotropowe w ilości 500 gram marihuany, 200 gram amfetaminy, 200 sztuk tabletek ekstazy i 125 gram haszyszu, za podstawę skazania przyjmuje przepis art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary przepis art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk przy zast. art. 4§1 kk, ustalając, iż powołane przepisy kodeksu karnego i ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczą ich brzmienia obowiązującego w okresie od 1 września 1998 roku do 1 lipca 2003 roku, a nadto orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do lat 3 (trzech);

3. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 43 i na mocy art. 63§1 kk zalicza T. J. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2004 roku do dnia 23 maja 2007 roku;

- w odniesieniu do oskarżonego **D. K. (1)**:

XIII. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 45 i 46 w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do lat 4 (czterech), zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 lutego 2006 roku do dnia 22 maja 2007 roku;

- w odniesieniu do oskarżonego **D. A.**:

XIV. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punktach 55, 56, 57 i 58 po słowie „oskarżonego” wpisuje (...);

2. w punkcie 55 przyjmuje, iż każdego z przypisanych czynów oskarżony dopuścił się mając znacznie ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31§2 kk i kwalifikuje je jako przestępstwa z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. 4§1 kk i art. 31§2 kk, a

jako podstawę wymiaru kary wskazuje przepis art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 2 kk przy zast. art. 91§1 kk i art. 4§1 kk;

3. w punkcie 57 za podstawę orzeczenia kary łącznej przyjmuje przepisy art. 91§2 kk i art. 86§1 i 2 kk,

- w odniesieniu do oskarżonego **D. F.:**

XV. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 59 i 60 w ten sposób, że uznaje oskarżonego D. F. za winnego tego, że w nocy z 20 na 21 października 2002 roku działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., R. L., R. W., D. K. (1) i G. D. dopuścił się kradzieży z włamaniem, zabierając w celu przywłaszczenia przesyłki kurierskie zawierające odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223,42 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. tj. przestępstwa z art. 279§1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet w oparciu o przepis art. 63§1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 stycznia 2004 roku do dnia 26 listopada 2004 roku,

- w odniesieniu do oskarżonego **R. W.:**

XVI. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 67 powołane za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280§2 kk w zw. z art. 11§3 kk uzupełnia o przepis art. 60§2 kk i art. 60§6 pkt 2 kk i na mocy tych przepisów wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając w oparciu o przepisy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat;

2. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 68,

- w odniesieniu do oskarżonego **D. S. (2):**

XVII. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 71 i na zasadzie art. 17§1 pkt 7 kpk umarza wobec D. S. (2) postępowanie o to, że jesienią 2002 roku w D., K. i S. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił innym osobom środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci 100 gram amfetaminy, kilkanaście gram marihuany, 20 tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,

XVIII. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 69 eliminuje z opisu czynu stwierdzenie „których zachowaniem kierował”, a z kwalifikacji prawnej przepis art. 18§1 kk;

2. w punkcie 70 po słowie „oskarżonego” wpisuje (...);

3. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 72 i 73, zaliczając oskarżonemu D. S. (2) na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 6 listopada 2002 roku do dnia 8 listopada 2002 roku i od dnia 5 listopada 2004 roku do dnia 28 listopada 2005 roku,

- w odniesieniu do oskarżonego **J. B.:**

XIX. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punktach 75, 76, 77, 78 i 79 po słowie „oskarżonego” wpisuje (...);

2. w punkcie 75 z podstawy skazania eliminuje przepis art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wskazując jako właściwy art. 43 ust. 3 tej ustawy;

- w odniesieniu do oskarżonego **W. K.**:

XX. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 80 w miejsce sformułowania „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk przyjmuje „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

2. w punktach 82, 83, 84 i 85 po słowie „oskarżonego” wpisuje (...);

3. w punkcie 81 za podstawę skazania przyjmuje przepis art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary wskazane przepisy uzupełnione o przepis art. 33§1 i 3 kk;

4. w punkcie 82 przypisany czyn kwalifikuje z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary wskazuje przepis art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 kk przy zast. art. 4§1 kk, ustalając, iż powołane przepisy kodeksu karnego i ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczą ich brzmienia obowiązującego w okresie od 1 września 1998 roku do 1 lipca 2003 roku;

5. w punktach 83, 84, 85, 86 eliminuje sformułowanie „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od dnia 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk”;

6. w punkcie 85 i 86 orzeczoną wobec W. K. łączną karę pozbawienia wolności łagodzi do 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63§1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 maja 2004 roku do dnia 5 czerwca 2007 roku;

- w odniesieniu do oskarżonego **K. B.**:

XXI. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 87 i na mocy art. 17§1 pkt 6 kpk umarza wobec K. B. postępowanie o przestępstwo z art. 258§1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4§1 kk;

XXII. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punktach 88 i 89 po słowie „oskarżonego” wpisuje (...);

2. w punkcie 88 eliminuje z opisu czynu sformułowanie „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, za podstawę skazania przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65§1 kk i art. 12 kk przy zast. art. 4§1 kk, a za podstawę wymiaru kary przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 33§1 i 3 kk w zw. z art. 65§1 kk przy zast. art. 4§1 kk oraz orzeczoną karę pozbawienia wolności łagodzi do lat 4 (czterech);

3. w punkcie 89 za podstawę skazania i podstawę wymiaru kary przyjmuje przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym od 21 lipca 2006 roku do 9 grudnia 2011 roku przy zast. art. 4§1 kk;

4. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 90 i 91 i na mocy art. 85 kk i art. 86§1 kk orzeka wobec oskarżonego K. B. nową łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63§1

kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 maja 2004 roku do dnia 14 marca 2005 roku i od dnia 7 kwietnia 2005 roku do dnia 29 maja 2007 roku;

- w odniesieniu do oskarżonego **Ł. G.**:

XXIII. uchyla punkt 98 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie sprawę Ł. G. przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dąbrowie Górniczej;

XXIV. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 96 w miejsce sformułowania „w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 roku obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4§1 kk” przyjmuje „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku w z art. 4§1 kk”;

2. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 99 i 100 i na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu Ł. G. na poczet orzeczonej w punkcie 97 kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 31 grudnia 2006 roku do dnia 13 czerwca 2007 roku;

a nadto:

XXV. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 101 w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie w części zasądzającej adwokatowi Z. Ż. kwotę 7.380 (siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt) zł z tytułu obrony oskarżonego M. C. (1);

2. zasądza na rzecz adw. J. R. w miejsce przyznanych kwot:

- kwotę 13.760 (trzynaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt) zł, w tym 23% podatku VAT tytułem poniesionych kosztów obrony z urzędu oskarżonego J. Ś.;
- kwotę 14.055, 20 (czternaście tysięcy pięćdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia groszy) zł w tym 23% podatku VAT tytułem poniesionych kosztów obrony z urzędu oskarżonego D. S. (2);

XXVI. w punkcie 110 uchyla rozstrzygnięcia o kosztach sądowych w odniesieniu do: M. C. (1), D. K. (1), D. S. (1), D. F. i W. K. i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania;

XXVII. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

XXVIII. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata:

- H. W. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. D. (1) w postępowaniu odwoławczym,
- A. G. (1) – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. T. w postępowaniu odwoławczym,
- A. F. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. S. (1) w postępowaniu odwoławczym,

- K. Ś. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. L. w postępowaniu odwoławczym,
- W. M. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. W. w postępowaniu odwoławczym,
- J. G. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu W. K. w postępowaniu odwoławczym,
- J. L. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu K. B. w postępowaniu odwoławczym,
- A. K. (1) – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu Ł. G. w postępowaniu odwoławczym,

XXIX. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach im odpowiadających oraz opłaty:

1. za II instancję w kwocie:

- 280 (dwieście osiemdziesiąt) zł od oskarżonego D. S. (1);
- 400 (czteryście) zł od oskarżonego A. B.;
- 400 (czteryście) zł od oskarżonego R. L.;
- 1.740 (tysiąc siedemset czterdzieści) zł od oskarżonego J.B.,

2. za obie instancje w kwocie:

- 2.040 (dwa tysiące czterdzieści) zł od oskarżonego P. S. (1);
- 1.800 (tysiąc osiemset) zł od oskarżonego R.D.;
- 700 (siedemset) zł od oskarżonego J. Ś.;
- 2.040 (dwa tysiące czterdzieści) zł od oskarżonego J. W.;
- 1.200 (tysiąc dwieście) zł od oskarżonego R. T.;
- 900 (dziewięćset) zł od oskarżonego M. C. (1);
- 1.200 (tysiąc dwieście) zł od oskarżonego T. J.;
- 400 (czteryście) zł od oskarżonego D. K. (1);
- 300 (trzysta) zł od oskarżonego D.F.;
- 300 (trzysta) zł od oskarżonego R. W.;
- 400 (czteryście) zł od oskarżonego D. S. (2);

- 1.400 (tysiąc czterysta) zł od oskarżonego W. K.;
- 1.200 (tysiąc dwieście) zł od oskarżonego K. B.;
- 300 (trzysta) zł od oskarżonego Ł. G..

XXX. wydatkami postępowania odwoławczego w części dotyczącej oskarżonego D. A. obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 384/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach pod sygn. XXIK 70/05 rozpoznał sprawę:

I. *P. S. (1) oskarżonego o to, że:*

1. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. i innych miejscowościach w kraju i za granicą założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, iż:

- nabywał, przechowywał i zbywał środki odurzające i substancje psychotropowe,
- organizował przemyt środków odurzających i substancji psychotropowych z Holandii do Polski,
- wydawał polecenia innym członkom grupy przestępczej,
- utrzymywał łączność z innymi członkami grupy przestępczej,
- prowadził rozliczenia finansowe z innymi członkami grupy przestępczej tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

2. w marcu 1999 r. działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., J. W., T. S. i R. D. w warunkach zorganizowanej grupy, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość środków odurzających w postaci 1 kilograma marihuany i 250 gram haszyszu tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

3. w okresie od grudnia 2000 r. do stycznia 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., w warunkach zorganizowanej grupy, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość środków psychotropowych w postaci 1000 tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

4. w połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., J. W. i inną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w przemycie z Holandii do Polski znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci 2000 tabletek ekstazy w ten sposób, że wspólnie z T. S. przekazał J. W. pieniądze na zakup tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

5. w drugiej połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (2) i M. C. (1), w warunkach zorganizowanej grupy, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 4500 tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

6. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D., S., B., T., C. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z T.S. R. D., W. S., A. I., M. D., J. W., W. K., T. R., J. Ś., R. T. i innymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 25 kilogramów marihuany, 14500 tabletek ecstasy, 19 kilogramów amfetaminy, 11, 5 kilograma haszyszu, 50 gram kokainy i 20 znaczków LSD w ten sposób, że nabywał, przechowywał, ważył, porcjował i zbywał środki odurzające i substancje psychotropowe innym osobom w celu ich dalszej odsprzedaży tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

7. w nocy z 21 na 22 kwietnia 1999 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. G., T.S. i P. S. (2) oraz inną ustaloną osobą, działając w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu (...) przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim zaklejeniu czujników alarmu i ukryciu się wewnątrz lokalu do czasu jego zamknięcia, wyłączył używając łomu drzwi do trzech automatów z gramami z ręcznościami znajdującymi się w lokalu i zabrał z kaset w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 zł na szkodę R. G. oraz zabrał z wnętrza baru papierosy różnych marek i gotówkę w łącznej kwocie 2400 zł na szkodę B. Z., a następnie opuścił lokal otwierając od wewnątrz zamknięte na zamek drzwi wejściowe tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

8. w okresie od 22 października 2002 r. do listopada 2002 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i R. D., w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, przyjął celem zbycia od D. S. (2) i D. F. oraz pozostałych sprawców napadu, uzyskane w wyniku rozboju przedmioty w postaci odzieży sportowej, kaset wideo i innych o znacznej wartości 171.223,42 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 65 k.k.

9. w dniu 12 lutego 2003 r. w K. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną gazową w postaci pistoletu marki R. i pistoletu marki V. oraz 10 sztuk amunicji do broni palnej gazowej kaliber 9 mm tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

II. **R.D.oskarżonego o to, że:**

10. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, że:

- porcjował, ważył, przewoził, przechowywał środki odurzające i substancje psychotropowe,
- przekazywał innym osobom na polecenie P. S. (1) oraz zbywał substancje psychotropowe i środki odurzające tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

11. w marcu 1999 r. działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., J. W., T.S. i P. S. (1) oraz działając w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wziął udział w przemyśle z Holandii do Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci 1 kilograma marihuany i 250 gram haszyszu w ten sposób, że przewoził swoim samochodem wymienione środki odurzające ze S. do D., przemycone z Holandii przez P. S. (1) tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

12. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., P. S. (1), M. D., A. I., D. S. (2) i innymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 25 kilogramów marihuany, 14500 tabletek ecstasy, 19 kilogramów amfetaminy, 11,5 kilograma haszyszu, 50 gram kokainy i 20 znaczków LSD w ten sposób, że nabyte przez P. S. (1) i T. S. wymienione środki odurzające i substancje psychotropowe porcjował, ważył, przyjmował, przechowywał, przekazywał innym osobom oraz sprzedał co najmniej 100 gram amfetaminy, 500

gram marihuany, 20 tabletek ecstasy D. S. (2), 460 gram amfetaminy, 400 gram marihuany, 200 tabletek ecstasy innym nieustalonym osobom w celu ich dalszej odsprzedaży tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

13. w okresie od 22 października 2002 r. do listopada 2002 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i P. S. (1) oraz innymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, przyjął celem zbycia od D. S. (2) i D. F. oraz pozostałych sprawców napadu, uzyskane w wyniku rozboju przedmioty w postaci odzieży sportowej, kaset wideo i innych o znacznej wartości 171.223,42 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 65 k.k.

III. J. Ś. oskarżonego o to, że:

14. w okresie od połowy 2001 r. do 24 stycznia 2002 r. w S. brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie wbrew przepisom ustawy, do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że sprzedawał P. S. (1) i T. S. środki odurzające i substancje psychotropowe tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

15. w okresie od połowy 2001 r. do dnia 24 stycznia 2002 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i T. S., w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że zbył P. S. (1) i T. S. w celu dalszej odsprzedaży co najmniej 20 tabletek ecstasy, 1800 gram marihuany, 2000 gram amfetaminy tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

16. w dniu 16 czerwca 2003 r. w S., wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci 14,76 grama ziela konopi tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

17. w dniu 16 czerwca 2003 r. w S. w mieszkaniu przy ul. (...) ukrywał prawo jazdy numer (...) wydane na blankiecie serii (...) numer (...) przez Urząd Miejski Wydział Komunikacji w S. na nazwisko K. Ł., którym to dokumentem nie miał prawa rozporządzać tj. o przestępstwo z art. 276 k.k.

IV. J. W. oskarżonego o to, że:

18. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D., M. i innych miejscowościach w kraju i za granicą, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, że:

- organizował przemyt środków odurzających i substancji psychotropowych z Holandii do Polski oraz dostarczał środków pieniężnych na ich zakup,
- nabywał i zbywał środki odurzające i substancje psychotropowe, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

19. w marcu 1999 r. działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., P. S. (1), T. S. i R. D. w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wziął udział w przemyśle z Holandii do Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci 1 kilograma marihuany i 250 gram haszyszu w ten sposób, że zakupił i przekazał je P. S. (1) na terenie Holandii tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

20. w okresie od grudnia 2000 r. do stycznia 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej

1000 tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

21. w połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i T. S. i inną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 8000 tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

22. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D., M. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., T. S., P. S. (1) i innymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 3500 gram marihuany, 9050 tabletek ekstazy, 3000 gram amfetaminy, 250 gram haszyszu w ten sposób, że sprzedawał je T.S., P. S. (1) i innym ustalonym i nieustalonym osobom, w celu ich dalszej odsprzedaży tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

23. w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w M. i Holandii, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie W. K. tabletkę ekstazy i kokainę oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, łącznie 15 gram amfetaminy M. C. (2) i 250 tabletek ekstazy nieustalonym osobom tj. o przestępstwo z art. 45 ust. 1 i art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 65 k.k.

V. R. T. oskarżonego o to, że:

24.

24. w okresie od jesieni 2001 r. do końca 2002 r. w D., B. i innych miejscowościach, uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, że nabywał i zbywał środki odurzające i substancje psychotropowe tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

25. w okresie od jesieni 2001 r. do końca 2002 r. w D., B., T. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i innymi osobami w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1600 gram amfetaminy, 1500 gram haszyszu oraz tabletki ekstazy w ten sposób, że:

- jesienią 2001 r. w D. i B. sprzedał P. S. (1) co najmniej 600 gram amfetaminy w celu dalszej odsprzedaży,
- w 2002 r. w T., B., C. nabył od P. S. (1) w celu dalszej odsprzedaży, łącznie co najmniej 1000 gram amfetaminy, 1500 gram haszyszu oraz tabletki ekstazy tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

26. w dniu 16 czerwca 2003 r. w B. wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci 0,86 grama ziela konopi tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

VI. M. C. (1) oskarżonego o to, że:

27.

27.

27. w okresie od lata 2000 r. do sierpnia 2002 r. w D. i Holandii uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, że przewiózł wbrew

ustawie z Holandii do Polski substancje psychotropowe w postaci tabletek ecstazy oraz nabywał marihuanę tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

28. w drugiej połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (2) i P. S. (1) oraz inną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 4500 tabletek ecstazy tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

29. w okresie od lata 2000 r. do sierpnia 2002 r. w D., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy, nabył od P. S. (1) łącznie co najmniej 30 gram marihuany tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

30. w okresie od około listopada 2002 r. do dnia 16 czerwca 2003 r. w D. i C. przywłaszczył dowód osobisty serii (...) wydany przez Prezydenta Miasta w K. na nazwisko J. D. oraz ukrywał książeczkę wojskową serii (...) wydaną przez (...) w G. na nazwisko J. D. i umowę o pracę z dnia 1.08.1996 r. zawartą pomiędzy firmą (...) sp. z o. o. a J. D., którymi to dokumentami nie miał prawa rozporządzać tj. o przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. **T. J. oskarżonego o to, że:**

31.

31.

31. w okresie od połowy 2001 r. do maja 2002 r. w D., C. i innych miejscowościach, uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, że nabywał i zbywał środki odurzające i substancje psychotropowe tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

32. w okresie od połowy 2001 r. do maja 2002 r. w D., C. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., Ł. I. i innymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 650 gram marihuany, 350 gram amfetaminy, 125 gram haszyszu oraz 200 tabletek ecstazy w ten sposób, że nabywał od T.S. i Ł. I. wymienione środki odurzające i substancje psychotropowe w celu dalszej odsprzedaży innym nieustalonym osobom w C. i innych miejscowościach tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

VIII. **G. S. oskarżonego o to, że:**

33.

33.

33. w dniu 31 października 2002 r. w K. przyjął i pomógł w ukryciu od D. K. (1) i D. S. (2) przedmioty w postaci odzieży marki (...), zestawów do nauki języków obcych (...) i inne o łącznej wartości 11.571,87 zł wiedząc, że przedmioty te zostały uzyskane za pomocą rozboju dokonanego w nocy z 21 na 22 października 2002 r. na szkodę (...) Sp. z o.o. Filia w R. tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

IX. **D. K. (1) oskarżonego o to, że:**

34.

34.

34. w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., R. L., R. W., G. D. i D.F., używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia (...) poprzez bicie go metalowym

łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223,42 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R., przy czym w wyniku pobicia M. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, pourazowego zespołu bólowego głowy, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia brzucha, które spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres około dwóch miesięcy, a mechanizm zadawanych uderzeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

X. A. G. oskarżonego o to, że:

35. w okresie od 21 października 2002 r. do listopada 2002 r. w K., przejął celem pomocy w ukryciu od D. S. (2) i D.F. oraz pozostałych sprawców napadu, uzyskane w wyniku rozboju przedmioty w postaci odzieży sportowej, kaset wideo i innych o znacznej wartości 171.223,42 zł na szkodę firmy kurierskiej Filia w R. w ten sposób, że swoim samochodem marki (...) przywiózł te rzeczy z mieszkania w K. przy ul. (...) do piwnicy domu w K. przy ul. (...) tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

XI. D. S. (1) oskarżonego o to, że:

36. w okresie od 22 października 2002 r. do listopada 2002 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nieletnią, przyjął celem pomocy w ukryciu od D. S. (2) i D.F. oraz pozostałych sprawców napadu na szkodę (...) Sp. z o.o. Filia w R. przedmioty w postaci odzieży sportowej, kaset wideo i innych o znacznej wartości 171.223,42 zł w ten sposób, że złożył te rzeczy w piwnicy domu w K. przy ul. (...), przy czym w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i w znacznym stopniu ograniczoną zdolność kierowania swoim postępowaniem tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zast. art. 31 § 2 k.k.

XII. D. A. oskarżonego o to, że:

37. w okresie od lipca 2002 r. do stycznia 2003 r. w Ż. i innych miejscowościach województwa (...), na terenie województw (...), (...) uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1) mającej na celu wprowadzenie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z T. R. przewoził środki odurzające i substancje psychotropowe, uczestniczył w ich porcjowaniu oraz w transakcjach nabycia i zbycia przez T. R. środków odurzających i substancji psychotropowych tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

38. w okresie od lipca 2002 r. do stycznia 2003 r. w Ż. i innych miejscowościach województwa (...) oraz na terenie województw (...) i (...) w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w okolicach S. uczestniczył w transakcji zakupu i zbycia przez T. R. kokainy oraz co najmniej 3 kilogramów marihuany, przewoził marihuanę na teren województwa (...), przechowywał i uczestniczył w porcjowaniu 1000 tabletek ecstasy oraz liczył pieniądze ze sprzedaży przez T. R. środków odurzających tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

39. w okresie od stycznia 2002 r. do kwietnia 2002 r. w K. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci co najmniej 90 gram kokainy, którą nabył od K. N., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając znacznie ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k.

40. w okresie od maja 2002 r. do stycznia 2003 r. w K. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1000 gram kokainy i 50 tabletek ecstasy, które nabył od T. R., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się mając znacznie ograniczoną

zdolność do pokierowania swoim postępowaniem tj. o przestępstwo z art. 48 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 31 § 2 k.k.

41. w okresie od maja 2002 r. do stycznia 2003 r. w K., Ż. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, udzielał i ułatwiał użycie J.B. i dwóm innym osobom środka odurzającego w postaci kokainy tj. o przestępstwo z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XIII. D.F. oskarżonego o to, że:

42. w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., R. L., R. W., D. K. (1) i G. D. używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia M.Z. (1) poprzez bicie go metalowym łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...) D.", zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223,42 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

XIV. A. B. oskarżonego o to, że:

43. w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), R. L., D. K. (1), R. W., G. D. (1) i D. F., używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia M. Z. (1) poprzez bicie go metalowym łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223,42 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R., przy czym w wyniku pobicia M. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, pourazowego zespołu bólowego głowy, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia brzucha, które spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres około dwóch miesięcy, a mechanizm zadawanych uderzeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k., a nadto zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 29.02.2000 r. sygn. III K 102/00 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i inne na karę łączną jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od dnia 8.09.1999 r. do dnia 29.02.2000 r. i od dnia 31.07.2000 r. do dnia 10.08.2001 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 18.06.2002 r. sygn. akt V K 345/00 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 223 k.k. i inne na karę łączną trzech lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 29.05.2000 r. do dnia 25.03.2002 r. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 64 § 1 k.k.

44. w dniu 12 stycznia 2004 r. w K. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną gazową w postaci rewolweru gazowego marki (...) RG 89 i amunicję do broni palnej gazowej tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

XV. R. L. oskarżonego o to, że:

45. w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., D. K. (1), R. W., G. D. i D. F., używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia M. Z. (1) poprzez bicie go metalowym łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223, 42 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R., przy czym w wyniku pobicia M. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, pourazowego zespołu bólowego głowy, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia brzucha, które spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres około dwóch miesięcy, a mechanizm zadawanych uderzeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k., a nadto zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 4.11.2002 r. sygn. III K 591/01 za

przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. i inne na karę łączną jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19.12.2000 r. do 24.01.2002 r. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k.

XVI. R. W. oskarżonego o to, że:

46. w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., R. L., D. K. (1), G. D. i D. F. używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia M. Z. (1) poprzez bicie go metalowym łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223, 42 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R., przy czym w wyniku pobicia M. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, pourazowego zespołu bólowego głowy, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia brzucha, które spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres około dwóch miesięcy, a mechanizm zadawanych uderzeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVII. D. S. (2) oskarżonego o to, że:

47. w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., R. L., D. K. (1), R. W., G. D. i D.F., których zachowaniem kierował, używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia M. Z. (1) poprzez bicie go metalowym łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171.223,42 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R., przy czym w wyniku pobicia M. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, pourazowego zespołu bólowego głowy, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia brzucha, które spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres około dwóch miesięcy, a mechanizm zadawanych uderzeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k. tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

48. w okresie 2002 r. w D., K. i S. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw w ten sposób, że nabyte przez członków grupy środki odurzające i substancje psychotropowe sprzedawał innym osobom tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

49. w okresie 2002 r. w D., K. i S., w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, wbrew przepisom ustawy, nabył od R. D. (1) a następnie udzielił P. S. (2) i innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci co najmniej 100 gram amfetaminy, 500 gram marihuany i 20 tabletek ekstazy tj. o przestępstwo z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

XVIII. J. B. oskarżonego o to, że:

50. w okresie od czerwca 2002 r. do lutego 2003 r. w D., K., Ś., T., G. i innych miejscowościach województwa (...) oraz na terenie województw (...) i (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z T. R., M. B. (1), P. P. ukrywał, przechowywał, porcjował, ważył, wydawał, uczestniczył w transakcjach nabywania i sprzedaży środków odurzających i substancji psychotropowych tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

51. w okresie od czerwca 2002 r. do lutego 2003 r. w D., K., Ś., T., G. i innych miejscowościach województwa (...) oraz na terenie województw (...) i (...), w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz

czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z T. R., M. B. (1), P. P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że:

- ukrywał, przechowywał, porcjował, ważył, wydawał na polecenie T. R. co najmniej 10 kilogramów marihuany, 8 kilogramów amfetaminy, 2000 tabletek ecstazy, przeliczał pieniądze pochodzące ze sprzedaży środków odurzających i substancji psychotropowych,
- sprzedał nieustalonej osobie, w celu dalszej odsprzedaży, na polecenie T. R. co najmniej 6 tabliczek haszyszu, 2 kilogramów marihuany, 400 tabletek ecstazy, 1 kilograma amfetaminy,
- uczestniczył w transakcjach nabycia przez T. R. co najmniej 15 kilogramów marihuany, 6 kilogramów amfetaminy, 40 gram kokainy oraz zbycia przez T. R. co najmniej 4,5 kilograma amfetaminy, 1,5 kilograma marihuany, 1300 tabletek ecstazy

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

52. w okresie od końca lutego 2004 r. do 20 kwietnia 2004 r. w G. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu gazowego marki V. kaliber 9 mm numer (...) i amunicję do tej broni w ilości 9 pistoletowych naboji
tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

XIX. W. K. oskarżonego o to, że:

53. w okresie od marca 1999 r. do lipca 1999 r. w Holandii, D. i innych miejscowościach w kraju i za granicą, uczestniczył w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw przeciwko mieniu w ten sposób, że:

- brał udział w przemyśle środków odurzających,
- ważył, porcjował, przechowywał, wydawał, zbywał środki odurzające w postaci marihuany i haszyszu oraz odbierał pieniądze za ich sprzedaż od T.S. i P. S. (1) tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

54. w marcu 1999 r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., P. S. (1), T. S. i R. D., w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość środków odurzających w postaci 1 kilograma marihuany i 250 gram haszyszu

tj. o przestępstwo z art. 42 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

55. w okresie od marca 1999 r. do lipca 1999 r. w D. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), P. S. (1), R. D. i J. W., w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci 1 kilograma marihuany i 250 gram haszyszu w ten sposób, że ważył, porcjował, przechowywał, wydawał T. S. i P. S. (1) środki odurzające i odbierał pieniądze za ich sprzedaż, zbywał marihuanę D. K. (2) i innym osobom

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

56. w maju 1999 r. w D. i K. Młynie działając z T. S. w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z S. G., usiłował dokonać rozboju posługując się bronią palną, na samochód firmy (...) przewożący pieniądze w kwocie co najmniej 50.000 złotych w ten sposób, że sprawcy zmierzając bezpośrednio do dokonania przestępstwa zebrali niezbędne informacje, opracowali plan działania, nabyli dwie sztuki broni palnej oraz samochód marki F. (...) w celu zajeżdzenia drogi pojazdowi przewoźcemu gotówkę, przysposobili deskę nabitą gwoździami w celu unieruchomienia samochodu konwojentów, a następnie udali się na ustalone wcześniej miejsce przejazdu konwoju, jednakże zamierzonego

celu nie osiągnęli, gdyż nie zdołali unieruchomić pojazdu przewożącego gotówkę tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. przy zast. art. 65 k.k.

57. w maju 1999 r. w D. bez wymaganego zezwolenia posiadał dwie sztuki broni palnej i amunicję do tej broni tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.

XX. K. B. oskarżonego o to, że:

58. w okresie od jesieni 2001 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw w ten sposób, że nabywał od członków grupy a następnie sprzedawał innym osobom środki odurzające i substancje psychotropowe

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

59. w okresie od jesieni 2001 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) z innymi osobami, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 12 kilogramów marihuany, 300 gram amfetaminy i 60 tabletek ecstasy w ten sposób, że środki odurzające i substancje psychotropowe, które nabył od P. S. (1) zbywał innym osobom w celu dalszej ich odsprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

60. w dniu 5 maja 2004 r. w D., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w ten sposób, że przechowywał w miejscu zamieszkania około 60,04 grama amfetaminy tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

XXI. M. B. (1) oskarżonego o to, że:

61. w okresie od listopada 2002 r. do stycznia 2003 r. w Ś., G. i innych miejscowościach brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z T. R., J. B., P. P. ukrywał, przechowywał, porcjował, ważył, wydawał, uczestniczył w transakcjach nabywania i sprzedaży środków odurzających i substancji psychotropowych tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

62. w okresie od listopada 2002 r. do stycznia 2003 r. w Ś., G. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z T. R., J. B., P. P., w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw oraz czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 10 kilogramów marihuany, 8 kilogramów amfetaminy, 2000 tabletek ecstasy w ten sposób, że na polecenie T. R. przechowywał, ukrywał, porcjował, ważył, prznosił, przewoził, wydawał środki odurzające i substancje psychotropowe, odbierał od innych osób dla T. R. pieniądze za ich sprzedaż, uczestniczył w transakcjach zakupu i zbycia środków odurzających i substancji psychotropowych dokonywanych przez T. R. tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

XXII. Ł. G. oskarżonego o to, że:

63. w okresie od marca 1999 r. do lipca 2000 r. w D., C., J. brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu dokonywanie przestępstw przeciwko mieniu oraz wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że uczestniczył w transakcjach zakupu i przekazywania środków odurzających i substancji psychotropowych

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

64. w nocy z 21 na 22 kwietnia 1999 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z W. B., P. S. (1), T. S. i P. S. (2), w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu (...) przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim zaklejeniu czujników alarmu i ukryciu się wewnątrz lokalu do czasu jego zamknięcia, wyłączył używając łomu drzwi do automatów z grammi zręcznościowymi i zabrał z kaset w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 złotych na szkodę R. G. oraz z wnętrza baru papierosy różnych marek i gotówkę w łącznej kwocie 2400 złotych na szkodę B. Z., a następnie opuścił lokal otwierając od wewnątrz zamknięte na zamek drzwi

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k.

65. w okresie od marca 1999 r. do lipca 2000 r. w D., C. i J., w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że towarzyszył wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) i M. B. (2), W. B. w co najmniej pięciu transakcjach zakupu co najmniej 5000 znaczków LSD, 2500 gram marihuany i amfetaminy oraz przekazywał środki odurzające i substancje psychotropowe innym osobom na polecenie W. B.

tj. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Katowicach orzekł w sposób następujący:

1. uznał oskarżonego **P. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

3. uznał oskarżonego za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób popełnił ciąg przestępstw w ten sposób, że:

- w okresie pomiędzy grudniem 2000 r. a styczniem 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. W., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość środków psychotropowych w postaci 1000 tabletek ecstasy,
- w połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., J. W. i inną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w przemyśle z Holandii do Polski znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci 2000 tabletek ecstasy w ten sposób, że wspólnie z T. S. przekazał J. W. pieniądze na zakup tabletek ecstasy,
- w drugiej połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (2) i M. C. (1), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych

w postaci 4500 tabletek ecstasy, czym wyczerpał znamiona przestępstw z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

4. uznał oskarżonego za winnego tego, że działając w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D., S., B., T., C. i innych miejscowościach, wspólnie i w porozumieniu z T. S., R. D., W. S., A. I., M. D., J. W., W. K., T. R., J. Ś., R. T. i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w warunkach zorganizowanej grupy, którą kierował, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 25 kilogramów marihuany, 14500 tabletek ecstasy, 10100 gram amfetaminy, 8 kilogramów haszyszu, 50 gram kokainy i 20 znaczków LSD w ten sposób, że nabywał, przechowywał, ważył, porcjował i zbywał środki odurzające i substancje psychotropowe innym osobom w celu ich dalszej odsprzedaży, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

5. uznał oskarżonego za winnego tego, że w nocy z 21 na 22 kwietnia 1999 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. G., T. S. i P. S. (2) oraz inną ustaloną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu (...) przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim zaklejeniu czujników alarmu i ukryciu się wewnątrz lokalu do czasu jego zamknięcia, wyłamał używając łomu, drzwi do trzech automatów z gramami zręcznościowymi znajdującymi się w lokalu i zabrał z kaset w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 zł na szkodę R. G. oraz zabrał z wnętrza baru papierosy różnych marek i gotówkę w łącznej kwocie 2400 zł na szkodę B. Z., a następnie opuścił lokal otwierając od wewnątrz zamknięte na zamek drzwi wejściowe, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (miesiące) miesięcy pozbawienia wolności;

6. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 22 października 2002 r. do listopada 2002 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i R. D., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, przyjął celem zbycia od D. S. (2) i D. F. część uzyskanych w wyniku rozboju przedmiotów w postaci odzieży sportowej, kaset wideo i innych na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. o wartości większej niż 250 zł, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

7. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 9 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

8. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **P. S. (I)** karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

9. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **P. S. (I)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 lutego 2003 r. do dnia 28 grudnia 2007 r.;

10. uznał oskarżonego **R. D.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 10 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

11. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 11 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

12. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od marca 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., P. S. (1), M. D., A. I., D. S. (2) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 25 kilogramów marihuany, 14500 tabletek ecstasy, 10100 gram amfetaminy, 8 kilogramów haszyszu, 50 gram kokainy i 20 znaczków LSD w ten sposób, że nabyte przez P. S. (1) i T. S. wymienione środki odurzające i substancje psychotropowe porcejował, ważył, przyjmował, przechowywał, przekazywał innym osobom oraz sprzedał 100 gram amfetaminy, parędziesiąt gram marihuany, 20 tabletek ecstasy D. S. (2), 460 gram amfetaminy, 400 gram marihuany, 200 tabletek ecstasy innym nieustalonym osobom w celu ich dalszej odsprzedaży, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

13. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 22 października 2002 r. do listopada 2002 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z T.S. i P. S. (1), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, przyjął celem zbycia od D. S. (2) i D. F. część uzyskanych w wyniku rozboju przedmiotów w postaci odzieży sportowej, kaset wideo i innych na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. o wartości większej niż 250 zł, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

14. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu **R.D.** karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy

pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

15. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **R. D.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 lutego 2003 r. do dnia 24 maja 2007 r.;

16. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **J. Ś.** w punkcie 14, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

17. uznał oskarżonego **J. Ś.** za winnego tego, że na przełomie 2001 r. i 2002 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i T. S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancje psychotropowe w ten sposób, że zbył P. S. (1) i T. S. w celu dalszej odsprzedaży co najmniej 20 tabletek ecstasy, 1000 gram marihuany, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

18. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 16 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

19. uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 17 czynu;

20. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **J. Ś.** karę łączną 2 (dwóch) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

21. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **J. Ś.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 r. do dnia 16 czerwca 2005 r., uznając karę pozbawienia wolności za wykonaną w całości;

22. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **J. Ś.** na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2005 r. do dnia 4 sierpnia 2005 r., przyjmując, iż 1 (jeden) dzień pozbawienia wolności równa się 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny, uznając karę grzywny za wykonaną w całości;

23. uznał oskarżonego **J. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 18 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

24. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 19 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za

to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

25. uznał oskarżonego za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób popełnił ciąg przestępstw w ten sposób, że:

- w okresie od grudnia 2000 r. do stycznia 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1000 tabletek ecstasy
- w połowie 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i T. S. i inną osobą, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, przywiózł z Holandii do Polski znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 8000 tabletek ecstasy, czym wyczerpał znamiona przestępstw z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

26. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 2002 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D., M. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z W. K., T. S., P. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 2500 gram marihuany, 9050 tabletek ecstasy, 2000 gram amfetaminy, 250 gram haszyszu, w ten sposób, że sprzedawał je T.S. i P. S. (1) w celu ich dalszej odsprzedaży, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

27. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od wakacji 1999 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w M. i Holandii, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie W. K. tabletkę ecstasy i kokainę oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej łącznie 15 gram amfetaminy M. C. (2), czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

28. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **J. W.** karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy

pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

29. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **J. W.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 r. do dnia 23 maja 2007 r.;

30. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **R. T.** w punkcie 24, przy czym przyjął, że oskarżony działał od jesieni 1999 r. do bliżej nieustalonych dat w 2002 r., wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

31. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od jesieni 2001 r. do końca 2002 r. w D., B., T. i C., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1600 gram amfetaminy, 1500 gram haszyszu w ten sposób, że:

- jesienią 2001 r. w D. i B. sprzedał P. S. (1) co najmniej 600 gram amfetaminy w celu dalszej odsprzedaży,
- w bliżej nieustalonych datach w 2002 r. w T., B., C. nabył od P. S. (1) w celu dalszej odsprzedaży, łącznie co najmniej 1000 gram amfetaminy, 1500 gram haszyszu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

32. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 26 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

33. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **R. T.** karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

34. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **R. T.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 r. do dnia 25 maja 2007 r.;

35. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **M. C. (1)** w punkcie 27, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

36. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 28 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

37. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie 29, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegający na tym, że w okresie od lata 2000 r. do sierpnia 2002 r. w D., posiadał on wbrew przepisom ustawy 30 gram marihuany, którą nabył od P. S. (1);

38. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od około listopada 2002 r. do dnia 16 czerwca 2003 r. w D. i C. przywłaszczył dowód osobisty serii (...) wydany przez Prezydenta Miasta w K. na nazwisko J. D. oraz ukrywał: książeczkę wojskową serii (...) wydaną przez (...) w G. na nazwisko J. D. i umowę o pracę z dnia 1 sierpnia 1996 r. zawartą pomiędzy (...) sp. z o.o. a J. D., którymi to dokumentami nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

39. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu **M. C. (1)** karę łączną 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) pozbawienia wolności;

40. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **M. C. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2003 r. do dnia 11 kwietnia 2005 r.;

41. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **T. J.** w punkcie 31, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

42. uznał oskarżonego **T. J.** za winnego tego, że w okresie od połowy 2001 r. do maja 2002 r. w D., C. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i Ł. I., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 700 gram marihuany, 305 gram amfetaminy, 125 gram haszyszu oraz 400 tabletek ecstasy w ten sposób, że nabywał od T.S. i Ł. I. wymienione środki odurzające i substancje psychotropowe w celu dalszej odsprzedaży innym nieustalonym osobom w C. i innych miejscowościach, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

43. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **T. J.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2004 r. do dnia 23 maja 2007 r.;

44. na mocy art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **G. S.** w punkcie 33;

45. uznał oskarżonego **D. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 34 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

46. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **D. K. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 3 lutego 2003 r. do dnia 22 maja 2007 r.;

47. uznał oskarżonego **A. G. (2)** za winnego tego, że w okresie od 21 października 2002 r. do listopada 2002 r. w K., przyjął celem pomocy w ukryciu od D. S. (2) i D. F. oraz pozostałych sprawców napadu, uzyskane w wyniku rozboju przedmioty w postaci odzieży sportowej marki (...), (...), (...), kaset wideo, zestawów do nauki języków obcych (...) i innych o wartości 171.223,42 zł na szkodę firmy kurierskiej (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. w ten sposób, że swoim samochodem marki (...) przywiózł te rzeczy z mieszkania w K. przy ul. (...) do piwnicy domu w K. przy ul. (...), czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

48. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. G. (2)** kary pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 3 (trzech) lat;

49. na mocy art. 71 § 1 k. k. wymierzył oskarżonemu **A. G. (2)** karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

50. uznał oskarżonego **D. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 36 czynu, z tym, że ustalił, że obecnie kwota 171.223,42 zł nie stanowi mienia znacznej wartości, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

51. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. S. (1)** kary pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 3 (trzech) lat;

52. na mocy art. 71 § 1 k. k. wymierzył oskarżonemu **D. S. (1)** karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość 1(jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

53. uniewinnił oskarżonego **D. A.** od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 37 czynu;

54. uznał oskarżonego **D. A.** za winnego tego, że w okresie od lipca 2002 r. do jesieni 2002 r. w Ż. i innych miejscowościach województwa (...) oraz na terenie województw (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że w okolicach S. uczestniczył w transakcji zakupu i zbycia przez T. R. kokainy oraz co najmniej 3 kilogramów marihuany, przewoził marihuanę na teren województwa (...), przechowywał i uczestniczył w porcjowaniu 1000 tabletek ecstasy oraz liczył pieniądze ze sprzedaży przez T. R. środków odurzających, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

55. uznał oskarżonego za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób popełnił ciąg przestępstw w ten sposób, że:

- w okresie od stycznia 2002 r. do kwietnia 2002 r. w K. i w Ż., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci 90 gram kokainy, którą nabył od K. N.,
- w okresie od maja 2002 r. do stycznia 2003 r. w K. i w Ż., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 1000 gram kokainy i 50 tabletek ecstasy, które nabył od T. R., czym wyczerpał znamiona przestępstw z art. 48 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997

r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

56. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 41 czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

57. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

58. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 4 (czterech) lat;

59. uznał oskarżonego D.F.za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 42 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

60. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 stycznia 2004 r. do dnia 26 listopada 2004 r.;

61. uznał oskarżonego **A. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 43 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

62. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 44 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

63. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

64. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 6 listopada 2002 r. i od dnia 12 stycznia 2004 r. do dnia 29 marca 2004 r.;

65. uznał oskarżonego **R. L.** za winnego tego, że w nocy z 20 na 21 października 2002 r. w R. działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., D. K. (1), R. W., G. D. i D. F. używając przemocy wobec pracownika ochrony mienia M.Z. (1) poprzez bicie go metalowym łomem, pięściami i kopaniu po całym ciele oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez skrupowanie rąk i nóg taśmą samoprzylepną, dokonał kradzieży przesyłek kurierskich zawierających odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz innych przedmiotów o łącznej wartości 171.223, 42 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R., przy czym w wyniku pobicia M. Z. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy, pourazowego zespołu bólowego głowy, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia brzucha, które spowodowały rozstrój jego zdrowia na okres około dwóch miesięcy, a mechanizm zadawanych uderzeń narażał pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

66. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 stycznia 2004 r. do dnia 20 września 2005 r. i od dnia 20 marca 2007 r. do dnia 22 maja 2007 r.;

67. uznał oskarżonego **R. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 46 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

68. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 stycznia 2004 r. do dnia 16 stycznia 2004 r.;

69. uznał oskarżonego **D. S. (2)** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 47 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

70. uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 48 czynu;

71. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie 2002 roku w D., K. i S., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy, nabył od R. D. a następnie udzielił P. S. (2) i innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci 100 gram amfetaminy, parędziesiąt gram marihuany i 20 tabletek ecstasy, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

72. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

73. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 listopada 2002 r. do dnia 8 listopada 2002 r. i od dnia 5 listopada 2004 r. do dnia 28 listopada 2005 r.;

74. uniewinnił oskarżonego **J.B.** od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 50 czynu;

75. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od czerwca 2002 r. do lutego 2003 r. w D., K., Ś., T., G. i innych miejscowościach województwa (...) oraz na terenie województw (...) i (...), wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z T. R., M. B. (1), P. P. uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że: ukrywał, przechowywał, porcjował, ważył, wydawał na polecenie T. R. co najmniej 10 kilogramów marihuany, 8 kilogramów amfetaminy, 2000 tabletek ecstasy, przeliczał pieniądze pochodzące ze sprzedaży środków odurzających i substancji psychotropowych, sprzedawał nieustalonej osobie, w celu dalszej odsprzedaży, na polecenie T. R. co najmniej 6 tabletek haszyszu, 2 kilogramów marihuany, 400 tabletek ecstasy, 1 kilograma amfetaminy, uczestniczył w transakcjach nabycia przez T. R. co najmniej 15 kilogramów marihuany, 6 kilogramów amfetaminy, 40 gram kokainy oraz zbycia przez T. R. co najmniej 4,5 kilograma amfetaminy, 1,5 kilograma marihuany, 1300 tabletek ecstasy, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2(dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

76. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 52 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

77. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

78. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 20 kwietnia 2004 r. do dnia 23 września 2004 r., przyjmując, iż 1(jeden) dzień pozbawienia wolności równa się 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny, uznając karę grzywny za wykonaną w całości,

79. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 5 (pięciu) lat;

80. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **W. K.** w punkcie 53, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

81. uznał oskarżonego **W. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 54 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

82. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od marca 1999 roku do lipca 1999 roku w D. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S., P. S. (1), R.D.i J. W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci 1 kilograma marihuany i 250 gram haszyszu w ten sposób, że ważył, porcjował, przechowywał, wydawał T. S. i P. S. (1) środki odurzające i odbierał pieniądze za ich sprzedaż, zbywał marihuanę D. K. (2) i innym osobom, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

83. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 56 czynu, z tym, że wyeliminował z jego opisu, że oskarżony działał „w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw”, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

84. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 57 czynu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 263 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

85. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

86. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 5 maja 2004 r. do dnia 5 czerwca 2007 r.;

87. uznał oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 58 czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

88. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od jesieni 2001 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 6750 gram marihuany, 150 gram amfetaminy i 60 tabletek ecstasy w ten sposób, że środki odurzające i substancje psychotropowe, które nabył od P. S. (1) zbywał innym osobom w celu dalszej ich odsprzedaży, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

89. uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 5 maja 2004 r. w D., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 60,04 grama amfetaminy, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

90. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 5 (pięciu) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

91. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 maja 2004 r. do dnia 14 marca 2005 r. i od dnia 7 kwietnia 2005 r. do dnia 29 maja 2007 r.;

92. uniewinnił oskarżonego **M. B. (1)** od popełnienia zarzucanego mu w punkcie 61 czynu;

93. uznał oskarżonego **M. B. (1)** za winnego tego, że w okresie od listopada 2002 r. do stycznia 2003 r. w Ś., G. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z T. R., J.B., P. P., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 10 kilogramów marihuany, 8 kilogramów amfetaminy, 2000 tabletek ecstasy w ten sposób, że na polecenie T. R. przechowywał, ukrywał, porcjował, ważył, prznosił,

przewoził, wydawał środki odurzające i substancje psychotropowe, odbierał od innych osób dla T. R. pieniądze za ich sprzedaż, uczestniczył w transakcjach zakupu i zbycia środków odurzających i substancji psychotropowych dokonywanych przez T. R., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

94. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 5 (pięciu) lat;

95. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 17 maja 2004 r. do dnia 18 maja 2004 r. i od dnia 23 czerwca 2004 r. do dnia 9 grudnia 2004 r., przyjmując, iż 1 (jeden) dzień pozbawienia wolności równa się 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny, uznając karę grzywny za wykonaną w ilości 344 (trzystu czterdziestu czterech) stawek dziennych;

96. na mocy art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyn zarzucany oskarżonemu **L. G.** w punkcie 63, wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

97. uznał oskarżonego **L. G.** za winnego tego, że w nocy z 21 na 22 kwietnia 1999 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), T.S. P. S. (2), i inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do lokalu (...) przy ul. (...), w ten sposób, że po uprzednim zaklejeniu czujników alarmu i ukryciu się wewnątrz lokalu do czasu jego zamknięcia, wyłamał używając łomu drzwi do automatów z grammi zręcznościowymi i zabrał z kaset w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 900 złotych na szkodę R. G. oraz z wnętrza baru papierosy różnych marek i gotówkę w łącznej kwocie 2400 złotych na szkodę B. Z., a następnie opuścił lokal otwierając od wewnątrz zamknięte na zamek drzwi czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

98. uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od marca 1999 r. do lipca 2000 r. w D., C. i J., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że towarzyszył wspólnie i w porozumieniu z P. S. (2) i M. B. (2), innej ustalonej osobie w co najmniej pięciu transakcjach zakupu 5000 znaczków LSD, 2500 gram marihuany i amfetaminy oraz przekazywał środki odurzające i substancje psychotropowe innym osobom na polecenie innej ustalonej osoby, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r. obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

99. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

100. na mocy art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 31 grudnia 2006 r. do dnia 13 czerwca 2007 r.;

101. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U nr 16 z 1982 r. poz. 124 z późniejszymi zmianami) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- Kancelarii Adwokackiej adw. M. Ł. kwotę 11.512,80 zł (jedenaście tysięcy pięćset dwanaście złotych 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.152,80 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt dwa złote 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego P. S. (1) z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. H. W. kwotę 12.398,40 zł (dwanaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych 40/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.318,40 zł (dwa tysiące trzysta osiemnaście złotych 40/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego R.D.z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. J. R. kwotę 13.874,40 zł (trzynaście tysięcy osiemset siedemdziesiąt cztery złote 40/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.594,40 zł (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote 40/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego J. Ś. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. A. G. (1) kwotę 15.940,80 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.980,80 zł (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego R. T. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. Z. Ż. kwotę 7.380 zł (siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt złotych) w tym VAT 23% w kwocie 1.380 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt złotych) z tytułu kosztów obrony oskarżonego M. C. (1) z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. M. Z. (2) kwotę 7.822,80 zł (siedem tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 1.462,80 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt dwa złote 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego T. J. z urzędu;
- rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. S. kwotę 15.498 zł (piętnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt osiem złotych) w tym VAT 23% w kwocie 2.898 zł (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych) z tytułu kosztów obrony oskarżonego D. K. (1) z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. A. F. kwotę 15.793,20 zł (piętnaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote 20/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.953,20 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt trzy złote 20/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego D. S. (1) z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. K. Ś. kwotę 15.940,80 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.980,80 zł (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego R. L. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. W. M. kwotę 12.546 zł (dwanaście tysięcy pięćset czterdzieści sześć złotych) w tym VAT 23% w kwocie 2.346 zł (dwa tysiące trzysta czterdzieści sześć złotych) z tytułu kosztów obrony oskarżonego R. W. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. J. R. kwotę 13.726,80 zł (trzynaście tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.566,80 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego D. S. (2) z urzędu;

- Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. kwotę 15.940,80 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.980,80 zł (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego W. K. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. J. L. kwotę 14.464,80 zł (czternaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt cztery złote 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.704,80 zł (dwa tysiące siedemset cztery złote 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego K. B. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. (1) kwotę 15.940,80 zł (piętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.980,80 zł (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt złotych 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego Ł. G. z urzędu;
- Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. (2) kwotę 14.464,80 zł (czternaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt cztery złote 80/100) w tym VAT 23% w kwocie 2.704,80 zł (dwa tysiące siedemset cztery złote 80/100) z tytułu kosztów obrony oskarżonego A. B. z urzędu;

102. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu P. S. (1) dowody rzeczowe w postaci: telefonu komórkowego marki A., worka foliowego w odcieniu czarnym zawierającego przewody elektroniczne, kartki papieru z narysowanym schematem elektrycznym, szlifierki kątovej w pudełku marki B. (...), faktury – dowód wydania zewnętrznego nr (...), zgłoszenia reklamacyjnego nr(...) na nazwisko P. K., dwóch karteczek z zapisami, pudełka kartonowego z metką na boku (...) oraz kłódki z garażu nr (...), zapisane pod numerem 59/05 księgi przechowywanych przedmiotów, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach;

103. na mocy art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: bluzy koloru niebieskiego z długim rękawem z metkami (...) dwóch czapek zimowych kol. seledynowego z metkami firmy (...), jednej czapki zimowej koloru czarnego z nadrukiem firmy (...), kurtek zimowych ocieplanych koloru czarnego z metką firmy (...), kasety (...) w etui „(...)” nr (...) oryginalnie zapakowanej, czapki zimowej koloru seledynowego firmy (...), zapisane pod numerem 59/05 księgi przechowywanych przedmiotów, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach;

104. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu J. Ś. dowody rzeczowe w postaci: 6 szt. fotografii, 8 kart bilingów telefonicznych, 5 sztuk kartek z zapisami, 2 wizytówek, filmu (...), telefonu komórkowego N. (...) z ładowarką, telefonu komórkowego N. (...) z ładowarką, 5 szt. kartek o różnej wielkości z zapiskami, kartki w ¼ oderwanej z zapiskami, 1 szt. kartki formatu A4 zapisanej obustronnie, koperty z zawartością faktury i 9 szt. fotografii przedstawiających telefon komórkowy, kart (...) 3 fotografii, przekazu telegraficznego, kartki w kratkę o wym. 15x12 cm z zapisanymi numerami telefonów, 3 szt. fotografii luzem, karty(...), 41 szt. fotografii, notatnika w okładce kol. czerwonego z zapiskami, zeszytu z fragmentami kartek z zapiskami i 9 szt. kluczy w beżowym etui z napisem (...), zapisane pod numerem 59/05 księgi przechowywanych przedmiotów, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach;

105. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił oskarżonemu D. K. (1) dowody rzeczowe w postaci: - etui z kasetą magnetowidową filmu pt. „(...)” i tekturowego pudełka z urządzeniem elektronicznym (...), zapisane pod numerem 115/04 księgi przechowywanych przedmiotów, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach;

106. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 2 kawałków drewnianej pałki, kawałka taśmy samoprzylepnej, zapisane pod numerem 115/04 księgi przechowywanych przedmiotów, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach;

107. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił (...) Sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. uszkodzoną kłódkę marki (...) z bramy przesuwanej, uszkodzoną kłódkę z korpusem koloru czarnego z drzwi metalowych, zapisane pod numerem 115/04 księgi przechowywanych przedmiotów, prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Katowicach;

108. na mocy art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: rewolweru gazowego R. (...), kal. 9 mm oraz 1 szt. amunicji, kal. 9 mm, pistoletu (...) kal. 9 mm. (...)o nr (...) z magazynkiem, 6 sztuk naboji alarmowych prod. niemieckiej bez oznaczeń, pistoletu (...) kal. 9 mm, o nr (...), pistoletu gazowego (...). (...)kal. 9 mm, nr (...) z magazynkiem oraz 6 sztuk amunicji gazowej przechowywanych w Wydziale II Zarządu II (...) Biura (...) KGP w K.;

109. na mocy art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 5 tabletek, trzy kol. żółtego, dwie kol. białego zawinięte w żółtą chusteczkę higieniczną, dwóch plastikowych pojemników o poj. 100 gram każdy z napisem (...), wypełnione białym proszkiem, woreczka foliowego o wym. 17 x 10 cm wypełnionego 178 znaczkami kolorowymi z logo trójkąta wpisanego w okrąg, 60 szt. woreczków foliowych o wym. 10 x 6 cm, pudełka tekturowego o wym. 18 x 15 x 7 cm z zawartością, 49 szt. woreczków foliowych o wym. 4 x 7,5 cm, jednego woreczka foliowego o wym. 24 x 16 cm z zawartością suszu roślinnego, jednego woreczka foliowego rozerwanego o wym. 32 x 21 cm zawierającego niewielkie ilości białego proszku, woreczka foliowego z zapięciem strunowym o wym. 19,5 x 12 cm z zawartością suszu roślinnego kol. ciemnozielonego, woreczka foliowego z zapięciem strunowym o wym. 19,5 x 12 cm z zawartością sprasowanego i pokruszonego suszu roślinnego, woreczka foliowego dziurawego z zapięciem strunowym o wym. 9 x 6 cm z zawartością suszu roślinnego zapakowanego w kolejny worek, koperty białej z zawartością suszu roślinnego, młynka do kawy udarowego (...) w pudełku oryginalnym, pojemnika plastikowego przezroczystego o wym. 20 x 15 x 7 cm, na dnie znajduje się biały proszek z łyżeczką, wagi elektronicznej (...) w pudełku kartonowym, pudełka metalowego wysokości 10,5 cm i średnicy 7,5 cm z napisem C. w ¼ wypełnione białym proszkiem, reklamówki z nadrukiem (...) zawierającej 127 szt. woreczków foliowych o wym. 4x7,5 cm, 58 szt. woreczków foliowych o wym. 10x6 cm, 44 szt. woreczków foliowych o wym. 10x17 cm, 23 szt. woreczków foliowych o wym. 8x14 cm, 15 szt. woreczków foliowych o wym. 16x24 cm, 3 szt. woreczków o wym. 12x20 cm, 2 szt. woreczków foliowych o wym. 12,9x9,5 cm, 2 szt. woreczków foliowych o wym. 11x15 cm, 1 woreczka foliowego o wym. 10x17 cm wewnątrz zabrudzonego białym proszkiem, 1 woreczka foliowego o wym. 15x22,5 cm wewnątrz zabrudzonego proszkiem, woreczka foliowego z zawartością 66 szt. tabletek kol. popielatego, portfela kol. czarnego z materiału z zawartością woreczka foliowego zawierającego 49 szt. tabletek kol. białego z wytłoczonym logo (...)oraz woreczka foliowego zabrudzonego białym proszkiem, pudełka plastikowego z niebieskim przykryciem, pokrytego wewnątrz białą substancją sproszkowaną, pudełka plastikowego z kremowym wieczkiem z zawartością reklamówki kol. niebieskiego, torebki papierowej, worka foliowego kol. czarnego, reklamówki kol. zielonego, reklamówki kol. białego, wewnątrz której znajduje się zakrzywiona łyżeczka, bryłki substancji kol. białego, woreczka foliowego, zamykanego strunowo z zawartością 8 całych i 2 połówek tabletek z logo M., woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością ½ tabletki, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością 8 szt. tabletek z logo M., 2 szt. z logo ptak i kawałka ukruszonej tabletki, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością 80 szt. tabletek bez logo, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością grudek i proszku kol. kremowego do wysokości 1/5 woreczka, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością suszu roślinnego, sprasowanego w brykiet, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością suszu roślinnego do ½ wysokości, woreczka foliowego zamykanego strunowo w całości wypełnionego suszem roślinnym, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością nasion, woreczka foliowego zamykanego strunowo z zawartością do 2/3 wysokości suszu roślinnego, 3 szt. woreczków foliowych zamykanych strunowo z zawartością suszu roślinnego, worka kol. siwego do połowy wysokości wypełnionego woreczkami foliowymi zamykanymi strunowo i innymi woreczkami, reklamówki kol. niebieskiego z zawartością różnego rodzaju i wielkości kawałków folii, posklejanych taśmą samoprzylepną oraz dwóch woreczków z zamykaniem strunowym pokrytych od wewnątrz białym proszkiem, 2 szt. tabletek z logo (...), woreczka foliowego z zawartością białego proszku, pudełka metalowego z napisem „mieszanka indyjska herbata jubileuszowa z zawartością 12 woreczków foliowych, zapinanych strunowo z zawartością proszku – amfetaminy, kokonów suszu roślinnego, torebki foliowej z zawartością suszu roślinnego, przechowywanych w Wydziale II Zarządu II (...) KGP w K.;

110. na mocy art. 627 k.p.k. i na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa część kosztów sądowych:

- od P. S. (1) w kwocie 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych,
- od R.D. w kwocie 13.000 (trzynaście tysięcy) złotych,
- od J. Ś. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,
- od J. W. w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych,
- od R. T. w kwocie 16.000 (szesnaście tysięcy) złotych,
- od M. C. (1) w kwocie 7.500 (siedem tysięcy pięćset) złotych,
- od T. J. w kwocie 8.000 (osiem tysięcy) złotych,
- od D. K. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,
- od A. G. (2) w kwocie 600 (sześćset) złotych,
- od D. S. (1) w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,
- od D. A. w kwocie 600 (sześćset) złotych,
- od D.F. w kwocie 600 (sześćset) złotych,
- od R. L. w kwocie 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych,
- od R. W. w kwocie 13.000 (trzynaście tysięcy) złotych,
- od D. S. (2) w kwocie 13.000 (trzynaście tysięcy) złotych,
- od W. K. w kwocie 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych,
- od J.B. w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych,
- od K. B. w kwocie 14.000 (czternaście tysięcy) złotych,
- od M. B. (1) w kwocie 600 (sześćset) złotych,
- od Ł. G. w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,
- od A. B. w kwocie 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych,

zwalniając oskarżonych od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w pozostałym zakresie;

111. na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami umorzonego postępowania dotyczącego oskarżonego G. S. obciążył Skarb Państwa.

Wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych P. S. (1), R. D., J. Ś., J. W., R. T., M. C. (1), T. J., D. K. (1), D. S. (1), D. F., A. B., R. L., R. W., D. S. (2), J. B., W. K., K. B., Ł. G. oraz prokuratora na niekorzyść oskarżonych P. S. (1), R.D., M. C. (1), T. J., D. A., W. K., K. B. i Ł. G..

Obrońca oskarżonego P. S. (1) zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w całości i zarzucił:

1. Obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a to dyspozycji art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, iż czyny przypisane oskarżonemu P. S. (1) w pkt 2 i 3 wyroku, a mające wyczerpywać ustawowe znamiona powołanego przepisu polegały na „przywozie” oraz „przemycie” z Holandii

do Polski środków odurzających w sytuacji, gdy zastosowany przez Sąd I instancji przepis art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za przywóz uznaje wprowadzenie środków odurzających na teren obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej, natomiast przemieszczanie środków odurzających pomiędzy krajami Unii Europejskiej, członkiem której Polska stała się z dniem 01 maja 2004 r. uznaje za wewnątrzspółnotowe nabycie, które to znamię ustawowe nie zostało ani zarzucone, ani przypisane oskarżonemu P. S. (1) i to pomimo uprzedzenia o zmianie kwalifikacji prawnej;

2. Obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającej wpływ na treść wydanego wyroku, a to dyspozycji:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, która nie korzysta z ochrony swobodnej oceny dowodów, a polegającej na bezpodstawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, iż wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1), w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów nie polegają na prawdzie, albowiem są sprzeczne z treścią wyjaśnień złożonych przede wszystkim przez T. S. oraz M. C. (2) i P. S. (2), które to pomówienia nie zostały w należyty sposób zweryfikowane i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, oraz całkowicie dowolne wytłumaczenie przez Sąd I instancji postawy świadka T. S., który składając zeznania oświadczył, iż nie podtrzymuje treści uprzednio złożonych wyjaśnień i zeznań z uwagi na fakt, iż nawet ich nie pamięta i nie chciałby w sprawie mataczyć, co Sąd wyjaśnił jako chęć uniknięcia przez świadka kolejnych wielogodzinnych przesłuchań, gdzie nie dość, że nie znajduje to żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, to jeszcze z uwagi na postawę świadka T. S. pozwala na sformułowanie domniemania, iż uprzednio złożone przez T. S. wyjaśnienia i zeznania miały na celu przerzucenie na inne osoby odpowiedzialności karnej oraz uzyskanie dla świadka korzystnych rozstrzygnięć, co z racji braku innych obiektywnych dowodów, obligeowało Sąd I instancji do przyjęcia krytycznej postawy wobec prawdomówności świadków, a co w istocie zostało pominięte;
- dyspozycji art. 182 § 1 k.p.k. i art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. i art. 391 § 1 k.p.k. poprzez niepouczenie świadka T.S. przed pierwszym przesłuchaniem w sprawie o przysługującym mu prawie do odmowy składania zeznań w ramach postępowania, gdzie oskarżony P. S. (1) jest bratem świadka, a oskarżony R. D. jest szwagrem świadka i włączenie w poczet materiału dowodowego uprzednio złożonych przez świadka wyjaśnień i zeznań, jakie zostały odczytane T. S., pomimo iż nie został on pouczony o możliwości odmowy składania zeznań, która ta odmowa, z racji powiązań osobowych pomiędzy poszczególnymi oskarżonymi, winna się rozciągać również na okoliczności dotyczące pozostałych oskarżonych, co skutkowało tym, iż podstawą ustaleń faktycznych Sądu I instancji i głównym źródłem dowodowym były wyjaśnienia / zeznania T. S., jakie z racji wykazanego uchybienia nie mogły być podstawą czynionych ustaleń faktycznych;
- art. 410 k.p.k. poprzez wyrokowanie na podstawie jedynie części materiału dowodowego, a to dowodów z którym sędziowie ławnicy zapoznali się na rozprawie jawnej, albowiem z zapisów widniejących w książce ewidencji wejść do kancelarii tajnej, gdzie zdeponowana była część materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika, iż sędziowie ławnicy nie zapoznawali się z treścią materiałów niejawnych, natomiast samo uznanie tychże materiałów za ujawnione bez odczytywania nie może zostać uznane za równoznaczne z zapoznaniem się z ich merytoryczną zawartością, co skutkowało wydaniem wyroku w oparciu o niekompletny, bo jedynie częściowy materiał dowodowy;
- art. 424 § 2 k.p.k., poprzez błędne uzasadnianie wyroku i brak wskazania w i ego jawnej części, iż ustalenia faktyczne oparte zostały również na niejawnym materiale dowodowym, czego efektem było zaniechanie dokonania przez Sąd I instancji jakichkolwiek odniesień do niejawnej części uzasadnienia, gdzie informację o niejawnym fragmencie uzasadnienia strony powzięły nie z uzasadnienia skarżonego wyroku, tylko z osobnej informacji zawartej w piśmie przewodnim za którym wyrok wraz z uzasadnieniem został stronom procesu doręczony, podczas gdy prawidłowo i kompleksowo sporządzone uzasadnienie wyroku winno zawierać odniesienia do całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sprawy i winno utajnić jedynie jego fragmenty, powołując się w tych miejscach na odpowiednie oznaczenia, odsyłające do dokumentów tajnych czy poufnych, czemu w analizowanej sprawie uchybiono, przez co żadna ze stron procesu nie miała możliwości

należytego odniesienia się do niejawnej części uzasadnienia, albowiem w doręczonym stronom uzasadnieniu nie wskazano, czy i jakie ustalenia faktyczne zostały poczynione w oparciu o materiały niejawne;

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezkrytycznym uznaniu, iż oskarżony P. S. (1) dopuścił się popełnienia czynów mających polegać na założeniu i kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą, że brał udział w kradzieży z włamaniem do lokalu (...), że dopuścił się przestępstwa paserstwa przedmiotów pochodzących z rozboju na szkodę (...) Sp. z o.o., że ujawniona broń stanowiła jego własność oraz co do ilości narkotyków oraz poszczególnych transakcji polegających na przywozie środków odurzających z ternu Holandii, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie pozwalał na poczynienie takich ustaleń, jak również podważenie wiarygodności wyjaśnień P. S. (1), jakie złożył on w tych kwestiach, gdzie co znamienne oskarżony przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył w tej kwestii wyjaśnienia, które zostały przez Sąd I instancji ocenione jako wiarygodne.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku w całości w odniesieniu do P. S. (1) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R.D. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając:

- w pkt 10 sentencji wyroku:
- **obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:**
- **art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegająca na braku wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie dowody wskazują na to, że istniała zorganizowana grupa przestępcza kierowana przez P. S. (1), a oskarżony R. D. był jej uczestnikiem, a także brak wskazania w uzasadnieniu konkretnych cech grupy przestępczej, która miała posiadać grupa kierowana przez P. S. (1);**
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym przyjęciu, iż oskarżony R. D. należał do grupy przestępczej działającej pod kierownictwem P. S. (1),
- w pkt 11 sentencji wyroku:
- **obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:**
- art. 7 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego wbrew zasadom logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego przejawiającą się oceną wyjaśnień i zeznań w oderwaniu od całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

a w konsekwencji,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na przypisaniu oskarżonemu czynu zarzucanego, pomimo, iż całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do wniosków przeciwnych,
- w pkt 12 sentencji wyroku:
- **obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:**

- 336 § 1 k.p.k. w zw. z 7 k.p.k. i 410 k.p.k., polegający na nie dokonaniu ustaleń faktycznych, co do rzeczywistej ilości środków odurzających, jakie oskarżony posiadał i wprowadził do obrotu, co w konsekwencji powoduje nie wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy;
- 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na braku wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie dowody wskazują na to, że oskarżony posiadał ilości środków odurzających opisanych w treści czynu przypisanego;
- w pkt 13 sentencji wyroku:
- **obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:**
- 336 § 1 k.p.k. polegający na nie wyjaśnieniu istotnych okoliczności sprawy poprzez nie wskazanie wartości mienia, które było przedmiotem przestępstwa paserstwa popełnionego przez R.D.;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym przyjęciu:
- **iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mimo, iż brak materiału dowodowego w tym zakresie:**
- iż wartość przejętego przez oskarżonego mienia to więcej aniżeli 250 zł, pomimo, iż z materiału dowodowego wynika, że przyjął on jedynie pojedyncze ubrania, które były przedmiotem kradzieży na szkodę (...) sp. z o.o.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w K..

Obrońca oskarżonego J. W. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w całości.

W związku z zaistnieniem w postępowaniu międzyinstancyjnym negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a to przedawnieniem karalności czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu J. W. z art. 258 § 1 k.k., powołując się na dyspozycję art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., wniósł o uchylenie pkt 23 zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego w tym zakresie zgodnie z brzmieniem art. 17 § 1 ust. 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 k.k. w zw. art. 102 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r., obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Ponadto zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Obrazę przepisów prawa karnego materialnego, a to dyspozycji art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez przyjęcie, iż czyny przypisane oskarżonemu J. W. w pkt 24 i 25 wyroku, a mające wyczerpywać ustawowe znamiona powołanego przepisu polegały na „przemycie” oraz „przywozie” z Holandii do Polski środków odurzających, w sytuacji, gdy zastosowany przez Sąd I instancji przepis art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za przywóz uznaje wprowadzenie środków odurzających na teren obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej, natomiast przemieszczanie środków odurzających pomiędzy krajami Unii Europejskiej, członkiem której Polska stała się z dniem 01 maja 2004 r. uznaje za wewnątrz wspólnotowe nabycie, które to znamię ustawowe nie zostało ani zarzucone, ani przypisane oskarżonemu J. W.;
2. Obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającej wpływ na treść wydanego wyroku, a to dyspozycji:
 - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, która nie korzysta z ochrony swobodnej oceny dowodów, a polegającej na bezpodstawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, iż wyjaśnienia oskarżonego J. W., w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów nie polegają na prawdzie, albowiem są

sprzeczne z treścią wyjaśnień złożonych przez M. C. (2) i T. S., które to pomówienia nie zostały w żaden sposób zweryfikowane i nie znajdują żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, oraz całkowicie dowolne wytłumaczenie przez Sąd I instancji postawy świadka T. S., który składając zeznania oświadczył, iż nie podtrzymuje ich treści z uwagi na fakt, iż nawet ich nie pamięta i nie chciałby w sprawie mataczyć, co Sąd wyjaśnił jako chęć uniknięcia przez świadka kolejnych wielogodzinnych przesłuchań, gdzie nie znajduje to żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a jednocześnie jako rzutujące na wiarygodność wyjaśnień T.S. i obligujące Sąd I instancji do przyjęcia krytycznej postawy wobec prawdomówności świadka zostało całkowicie pominięte;

- dyspozycji art. 182 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i niepouczenie świadka T. S.o przysługującym mu prawie do odmowy składania zeznań w sprawie, gdzie jeden ze współoskarżonych jest bratem świadka, a drugi jego szwagrem, natomiast z racji zarzutów przedstawionych współoskarżonym, w tym również i J. W., prawo do odmowy złożenia zeznań przez świadka T. S. winna rozciągać się również na okoliczności dotyczące pozostałych oskarżonych - oprócz P. S. i R. D., co skutkowało tym, iż podstawą poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych były wyjaśnienia i zeznania T. S. w odniesieniu do których mógł on skorzystać z przepisu art. 182 § 1 k.p.k., a tym samym mogły one zostać wykluczone z materiału dowodowego;
- art. 410 kp.k. poprzez wyrokowanie na podstawie jedynie części materiału dowodowego, a to dowodów z którym sędziowie ławnicy zapoznali się na rozprawie jawnej, albowiem z zapisów widniejących w książce ewidencji wejść do kancelarii tajnej, gdzie zdeponowana była część materiału dowodowego niniejszej sprawy wynika, iż sędziowie ławnicy nie zapoznawali się z treścią materiałów niejawnych, natomiast samo uznanie tychże materiałów za ujawnione bez odczytywania nie może zostać uznane za równoznaczne z zapoznaniem się z ich merytoryczną zawartością, co skutkowało wydaniem wyroku w oparciu o niekompletny materiał dowodowy;
- art. 424 § 2 k.p.k., poprzez błędne uzasadnianie wyroku i brak wskazania w jego jawnej części, iż ustalenia faktyczne oparte zostały również na niejawnym materiale dowodowym, czego efektem było zaniechanie dokonania przez Sąd I instancji jakichkolwiek odniesień do niejawnej części uzasadnienia, informację o którym to niejawnym fragmencie uzasadnienia strony powzięły nie z uzasadnienia skarżonego wyroku, tylko z osobnej informacji zawartej w piśmie przewodnim za którym wyrok wraz z uzasadnieniem został stronom procesu doręczony, podczas gdy prawidłowo i kompleksowo sporządzone uzasadnienie wyroku winno zawierać odniesienia co całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego sprawy i winno utajnić jedynie jego fragmenty, powołując się w tych miejscach na odpowiednie oznaczenia, odsyłające do dokumentów tajnych czy poufnych, czemu w analizowanej sprawie uchybiono;

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezkrytycznym daniu wiary treści wyjaśnień/zeznań M. C. (3) i T. S., które w istocie stanowiły wyłącznie pomówienie oskarżonego J. W., które to pomówienia nie zostały w żadnym zakresie potwierdzone jakimkolwiek bezpośrednim, czy chociażby pośrednim dowodem.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku w pkt 23 i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu z art. 258 § 1 k.k., natomiast w pozostałym zakresie o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca (...) Ś. zaskarżając wyrok zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego, a to art. 424 § 1 k.p.k., poprzez nie wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku na jakiej podstawie Sąd ustalił, że to oskarżony posiadał znaleziony w dniu 16 czerwca 2003 roku w łazience środek odurzający, pomimo, iż w mieszkaniu znajdowały się oprócz oskarżonego 3 dorosłe osoby.
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że:

- oskarżony J. Ś. na przełomie 2001 i 2002 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i T. S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowe w ten sposób, że zbył P. S. (1) i T. S. w celu dalszej odsprzedaży co najmniej 20 tabletek ecstasy i 1000 g marihuany, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 13 czerwca 2003 r. obowiązującym od 1 lipca 2003 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., pomimo iż na takie ustalenie nie pozwala zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego J. Ś., wyjaśnienia P. S. (1), z których wynika, że osobę oskarżonego J. Ś. zobaczył po raz pierwszy dopiero na rozprawie w sądzie, a także wyjaśnienia T. S. z powodu występujących w nich sprzeczności;
- to oskarżony J. Ś. posiadał w dniu 16 czerwca 2003 r. w S., wbrew przepisom ustawy, środek odurzający w postaci 14,76 grama ziela konopi, czym wyczerpał znamiona przestępstwa art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo braku jakiegokolwiek dowodu na to, że znaleziony przez funkcjonariusza policji M. J. w muszli klozetowej w łazience, znajdującej się w mieszkaniu, w którym oprócz oskarżonego przebywały jeszcze 3 inne dorosłe osoby, należał do oskarżonego;
- wynagrodzenie obrońcy z tytułu kosztów obrony oskarżonego J. Ś., stanowi kwota 13.874,40, podczas, gdy wyznaczenie obrońcy nastąpiło na mocy zarządzenia Sądu poprzednio rozpoznającego sprawę, na rozprawie 17.11.2006 r.;
- błędne zaliczenie oskarżonemu J. Ś. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności tylko okresu 2 lat zamiast 2 lat i 5 miesięcy; co spowodowało w konsekwencji błędne zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary grzywny.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. Ś. od stawianych mu, a wymienionych w punkcie 15 i 16 wyroku zarzutów,

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca z urzędu oskarżonego R. T. zaskarżając wyrok zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, art. 92, art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego R. T. tylko na dowodach obciążających z pominięciem okoliczności, które są dla niego korzystne;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony R. T. dopuścił się popełnienia czynu opisanego w pkt 31 orzeczenia, pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o:

- -.
- zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego R. T. od popełnienia czynu opisanego w pkt 31 orzeczenia,
- uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu R. T.,

ewentualnie o:

- -.
- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Obrońca oskarżonego M. C. (1) zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze i wyrokowi zarzucił:

- -.
- obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 424 § 2 k.p.k. poprzez nie przytoczenie okoliczności jakie Sąd miał na względzie przy wymiarze kary,
- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku poprzez uznanie tylko za wiarygodne wyjaśnienie oskarżonego złożone w toku śledztwa,
- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony brał udział w obrocie 4500 tabletek pomimo, iż zebrane w sprawie dowodowy nie dawał takich podstaw
- rażąco niewspółmierność orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe podstawy wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie orzeczonych kar pozbawienia wolności

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia.

Obrońca oskarżonego T. J. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części w odniesieniu do punktu 42 i zarzucił:

1. Obrazę przepisów procedury karnej, mającej wpływ na treść wydanego wyroku, a to:

- dyspozycji art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, która nie korzysta z ochrony swobodnej oceny dowodów, a polegającej na bezpodstawnym i nieuzasadnionym przyjęciu, iż T. J. nie nabywał narkotyków w postaci marihuany na własny użytek, ale celem ich dalszej odsprzedaży i to w ilościach większych niż to podał oskarżony T. J., jak również bezpodstawnym, bo nieudowodnionym przyjęciu, iż T. J. miał odsprzedawać narkotyki nieustalonym osobom na terenie C. i innych miast, chociaż okoliczność ta nie została w żaden sposób udowodniona, jak również całkowicie pozbawionej waloru bezstronności ocenie postawy świadka T. S., który na etapie postępowania sądowego odmówił składania zeznań i nie podtrzymał uprzednio złożonych wyjaśnień tłumacząc, iż nie pamięta ich treści, co Sąd I instancji całkowicie dowolnie i niejako w „obronie świadka” - stanowiącego jedynie źródło dowodowe w sprawie przeciwko T. J. - wytłumaczył chęcią uniknięcia kolejnych wielogodzinnych przesłuchań, co nie znajduje żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a jednocześnie jako rzutujące na wiarygodność wyjaśnień T.S. i obligujące Sąd I instancji do przyjęcia krytycznej postawy wobec prawdopodobności świadka zostało całkowicie pominięte;
- dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez błędne uzasadnianie wyroku w odniesieniu do oskarżonego T. J., które to uzasadnienie z uwagi na jego lakoniczną treść uniemożliwia podjęcie przez obronę rzeczowej polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji, gdzie Sąd I instancji uznając w/wym. oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu poprzestał jedynie na przytoczeniu treści wyjaśnień T. J. i wskazaniu, iż są one niewiarygodne i stanowią przyjętą przez niego linię obrony i powołał się na wyjaśnienia / zeznania T. S. wskazując, iż są one wiarygodne, ponieważ T. S. precyzyjnie podał ilość narkotyków i opisał transakcję, gdzie jednocześnie zaniechano ustalenia zależności każdego z dowodów w całości lub w konkretnym fragmencie i poszczególnych okoliczności faktycznych wymagających udowodnienia, co w istocie sprawdziło się do tego, iż Sąd I instancji

stwierdził, że T. J. jest winny popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego, ponieważ tak wynika z wyjaśnień T. S., a jednocześnie nie podjęto próby weryfikacji wyjaśnień T. S. stojących w sprzeczności z wyjaśnieniami T. J.;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezkrytycznym daniu wiary treści wyjaśnień/zeznań T.S., które w istocie stanowiły wyłącznie pomówienie oskarżonego T. J., które to pomówienia nie zostały w żadnym zakresie potwierdzone jakimkolwiek bezpośrednim, czy chociażby pośrednim dowodem, a nawet stały w sprzeczności z treścią uznanych przez Sąd I instancji wiarygodnych wyjaśnień Ł. I., który stwierdził, że jedynie znał T. J., ale nie sprzedawał mu narkotyków.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

- zwrot sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) zaskarżył wyrok, zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że uderzenie pokrzywdzonego głową w ścianę przez jednego ze sprawców nie stanowiło ekscesu, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do wniosku, że sprawcy używali przemocy w zakresie niezbędnym do przełamania oporu pokrzywdzonego i nie chcieli mu wyrządzić dodatkowej krzywdy, co miało wpływ na treść orzeczenia albowiem najprawdopodobniej to uderzenie spowodowało u pokrzywdzonego kwalifikowany rozstrój zdrowia;
- naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez ocenę dowodów tj. zeznań świadka M. Z. (1) i wyjaśnień oskarżonego W. w sposób sprzeczny z zasadami logiki, podczas gdy treść wypowiedzi tych osób jest sprzeczna, co miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem Sąd I instancji błędnie ustalił rolę oskarżonego K. w zajściu jako agresywną, co wpłynęło na wymiar orzeczonej kary;
- ***naruszenie prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k. poprzez ocenę dowodów tj. opinii lekarskiej B. H. i M. G. w sposób sprzeczny z zasadami swobodnej oceny dowodów podczas gdy obie te opinie zostały wydane po znacznym upływie czasu, a przede wszystkim po badaniu EEG z 10 grudnia 2002 r. co miało wpływ na treść orzeczenia albowiem prawidłowa ocena prowadzi do wniosku, że rozstrój zdrowia pokrzywdzonego nie przekroczył 7 dni co stanowi znamię z art. 158 § 1 K.k. w zw. z art. 157 § 1 i 2 K.k.;***
- naruszenie prawa procesowego, a to art. 424 § 1 K.p.k. poprzez nienależyte uzasadnienie zarówno co do stanu faktycznego jak i przyjętej kwalifikacji prawnej co uniemożliwia kontrolę odwoławczą.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. F. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego, a to w pkt 59 i 110 i zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza:

a) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez:

- niesłuszną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. F.

w zakresie, w jakim zaprzeczył, aby wiedział, że na terenie magazynu (...) w R. dojdzie do rozboju, w tym aby miał wiedzę, że oskarżeni D. S. (2), A. B., R. L., R. W. i D. K. (1) dysponują przedmiotami w postaci łomów i akceptował ich użycie w stosunku do pracownika ochrony M. Z. (1), czy jakiegokolwiek innej osoby;

- nienależyte uwzględnienie treści wyjaśnień oskarżonego R. W., a zwłaszcza zaniechanie dostatecznego uwzględnienia wyjaśnień oskarżonego, w których podniósł, że oskarżony D. F. pozostawał przekonany, iż na terenie magazynu (...) w R. ma nastąpić włamanie, nie zaś rozbój, a także w zakresie, w jakim wskazał, iż przedmioty w postaci łomów oskarżeni R. L. i A. B. przechowywali w reklamówce;
- nienależyte uwzględnienie treści wyjaśnień i zeznań świadka G. D. w zakresie, w jakim wskazał na przechowywanie przedmiotów w postaci łomów przez oskarżonych R. L. i A. B. w reklamówce, w jakim opisał sposób komunikowania się współoskarżonych za pomocą urządzenia typu walkie - talkie oraz w zakresie, w jakim wskazał na nakłanianie go przez D. S. (2) do zmiany wyjaśnień i obciążenia D. F.;

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia eksperymentu procesowego w celu wyjaśnienia czy w realiach niniejszej sprawy obiektywnie możliwym było, aby oskarżony D.F. nasłuchiwał na bieżąco przebieg inkryminowanego zdarzenia z dnia 20/21 października 2002 roku za pomocą urządzenia typu walkie-talkie, a tym samym - miał bieżącą wiedzę co do jego przebiegu;

c) art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k. poprzez zaniechanie należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na jakich dowodach oparł się Sąd pierwszej instancji przyjmując, iż:

- oskarżony D.F.wiedział, że pozostali współoskarżeni udają się na teren magazynu (...) w R. dysponując przedmiotami w postaci łomów;
- oskarżony D. F. wiedział, że pozostali współoskarżeni planują dokonanie na | terenie magazynu (...) w R. przestępstwa rozboju;
- oskarżony D. F. miał bieżący nasłuch i słyszał, jaki jest przebieg zdarzenia z dnia 20/21 października 2002 roku;

d) art. 424 § 1 ust. 2 k.p.k. poprzez zaniechanie należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstawy prawnej, w tym zwłaszcza zaniechanie należytego wyjaśnienia podstaw przyjęcia, że oskarżony zrealizował znamiona strony podmiotowej przypisanego mu czynu;

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza:

- błędne ustalenie, że oskarżony D.F. w okresie poprzedzającym inkryminowane zdarzenie z dnia 20/21 października 2002 roku oraz w jego toku posiadał wiedzę o przebywaniu na terenie magazynu (...) pracownika ochrony, a swym zamiarem obejmował użycie w stosunku do niego przemocy;
- błędne ustalenie, że oskarżony D. F.w okresie poprzedzającym inkryminowane
- zdarzenie z dnia 20/21 października 2002 roku oraz w jego toku wiedział o dysponowaniu przez D. S. (2), A. B., R. L., R. W. i D. K. (1) przedmiotami w postaci łomów oraz, że swym zamiarem obejmował użycie wskazanych przedmiotów w stosunku do M. Z. (1), czy jakiegokolwiek innej osoby;
- błędne ustalenie, że oskarżony D. F. przysłuchiwał się przebiegowi napadu z dnia 20/21 października 2002 roku i miał obiektywną możliwość bieżącego nasłuchiwania jego przebiegu poprzez urządzenie typu walkie-talkie;

niezależnie od powyższego, z ostrożności procesowej:

3. art. 60 § 2 i 3 k.p.k. poprzez zaniechanie zastosowania w stosunku do oskarżonego D. F. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w sytuacji, gdy

- w realiach niniejszej sprawy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo przypisane oskarżonemu D. F. jest niewspółmiernie surowa, zaś oskarżony w swych wyjaśnieniach składanych już w postępowaniu przygotowawczym ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D.F. od czynu przypisanego mu w pkt 59 zaskarżonego wyroku;
- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego D.F. kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru we wszystkich instancjach;

ewentualnie:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 59 poprzez przyjęcie, że czyn popełniony przez oskarżonego D.F. zrealizował znamiona występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy i 14 dni, to jest w wymiarze pokrywającym się z okresem rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w ramach stosowanego wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;

ewentualnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 59 poprzez zastosowanie w stosunku do oskarżonego D.F. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie kary pozbawienia wolności w wymiarze 12 miesięcy;

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca z wyboru oskarżonego A. B. zaskarżył wyrok w części, tj. w pkt 61 i 62 sentencji wyroku i zarzucił:

1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy pod nieobecność oskarżonego A. B., którego udział w procesie był obowiązkowy.

2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- **art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące przyjęciem, iż zebrane w sprawie dowody, w szczególności w postaci pomówień współoskarżonych D. S. (2), R. L., D. F. R. W., G. D. oraz D. K. (1) potwierdzają fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu;**
- art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób ogólnikowy - co do udziału oskarżonego we włamaniu do budynków należących do spółki (...) w R. oraz co do potwierdzenia iż oskarżony wiedział o konieczności uzyskania zezwolenia na posiadanie broni palnej gazowej.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na: przyjęciu, że oskarżony A. B. brał udział we włamaniu do filii spółki (...) Sp. z o.o. w R., podczas gdy wniosek taki nie jest zasadny w świetle zgromadzonego materiału dowodowego;

- przyjęciu, że oskarżony A. B. posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną gazową działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Mając powyższe zarzuty na uwadze obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od podniesionych zarzutów wniósł o zastosowanie instytucji z art. 440 k.p.k, ponieważ utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Obrońca z urzędu oskarżonego Artura B. adw. A. K. (2), zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach w części dotyczącej tego oskarżonego co do jego pkt 61, 62, 63, zarzucając: rażąco niewspółmierność, tj. surowość orzeczonej względem oskarżonego A. B. w pkt 61 zaskarżonego wyroku kary 4 lat pozbawienia wolności, w pkt 62 wyroku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, a w konsekwencji orzeczenia w pkt 63 wyroku kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw jakich dopuścił się oskarżony oraz w relacji do celów jakie kara to powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Wskazując na powyższe wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu A. B. kar za przypisane mu w pkt 61 i 62 wyroku czyny w dolnej granicy zagrożenia ustawowego oraz orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w dolnej granicy zagrożenia ustawowego, na zasadzie pełnej absorpcji.
2. zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu za II instancję, oświadczając, że nie zostały uiszczone przez oskarżonego ani w części ani w całości.

Obrońca oskarżonego J.B. zaskarżył wyrok w części w punktach 75-79 zarzucając mu:

1. **obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku w postaci art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób sprzeczny z wytycznymi płynącymi z przepisu ut supra, a w szczególności pominięcie przez Sąd I instancji wskazania na jakich oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych – w tym wyjaśnień mojego klienta – przy dokonanych ustaleniach faktycznych, przez co ograniczone zostało prawo oskarżonego do skutecznej obrony,**

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę na skutek przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się przestępstw opisanych w punktach 75 i 76 zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy w rzeczywistości zebrany w sprawie materiał dowodowy oceniany zgodnie z wytycznymi płynącymi z art. 7 k.p.k. przy zastosowaniu art. 5 § 2 k.p.k. nie daje podstaw do przypisania J. B. tych czynów.

Stawiając te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. B. od wszystkich stawianych mu zarzutów, względnie jego uchylenie w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca z urzędu oskarżonego W. K. zaskarżył wyrok w punktach 81, 82, 83, 84 i 85 w zakresie wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej oraz w pkt 110 dotyczącym wysokości kosztów sądowych i zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności poprzez orzeczenie jej w tak wysokim wymiarze,
2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 i 7 k.p.k. polegającą na nie uwzględnieniu okoliczności łagodzących, co wpłynęło na brak obiektywnej oceny całokształtu okoliczności, w tym postawy oskarżonego po opuszczeniu aresztu śledczego, a także postawy oraz właściwości osobistych w chwili wyrokowania.
3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie właściwości i warunków osobistych oskarżonego po popełnieniu przestępstwa i jego obecnej postawy, a co za tym pominięcie części dyrektyw implikujących wymiar kary.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie łagodniejszych kar jednostkowych oraz kary łącznej oraz zwolnienie, ewentualnie obniżenie wysokości kosztów sądowych.

Obrońca z urzędu oskarżonego Krzysztofa B. zaskarżył wyrok co do winy w części, tj. w zakresie dotyczącym uznania oskarżonego K. B. za winnego tego, że:

- w okresie od jesieni 2001 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. (1), mającej na celu wprowadzenie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz dokonywanie innych przestępstw w ten sposób, że nabywał od członków grupy, a następnie sprzedawał innym osobom środki odurzające i substancje psychotropowe, czym w ocenie Sądu wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. - punkt 87 wyroku,
- w okresie od jesieni 2001 r. do dnia 12 lutego 2003 r. w D. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnianie przestępstw i czyniąc sobie stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 6750 gram marihuany, 150 gram amfetaminy i 60 tabletek ecstasy w ten sposób, że środki odurzające i substancje psychotropowe, które nabył od P. S. (1) zbywał innym osobom w celu dalszej ich odsprzedaży, czym w ocenie Sądu wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. - punkt 88 wyroku oraz w części co do kary (punkt 89 wyroku) wymierzonej w związku z uznaniem za winnego tego, że w dniu 05 maja 2004 r. w D. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 60,04 grama amfetaminy, czym w ocenie Sądu wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - punkt 89 wyroku, a w konsekwencji również w części dotyczącej orzeczonej kary łącznej, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów (w zakresie objętym przedmiotową apelacją, dot. punktu 87 i 88 wyroku), podczas gdy z wyjaśnień wynika zgoda odmienny stan faktyczny, a jego konsekwencja w składanych wyjaśnieniach nie może zostać potraktowana wyłącznie jako linia obrony,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony dokonał zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów (w zakresie objętym przedmiotową apelacją, dot. punktu 87 i 88 wyroku), gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na nie budzące wątpliwości stwierdzenie winy oskarżonego, a tym samym na przyjęciu ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dokonał zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów (punkt 87 i 88 wyroku) oraz

obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

-.

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyrokowanie na zasadzie niedozwolonej arbitralności wyrażającej się w nieuzasadnionym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego stanowiło realizację znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
- art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności faktu, iż pozostali oskarżeni w swoich wyjaśnieniach bezpośrednio i/lub pośrednio podzielili wersję zdarzeń przytoczoną przez oskarżonego K. B., jak również oparcie zaskarżonej części wyroku (dot. punktu 87 i 88 wyroku) w zakresie stanowiącym podstawę skazania w dużej mierze na wyjaśnieniach A. K. (3) zd. I., która nie mogła posiadać pełnego obrazu zdarzeń z udziałem oskarżonego K. B. z uwagi na jej wyłączenie z bezpośrednich rozmów pomiędzy oskarżonymi K. B. a P. S. (1),
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu „działania” oskarżonego oraz sposobu tego działania, a w szczególności poprzez niezrozumiałe przyjęcie, iż oskarżony brał udział w klasycznej postaci zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. oraz co do działania w z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wprowadzanie do obrotu znacznych ilości środków psychotropowych i substancji odurzających,
- art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niedostateczne wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności mających wskazywać, iż oskarżony ponad wszelką wątpliwość swoim zachowaniem wypełnił znamiona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., jak również dopuścił się wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środków odurzających substancji psychotropowych,
- art. 413 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe przytoczenie podstawy prawnej czynu, o którym mowa w punkcie 88 wyroku,
- na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąco niewspółmierną surowość wymierzonej oskarżonemu kary łącznej w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również stanowiącą konsekwencję nieuwzględnienia przy określaniu wymiaru kary łącznej pozytywnej postawy oskarżonego, dotychczasowego poprawnego zachowania, a tym samym dającego rękojmię przysługującego mu przestrzeganiem porządku prawnego, a przede wszystkim krytycznego podejścia do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, uzasadniających wymierzenie wobec niego łagodniejszej kary łącznej, podczas gdy orzeczona kara łączna bezwzględnie pozbawienia wolności jest rażąco surowa (kara ta poprzez swoją niewspółmierność nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej).

Obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. B. od popełnienia przypisanych mu czynów (punkt 87 i 88 wyroku) oraz wymierzenie znacznie łagodniejszej kary za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 89 wyroku,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca z urzędu. (...)L. zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na wadliwym uznaniu, iż oskarżony R. L. dopuścił się przypisanych mu przestępstw, tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. i

art. 158 § 1 k.k., poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżony uczestniczył w pobiciu pokrzywdzonego M. Z. (1), pomimo, że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy.

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, w szczególności wyjaśnień złożonych przez współoskarżonych, a także dowolną ocenę dowodów, uznając iż oskarżony R. L. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, gdy w sprawie brak jest jednoznacznych dowodów na poparcie takiego stanowiska;
- art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w sposób dostateczny w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku okoliczności oraz dowodów na ich poparcie, które w przekonaniu Sądu uzasadniają stanowisko, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w zamiarze bezpośrednim, gdy okoliczności sprawy wskazują, iż oskarżonemu nie można przypisać dokonania tego czynu w żadnej formie winy.

Wyłącznie z ostrożności procesowej w/w wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy przez nieuwzględnienie ustalonych w sprawie okoliczności łagodzących, tj. rolę jaką pełnił oskarżony w czasie zdarzenia (kierowca), brak jego obecności przy pobiciu M. Z. (1), co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia kary zbyt surowej.

Mając na uwadze powyższe, na zasadzie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca D. S. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego co do winy. Wyrokowi temu zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. przez nienależyte odniesienie się do wszystkich dowodów ujawnionych w toku postępowania w szczególności przez mało wnikliwą i jednostronną ocenę wyjaśnień oskarżonego D. S. (1) i pozostałych oskarżonych - w szczególności D. F. co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnej odmowy przypisania wyjaśnieniom oskarżonego waloru wiarygodności;
- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 4 i 410 k.p.k. poprzez wybiórcze i jednostronne potraktowanie materiału dowodowego i wzięcie pod uwagę wyłącznie dowodów i okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego a z pominięciem tych, które świadczą na jego korzyść;
- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. uniemożliwiające kontrolę instancyjną orzeczenia, poprzez brak uzasadnienia przez Sąd I - szej instancji wymiaru kary w związku z zastosowaniem art. 31 § 2 k.k.;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu opisanego w zaskarżonym wyroku w pkt 36, a w szczególności, iż przyjął celem pomocy w ukryciu od D. S. (2) i D. F. przedmioty pochodzące z napadu na (...) Sp. z o.o. Filia w R., poprzez złożenie ich w piwnicy domu przy ul. (...) w K., podczas gdy całokształt zebranych i prawidłowo ocenionych dowodów w sprawie nie pozwala na przyjęcie, by oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo.

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. S. (1),

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I-szej Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca o. (...) S. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w części, tj. w punktach 69, 71, 72, 73 i 101 wyroku i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu, że:
 - oskarżony D. S. (2) w okresie 2002 roku w D., K. i S., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy nabył od R. D. (1), a następnie udzielił P. S. (2) i innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci 100 g amfetaminy, parędziesiąt gram marihuany i 20 tabletek ecstasy, pomimo iż z wyjaśnień oskarżonego D. S. (2), potwierdzonych wyjaśnieniami oskarżonego R. D. (1) wynika, że nie kupił on od tego oskarżonego 100 g amfetaminy i 20 tabletek ecstasy oraz nie kupił on od D. D. parędziesiąt gram marihuany;
 - oskarżony D. S. (2) kierował popełnieniem czynu z art. 280 § 2 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy w rzeczywistości jak wynika z wyjaśnień oskarżonego to oskarżony F. kierował;
 - wynagrodzenie obrońcy z tytułu kosztów obrony oskarżonego D. S. (2) (st r. 62 wyroku) stanowi kwota 13.726,80 zł, podczas, gdy wyznaczenie obrońcy nastąpiło na mocy zarządzenia Sądu poza rozprawą jeszcze w dniu 23.10.2006 r., co powoduje, że wynagrodzenie za obronę tego oskarżonego nie może być niższe od wynagrodzenia przyznanego za obronę osk. J. Ś., gdzie wyznaczenie obrońcą z urzędu nastąpiło na rozprawie w dniu 17.11.2006 r.;
2. obrazę prawa procesowego, a to art. 424 1 k.p.k., poprzez nie ustosunkowanie się uzasadnieniu wyroku do twierdzenia oskarżonego, że w okresie od 07.12.2001 r. do 15.06.20102 r. był tymczasowo aresztowany do innej sprawy i nie mógł spotkać się z oskarżonym G.D. - jak ustalił sąd - dwukrotnie pod koniec 2001 r. i miesiąc później pojechać z tym oskarżonym do R. w celu zobaczenia magazynów;
3. rażąca niewspółmierność kar wymierzonych oskarżonemu w punkcie 69 oraz w punkcie 72 wyroku.

Obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego D. S. (2) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a także o wymierzenie oskarżonemu znacznie niższej niż wymieniona punkcie 69 wyroku kary pozbawienia wolności,

ewentualnie o:

- złagodzenie wymierzonej oskarżonemu w punkcie 72 wyroku kary łącznej,

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. W. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 kodeksu karnego polegającą na uznaniu, że wyjaśnienia oskarżonego R. W. nie spełniają wymagań art. 60 § 3 k.k. i zaniechaniu wskazania oraz uzasadnienia skonkretyzowanych przyczyn, dla których nie został zastosowany wobec w/w oskarżonego przepis art. 60 § 3 k.k., co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia

oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego i słusznie poczynionych na jego podstawie ustaleń Sądu wynika, że oskarżony R. W. spełnił wszystkie kryteria wynikające z art. 60 § 3 k.k., gdyż dokonał zarzucanego mu czynu wspólnie i w porozumieniu z sześcioma innymi sprawcami, a następnie jako pierwszy ujawnił przed organem prowadzącym postępowaniem przygotowawcze istotne okoliczności popełnionego przestępstwa oraz informacje o osobach uczestniczących w jego popełnieniu.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku wydanego wobec oskarżonego R. W. poprzez uwzględnienie, że spełnia on wymogi stawiane przez art. 60 § 3 K.K., co w konsekwencji powinno mieć wpływ na wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.

Obrońca oskarżonego Ł. G. zaskarżył wyrok w części, tj. w pkt 97, 98

i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego i oparcie stanu faktycznego sprawy wyłącznie na okolicznościach i dowodach obciążających oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu dowodów w postaci tych fragmentów wyjaśnień M. B. (2), które przemawiają na korzyść oskarżonego;
- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkujące przyjęciem, iż zebrane w sprawie dowody, w szczególności w postaci pomówień przez T.S.i P. S. (2) potwierdzają fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu;
- art. 424 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób ogólnikowy - co do udziału oskarżonego we włamaniu do baru (...) i udziału obrocie narkotykami.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na:

- przyjęciu, że oskarżony Ł. G. brał udział we włamaniu do lokalu (...), podczas gdy wniosek taki nie jest zasadny w świetle zgromadzonego materiału dowodowego;
- przyjęciu, że oskarżony Ł. G. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych.

Mając powyższe zarzuty na uwadze obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od podniesionych zarzutów obrońca wniósł o zastosowanie instytucji z art. 440 k.p.k, ponieważ utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonych: P. S. (1), R. D. (1), M. C. (1), T. J., D. A., W. K., K. B. i Ł. G. - na ich niekorzyść, zarzucając:

1. w zakresie oskarżonego P. S. (1):

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez błędne powołanie w pkt 3 wyroku tego przepisu w podstawie skazania,

2. w zakresie oskarżonego R.D.:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 91 § 2 k.k. poprzez błędne powołanie tego przepisu w pkt 14 wyroku w podstawie skazania, w sytuacji gdy podstawę winien stanowić przepis art. 85 k.k.,

3. w zakresie oskarżonego M. C. (1):

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. poprzez nie powołanie tego przepisu w punkcie 36 i 37 wyroku w podstawie wymiaru kary, pomimo uznania, iż przestępstw tych dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

4. w zakresie oskarżonego T. J.:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. poprzez nie powołanie tego przepisu w pkt 42 wyroku w podstawie wymiaru kary, pomimo uznania, iż oskarżony przestępstwa tego czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu,

5. w zakresie oskarżonego D. A.:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 91 § 1 k.k. poprzez nie powołanie w pkt 55 wyroku tego przepisu w podstawie skazania,

b) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 85 k.k. poprzez błędne powołanie w pkt 57 wyroku tego przepisu w podstawie skazania, w sytuacji gdy podstawę skazania winien stanowić przepis art. 91 § 2 k.k.,

6. w zakresie oskarżonego W. K.:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. poprzez nie powołanie tego przepisu w punkcie 54, 55 i 56 wyroku w podstawie wymiaru kary, pomimo uznania, iż przestępstw tych dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

7. w zakresie oskarżonego K. B.:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez powołanie tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary, w sytuacji gdy podstawę taką winien stanowić przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, albowiem Sąd jak wynika z opisu czynu i podstawy skazania przyjął, iż oskarżony posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej,

8. w zakresie oskarżonego Ł. G.:

a) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. poprzez nie powołanie tego przepisu w punkcie 97 i 98 wyroku w podstawie wymiaru kary, pomimo uznania, iż przestępstw tych dopuścił się w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

9. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 424 § 2 k.p.k., poprzez nie przytoczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, które Sąd miał na względzie, eliminując z opisu czynów, iż oskarżeni M. C. (1), T. J., W. K. i Ł. G. działali „w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnienie przestępstw”.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z wniesionych apelacji częściowo zasadne okazały się apelacje obrońców oskarżonych P. S. (1), R. D., J. W., R. T., M. C. (1), T. J., D. K. (1), D.F., R. W., W. K., K. B., D. S. (2), Ł. G. oraz apelacja prokuratora i spowodowały zmianę wyroku

bądź częściowe uchylenie zawartych w nim rozstrzygnięć. Część z wniesionych apelacji skutkowałą zmianą wyroku, ale nie z przyczyn wynikających z treści zarzutów, o czym będzie mowa poniżej.

Ponieważ większość apelacji obrońców oskarżonych zawiera zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia przepisów prawa procesowego, należy na wstępie stwierdzić, iż generalnie nie zasługiwały one na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zmiana lub uchylenie orzeczenia Sądu I instancji może nastąpić nie w przypadku każdej obrazy przepisów postępowania, i nie w przypadku każdego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, lecz jedynie wówczas, gdy obraza taka lub błąd mogły mieć wpływ na treść orzeczenia. Nie wystarcza zatem gołosłowne powołanie przepisu, który zdaniem skarżącego został naruszony, bądź też stawianie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wpływ uchybienia na treść orzeczenia musi zatem zostać uprawdopodobniony. Obrońcy oskarżonych powołując się na obrazę przepisów prawa procesowego, nie wykazali na czym miało polegać naruszenie danego przepisu i jaki ewentualnie mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzuty te, poza nielicznymi wyjątkami, nie mogły zatem zostać ocenione jako zasadne.

Przypomnieć należy, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Nie może dowodzić naruszenia art. 7 k.p.k. przedstawiana przez skarżących jednostronna i niepełna ocena dowodów, w oderwaniu od całego materiału dowodowego.

Nie podzielił też Sąd Apelacyjny zarzutów dotyczących naruszenia przez sąd meriti normy art. 410 k.p.k. Obraza tego przepisu zachodzi wówczas, gdy sąd orzekający opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź opiera się tylko na części materiału ujawnionego, a rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, również tych, które je podważają. Takiej sytuacji sąd odwoławczy nie stwierdził.

Za bezzasadne należało uznać zarzuty obrazy art. 424 k.p.k. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku, wbrew twierdzeniom skarżących, są wyczerpujące, logiczne i przekonujące. Konstrukcja ich jest przejrzysta, a omówienie zgromadzonych dowodów i przyjęta ocena poddaje się kontroli instancyjnej. Sąd Okręgowy wykazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, jakie dowody stały się podstawą poczynionych przez niego ustaleń faktycznych w odniesieniu do poszczególnych czynów, dowody te omówił oraz wskazał, dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym. Należy zaznaczyć, że obraza postępowania w postaci art. 424 k.p.k. nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, jak wymaga tego art. 438 pkt 2 k.p.k. skoro pisemne motywy sporządza się po wydaniu orzeczenia. To zaś implikuje logiczne przyjęcie, że uzasadnienie wyroku dotknięte istotnymi wadami tylko wówczas może prowadzić do zmiany, bądź uchylenia wyroku, jeżeli wady te są tego rodzaju, że uniemożliwiają poddanie zapadłego orzeczenia merytorycznej kontroli. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku, pomimo pewnych mankamentów, nie uniemożliwia kontroli odwoławczej, gdy zapisy z tego uzasadnienia skonfrontuje się z całokształtem materiału dowodowego przeprowadzonego i ujawnionego w sprawie. Stąd zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. w niniejszej sprawie nie może skutkować uznaniem, że podniesione niedomogi uzasadnienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Choć zarzuty zawarte w poszczególnych apelacjach były zróżnicowane, to większość z nich zmierzała do podważenia oceny zeznań świadka T. S.. Wskazaniem przeto jest odniesienie się w pierwszej kolejności do tych apelacji. Żadna z nich nie zawierała argumentów, które mogłyby skutecznie zdeprecjonować te zeznania, a właściwie wyjaśnienia składane przez T.S.w charakterze podejrzanego, potem oskarżonego. Zważyć należy, że świadek będąc wielokrotnie przesłuchiwany jako podejrzany, składał bardzo obszernie wyjaśnienia, starał się przekazać wszystkie posiadane przez siebie informacje na temat popełnionych przez niego, brata i inne osoby przestępstw tzw. narkotykowych, jak i innych przeciwko mieniu. Treść tych wyjaśnień, a następnie zeznań dowodzi, że czynił to w sposób obiektywny, kompleksowy, nikogo nie chroniąc, ani też nie obciążając bezpodstawnie. Nie miał zresztą żadnych powodów ku temu, by opisywać przebieg poszczególnych zdarzeń w sposób kłamliwy i tendencyjny. Świadek w swoich relacjach przedstawił mechanizm nabywania środków odurzających i psychotropowych, wprowadzania ich do obrotu, udzielania ich innym, opisał osoby biorące udział w poszczególnych transakcjach, czas i miejsce transakcji, rodzaj i ilość środków będących

ich przedmiotem. W dużej mierze pomocny okazał się znaleziony w toku przeszukania jego notes odzwierciedlający dokonywane transakcje. Zważyć należy, że zapisy nie były dokonywane na użytek postępowania i celowego obciążenia innych, bo pochodziły z okresu przed zatrzymaniem świadka. Świadek swoje wyjaśnienia uwiarygodnił też w toku eksperymentów przeprowadzonych z jego udziałem. Rozpoznał i wskazał również poszczególne osoby na okazywanych mu fotografiach. Okoliczności podnoszone przez niego nie są odosobnione, bo w mniejszym lub większym stopniu znalazły potwierdzenie w innych dowodach, w tym w wyjaśnieniach części oskarżonych i zeznaniach świadków P. S. (2), A. K. (3) zd. I., T. R..

Faktem jest, że świadek na kolejnej rozprawie przed Sądem Okręgowym, swoją postawą dowiódł, że po raz kolejny nie zamierzał opisywać działalności przestępczej za którą został już skazany, ale jego oświadczenia i odmowa zeznań z pewnością nie były spowodowane kłamliwością, czy chęcią odwołania poprzednich wyjaśnień/zeznań. Zapisy zawarte w protokołach rozpraw wyraźnie dowodzą, że podtrzymał w całości poprzednio złożone wyjaśnienia/zeznania, że mówił prawdę. Dlatego też odmowa składania zeznań na kolejnej rozprawie nie oznacza, jak sugerują skarżący, że jego poprzednie wyjaśnienia nie polegały na prawdzie. Znamienne jest to, że świadek wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego składał w 2003 i 2004 roku, to jest w bliskiej odległości czasowej od zdarzeń objętych zarzutami, pierwszy raz jako świadek był słuchany w 2007 roku, a kolejny raz, kiedy to twierdził, że nie pamięta poprzednich wyjaśnień, dopiero 18 listopada 2011 roku. Ta odległość czasowa niewątpliwie mogła wpłynąć na jego postawę w toku tego przesłuchania i być następstwem zarówno rzeczywistej niepamięci, jak też chęci powstrzymania się od obciążania innych. Nie oznacza to jednak, by w jakimkolwiek stopniu podważał swoje dotychczasowe wyjaśnienia/zeznania, ani też, by wcześniej mówił nieprawdę. Wręcz oświadczył, że jego zeznania oparte były na prawdzie, nie kłamał, mówił prawdę, a aktualnie nie chciałby mataczyć. (k.16199 i n). Kilkakrotnie wskazywał na to, że swoje wyjaśnienia składał dobrowolnie, zgodnie z prawdą (k.12391-392, 12491).

Wyjaśnienia/zeznania świadka nie są odosobnione, bo w wielu fragmentach znalazły potwierdzenie w innych dowodach. I tak np. jeszcze w toku postępowania przygotowawczego współpodejrzany M. C. (2) potwierdził, że T. S. podczas konfrontacji z nim mówił prawdę (2335). Jego relacje w mniejszym lub większym stopniu znalazły też potwierdzenie w powołanych wyżej dowodach i wyjaśnieniach części oskarżonych.

Należy podnieść, iż wbrew wywodom zawartym w apelacjach, dowód z pomówienia może być dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przrzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia. Nie można dyskredytować dowodu z pomówień współoskarżonego lub zeznań świadka pomawiającego tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych wyjaśnień lub zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego, dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji tej osoby. Inaczej zupełnie przedstawiałaby się sytuacja, kiedy wyjaśnienia lub zeznania pomawiające całkowicie odmiennie obrazowałyby te same zdarzenia, zawierały ewidentne i istotne sprzeczności, czy dopiero po upływie wielu miesięcy przedstawiały okoliczności, które z punktu widzenia doświadczenia życiowego, nie mogłyby z uwagi na ich wyjątkowy charakter, zostać zapomniane w toku wcześniej składanych wyjaśnień. Taka sytuacja w przypadku zeznań, a wcześniej wyjaśnień T.S. nie miała miejsca.

Nie można też dyskredytować dowodu z pomówienia na tej podstawie, że pomawiający mogli mieć interes w składaniu takich wyjaśnień, chcąc zminimalizować karę za własne czyny, w sytuacji, gdy pomówienie nie było wynikiem chęci fałszywego obciążenia, bądź przrzucenia odpowiedzialności za własne czyny na inne osoby. Nie można bagatelizować tego, że T. S. swoimi wyjaśnieniami, a następnie zeznaniami, przede wszystkim dostarczył dowodów wskazujących na popełnienie przez siebie szeregu poważnych czynów zabronionych, zatem dostarczył dowodów świadczących o swojej winie. Tak zaś wyjaśniając, jest oczywistym, iż chcąc w pełni wyrazić skruchę, musiał podać również osoby z nim współdziałające, opisać ich zachowania, role w przestępczym procederze, okoliczności zdarzeń. Nie było to jednak przrzucenie na inne osoby odpowiedzialności za własne czyny, ani też dążenie do zminimalizowania swej winy. Fakt, że w konsekwencji złożenia takich wyjaśnień i zeznań, będących niewątpliwie wyrazem skruchy, T.S. uzyskał prawo do łagodniejszego potraktowania, jak również fakt, że z takim rozstrzygnięciem wobec siebie mógł się liczyć, nie może mieć żadnego znaczenia dla oceny wiarygodności jego wyjaśnień i zeznań, bo choć motyw gratyfikacyjny

był z pewnością pierwotnym motywem skłaniającym go do takiej, a nie innej postawy procesowej, to nie można nie zauważyć, że trwał on konsekwentnie przy swoich relacjach zdarzeń.

Oceny tej nie może zmienić też postawa T. S. na etapie postępowania odwoławczego w kontekście złożonych przez niego pisemnych oświadczeń (k.18464, k.18871-18872). Zarówno ich treść, jak też postawa zaprezentowana przez świadka na rozprawie odwoławczej oraz jego zeznania złożone na tej rozprawie, dowodzą, że T. S. nie zakwestionował swoich wcześniejszych wyjaśnień i zeznań. Wprawdzie podał, że jego „wyrzuty sumienia” związane są z pomówieniem współoskarżonych, zwłaszcza brata, ale w żadnym miejscu nie stwierdził, by pomówienia te nie polegały na prawdzie. Nawet jeśli uzyskiwał większą ilość widzeń z rodziną, czy też obietnicę uchylenia tymczasowego aresztowania, bądź inne gratyfikacje z racji współpracy z organami ścigania, to i tak okoliczności te nie mogą same przez się przesądzać o tym, by w sposób kłamliwy i niezgodny z prawdą przedstawiał zdarzenia i obciążał innych. Znamienne jest to, że na rozprawie odwoławczej nie był w stanie stwierdzić czy, które i w jakim zakresie jego wcześniejsze wyjaśnienia/zeznanie nie polegały na prawdzie, zaś to, czy była zorganizowana grupa przestępcza i kto w niej uczestniczył, wcale nie wynikało wprost z tych wyjaśnień, a stanowiło wynik ustaleń Sądu opartych o całokształt materiałów sprawy. Niezrozumiałe też jest twierdzenie, że sędzia zmuszał świadka do składania zeznań, również w stosunku do brata. W sytuacji, gdy świadkowi nie przysługuje prawo odmowy zeznań, to świadek ma obowiązek składania zeznań po uprzednim pouczeniu go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Na przewodniczącym składzie sądu leżał obowiązek pouczenia świadka o powyższym, dlatego też pouczenia te nie mogą uchodzić za formę zastraszania. Podane przez świadka w toku postępowania odwoławczego okoliczności należy oceniać jedynie jako nieudolną próbę odwołania części pomówień, zwłaszcza w odniesieniu do P. S. (1). Brak konkretnych i rzeczowych argumentów na uzasadnienie swojej aktualnej postawy powoduje, że nie mogły one w sposób skuteczny wpłynąć na odmienną ocenę jego wyjaśnień/zeznań, niż ta przedstawiona przez Sąd I instancji.

Podsumowując, nie sposób z punktu widzenia kontroli odwoławczej, racjonalnie twierdzić, że zaprezentowana przez sąd I instancji ocena dowodów, a w szczególności ocena zeznań świadka T.S., jest sprzeczna z zasadami logiki, czy doświadczenia życiowego oraz zawodowego, a skoro tak, że jest ona arbitralna i nie jest objęta ochroną, jaką daje zasada wyrażona w przepisie art. 7 k.p.k. Uwagi dotyczące oceny zeznań T. S. odnoszą się do wszystkich tych apelacji, w których skarżący podważali tą ocenę, zarzucając równocześnie naruszenie przepisu art. 7 k.p.k.

Szerszego omówienia wymagała też problematyka istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i kierowania nią przez P. S. (1). Ustalenia te są kwestionowane nie tylko przez obrońcę P. S. (1), ale również przez obrońców oskarżonych, którym przypisano przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Nadto charakter zarzutów stawianych innym oskarżonym, w tym działanie w warunkach art. 65 k.k., wymagał odniesienia się do powyższego.

Stwierdzić należy, że Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i przestępstw przeciwko mieniu. Charakter dokonywanych transakcji wymagał współdziałania szeregu osób, wzajemnej komunikacji, przepływu informacji, bo tylko tego rodzaju zorganizowanie dawało poszczególnym osobom możliwość uzyskiwania wymiernych korzyści. Transakcje te wymagały też wzajemnego zaufania, chociażby z racji tego, że często do rozliczeń dochodziło dopiero po sprzedaży towaru. Poszczególne działania wykraczały poza zwykłe współsprawstwo. Zakrojona na szeroką skalę działalność przestępcza możliwa była tylko i wyłącznie dzięki funkcjonowaniu grupy osób zorganizowanej na tyle, że każdy miał swoje zadania do wypełnienia. To dzięki wzajemnym powiązaniom oskarżonego P. S. (1) i współdziałającym z nim T. S. i R.D.z dostawcami narkotyków (T. R., J. W., J. Ś.) oraz ich odbiorcami (R. T., K. B., T. J.), a nadto dzięki zaangażowaniu szeregu innych osób w pozostałe niezbędne czynności związane z obrotem narkotykami możliwe było uczestniczenie na tak szeroką skalę w obrocie różnego rodzaju środkami odurzającymi i psychotropowymi, w tym sprowadzanymi z Holandii. Z samego charakteru tych transakcji i ich powtarzalności wynika, że osoby działające w ramach tej grupy miały świadomość jej istnienia i funkcjonowania w niej. Zwrócić także należy uwagę i na to, że zajmujący się obrotem narkotykami, doskonale orientowali się, że w obrocie tym musi brać udział większa liczba osób, od sprowadzających narkotyki, poprzez pośredniczących w obrocie, przechowujących, ważących i wreszcie udzielających ich bezpośrednim odbiorcom. Działalność taka nie mogła być podejmowana w sposób żywiołowy, ale wymagała odpowiedniego stopnia

zorganizowania tak, aby obrót ten funkcjonował w sposób niezakłócony i sprawny. Powyższe wymuszało podział zadań między poszczególne osoby działające w grupie, a także wewnętrzne podporządkowanie i wzajemną lojalność

Oczywiście, że istniejąca grupa przestępcza nie była ściśle sformalizowana, nie działał w niej organ ewidencjonujący jej członków, nie istniał formalny podział czynności ani formalnie ustalone sankcje za przekroczenie określonych zasad postępowania. Nie te jednak elementy są warunkiem koniecznym istnienia zorganizowanej grupy przestępczej. Każdorazowo z uwagi na specyfikę danej grupy, osoby wchodzące w jej skład oraz łączące je więzi, należy indywidualnie oceniać na kanwie rozpoznawanej sprawy. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. Do przyjęcia działalności w zorganizowanej grupie przestępczej, o jakiej mowa w art. 258 § 1 k.k., nie jest wymagany wysoki stopień zorganizowania, wystarczy nawet niski poziom organizacji, który stwarza możliwość łatwiejszego dokonywania przestępstw i posiadania w miarę stałego źródła dochodu (po r. m.in. wyrok SN z 24.03.2009 sygn. WA 9/09, wyrok SN z 14.01.2014 IVK.K. 295/13).

Przy takim rozumieniu pojęcia "grupa przestępcza" i "udział w niej" nie może być żadnych wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie taka grupa funkcjonowała, a przewodził jej P. S. (1). To on był pomysłodawcą i organizatorem poszczególnych działań przestępczych, to on je koordynował, był łącznikiem między poszczególnymi osobami, on wyznaczał najbliższym poszczególne zadania, jakie mieli wypełnić. Chęć uzyskania korzyści materialnej i świadomość, że podejmowane działania w tym kierunku zmierzają, powodowała, że osoby te wykonywały polecenia P. S. (1), poddawały się jego kierownictwu, spełniając powierzoną im rolę, bez której osiągnięcie założonego celu nie byłoby możliwe. Nie przekonuje twierdzenie obrońcy oskarżonego P. S. (1), iż oskarżeni wykonywali swoje zadania jedynie na prośbę, a nie na polecenie. Nawet jeśli tak określali swoją rolę, to i tak zdawali sobie sprawę z tego, że nie wykonując danego zadania, nie współpracując bezpośrednio lub pośrednio, nie będą mieć żadnych profitów. Przyznać trzeba, że w przypadku działalności zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu obrót narkotykami, branie udziału w takiej grupie oznaczać może również bycie odbiorcą narkotyków od takiej grupy, wtedy, gdy transakcje dokonywane z grupą mają charakter stały. Taki stały dostawca lub odbiorca narkotyków właśnie przez fakt regularnego uczestnictwa w handlu środkami odurzającymi pozostaje w strukturach grupy, zajmującej się obrotem narkotyków. Działalność takich osób musi być oceniona jako jedno z ogniw działania grupy. Trudno bowiem uznać w przypadku zorganizowanej grupy zajmującej się obrotem narkotykami, żeby osoby systematycznie od niej nabywające środki odurzające w celu dalszej odsprzedaży, nie wchodziły w skład jej struktury. Gdy dostawy narkotyków dla takiego odbiorcy odbywały się systematycznie, nie miały charakteru incydentalnego, bądź jeśli odbiorca wyraził gotowość stałego nabywania narkotyków od członków zorganizowanej grupy przestępczej, można przyjąć, że uczestnicząc w taki właśnie sposób w obrocie narkotyków, osoba ta przynajmniej godziła się na to, że weszła w strukturę grupy, brała w niej udział, i to niezależnie od tego, czy czynności tych dokonywała w czasie całego okresu istnienia grupy przestępczej, czy tylko w znacznie krótszym czasie. Osobę, która deklaruje wolę współpracy z grupą, dostarczając lub odbierając od grupy narkotyki, bądź też w inny sposób aktywnie uczestnicząc w czynnościach na rzecz grupy, łączy pewna więź organizacyjna.

W przedmiotowej sprawie wprawdzie żaden z oskarżonych nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, świadek T. S. też zaprzeczył, by taka grupa istniała, ale to przecież ocena całego materiału dowodowego, charakter i ilość poszczególnych transakcji, treść zarzutów, ilość osób zaangażowanych w poszczególne działania przestępcze, w sposób jednoznaczny dowodzi, że bez pewnego stopnia zorganizowania, tak rozbudowana działalność przestępcza nie miałaby racji bytu.

Analiza poszczególnych zachowań i działań w powiązaniu z szeregiem innych dowodów zgromadzonych w aktach sprawy dała Sądowi podstawę do przyjęcia, że istniała zorganizowana grupa przestępcza zajmująca się szeroko pojętym obrotem środkami odurzającymi i psychotropowymi, przemytem środków odurzających z Holandii do Polski, a także w mniejszym stopniu przestępstwami przeciwko mieniu. Te ostatnie, zwłaszcza w początkowej fazie istnienia grupy, miały pomóc w zdobyciu środków na zakup narkotyków bądź spłatę długów z tym związanych. Dowodzą tego przypisane przestępstwa przeciwko mieniu popełnione w 1999 roku, ale nie tylko, bo zebrany materiał dowodowy wskazuje, że inne przestępstwa przeciwko mieniu też były przedmiotem przygotowań przez członków tej grupy (vide:

wyjaśnienia P. S. (2) k.1903-1904). Jeśli idzie o ocenę istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się w głównej mierze działalnością narkotykową, to nie można pomijać szeregu osób, które początkowo zostały objęte jednym aktem oskarżenia, a po wyłączeniu do odrębnego rozpoznania, zostały już prawomocnie skazane m.in. za udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. S. (1).

Sąd Okręgowy w sposób rozważny oceniał świadomość poszczególnych osób co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i funkcjonowania w jej ramach. Dowodzą tego poszczególne rozstrzygnięcia Sądu, w tym uniewinniające od zarzutu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., bądź skazujące, jak też umarzające z uwagi na przedawnienie karalności. Rozstrzygnięcia te dowodzą że Sąd w sposób obiektywny i zindywidualizowany oceniał zachowanie poszczególnych oskarżonych pod kątem realizacji znamion tego przestępstwa. Sąd Okręgowy prawidłowo określił skład personalny grupy przestępczej kierowanej przez P. S. (1), rolę każdego z tych oskarżonych w popełnianiu przestępstw i czasokres popełnienia tego czynu. Podkreślić trzeba, że przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w przeciwieństwie do przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. można popełnić również w zamiarze ewentualnym i nie ulega wątpliwości, że oskarżeni o ile nie chcieli, to co najmniej przewidywali i godzili się z tym, że biorą udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano. Wystarczające jest, gdy sprawca przystępuje do grupy nie będąc pewny jej przestępczego charakteru, godząc się jednak z możliwością posiadania przez nią takich cech.

Żaden z obrońców nie wskazał argumentów, które podważałyby ustalenia Sądu odnośnie istnienia grupy przestępczej oraz świadomości oskarżonych co do udziału w niej.

Dodać należy, że rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie umorzenia postępowania o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. były trafne przy czym należało je uzupełnić poprzez przyjęcie,

że umorzenie dotyczy postępowania o czyn z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. W swoim pierwotnym brzmieniu przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. zagrożone było karą pozbawienia wolności do lat 3, a po nowelizacji kodeksu karnego obowiązującej od dnia 1 maja 2004 roku karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. należało zatem przyjąć, iż zastosowanie winien mieć przepis art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku. Karalność tego występku uległa przedawnieniu po upływie 10 lat - art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. Dodać należy również, że umorzenie postępowania o czyn z art. 258 § 1 k.k. nie wyklucza możliwości zastosowania przepisu art. 65 k.k. Wymieniona w nim przesłanka „działania w zorganizowanej grupie przestępczej” wymaga każdorazowo ustalenia w stosunku do konkretnego czynu i stanowi element kwalifikacji prawnej, jak i podstawy wymiaru kary, niezależnie od tego, czy danemu sprawcy przypisano popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

Odnosząc się w szczególności do zarzutów zawartych w poszczególnych apelacjach, należy stwierdzić:

- **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1):**

Nie ma racji obrońca, iż Sąd naruszył przepisy art. 182 § 1 k.p.k. i 186 § 1 k.p.k. oraz art. 192 § 2 k.p.k. Wbrew temu co podnosi skarżący, świadek T. S., będący bratem oskarżonego P. S. (1), na rozprawie dnia 22.02.2007 roku został pouczony o treści art. 182 k.p.k. i oświadczył, że nie korzysta z prawa odmowy zeznań w części dotyczącej oskarżonego P. S. (1) (vide k. 12271). Faktem jest, że na rozprawie prowadzonej od początku na skutek zmiany składu sądownego, świadek składał zeznania, nie będąc ponownie pouczony o prawie odmowy zeznań, ale stało się tak z uwagi na treść art. 186 § 1 k.p.k., który określa prekluzyjny termin do skorzystania z tego prawa. Brzmienie tego przepisu wskazuje, iż osoba uprawniona do odmowy złożenia zeznań może oświadczyć, że chce z tego prawa skorzystać, **nie później niż przed rozpoczęciem pierwszego zeznania w postępowaniu sądowym**. Przesłuchanie świadka T. S. na rozprawie w dniu 18 listopada 2011 roku nie było pierwszym zeznaniem w postępowaniu sądowym, postępowanie Sądu było zatem prawidłowe i nie naruszyło normy przepisu art. 186 § 1 k.p.k. Skoro w dopuszczalnym terminie świadek nie skorzystał z prawa odmowy zeznań, to słuszne było pouczenie go przez przewodniczącą o obowiązku składania zeznań. Sąd prawidłowo skorzystał z możliwości przewidzianej

przepisem art. 391 § 1 k.p.k., a wyjaśnienia i zeznania świadka T. S. mogły stanowić podstawę dowodową dla czynionych ustaleń faktycznych. Zupełnie niezrozumiałe są twierdzenia obrońcy, jakoby z uwagi na treść zarzutów stawianych poszczególnym oskarżonym, T.S. miał prawo do odmowy składania zeznań w ogóle, by nie musiał nawet pośrednio obciążać osoby najbliższej. W sprawach złożonych podmiotowo, poza zakresem działania prawa do odmowy zeznań, pozostają oskarżeni w stosunku do których świadek nie jest osobą najbliższą, a problem rozgraniczenia odpowiednich treści zeznań pojawia się tylko wówczas, gdy doszło do odmowy składania zeznań w części dotyczącej jednego z oskarżonych. Taka sytuacja nie miała tutaj miejsca.

Nie można zgodzić się z obrońcą, iż cały skład Sądu nie zapoznał się z niejawną częścią materiału dowodowego. Faktem jest, że ławnicy niełożyli podpisów w karcie ewidencji osób, które zapoznawały się z materiałami zgromadzonymi w kancelarii tajnej, ale brak podpisów nie może w przedmiotowej sprawie prowadzić do wniosków sformułowanych przez obrońcę w apelacji. Dwukrotnie rozprawy odbyły się w kancelarii tajnej (dnia 1 marca 2012 roku i 30 sierpnia 2012 roku). Na rozprawach tych za zgodą stron Sąd ujawnił cały zgromadzony materiał opatrzony klauzulą „ściśle tajne” i „poufne”, to jest te czki zawierające nagrania zarejestrowanych rozmów telefonicznych oraz ich przekłady słowne. Ujawnienie tych materiałów oznacza, że cały skład sądzący, w tym ławnicy, mieli do nich dostęp i zapoznali się z ich treścią. Twierdzenie obrońcy, iż nie mieli takiej możliwości w toku rozprawy w kancelarii tajnej jest zupełnie dowolne. Skoro podpis w karcie ewidencji świadczy o tym, że dana osoba zapoznała się z treścią akt zgromadzonych w kancelarii tajnej, to tym bardziej udział ławników w rozprawie, na której materiały te zostały ujawnione, wskazuje, iż wszyscy członkowie składu sądzącego zapoznali się z tymi dowodami. Udostępnienie akt, o jakim mowa w § 6-9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 2012 roku w sprawie sposobu postępowania z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji dotyczy tzw. jawności wewnętrznej postępowania, uprawnień stron, zaś czym innym jest obowiązek zapoznania się z materiałem dowodowym zawierającym informacje niejawne przez członków składu sądzącego (vide: wyrok SN z dnia 5.11.2008 roku sygn. VK.K. 146/08). Zarówno to orzeczenie, jak i inne cytowane przez obrońcę, dowodzą, że w przedmiotowym postępowaniu Sąd procedował poprawnie, i nie wystąpiły sytuacje naruszenia przepisów k.p.k., o jakich była mowa w powołanych orzeczeniach.

W następstwie tego nie można zgodzić się ze skarżącym jakoby sąd wydając wyrok oparł się na materiale nieujawnionym na rozprawie, a tym samym naruszył przepis art. 410 k.p.k. Uzyskane przez Policję w drodze legalnej kontroli operacyjnej materiały w postaci utrwaleń rozmów telefonicznych zostały wprowadzone do procesu na podstawie art. 19 ust.15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji, który odsyła do odpowiedniego stosowania art. 393 § 1 k.p.k., a więc przy braku sprzeciwu obecnych stron daje możliwość ujawnienia ich bez odtwarzania. Dodać należy, że płyty z zawartością przedmiotowych nagrań stanowiły nierozzerwalną część poszczególnych teczek akt, o czym świadczy numeracja kart, a więc treść postanowienia Sądu wydanego na rozprawie dowodzi, że i one zostały ujawnione bez odtwarzania za zgodą stron. Materiały niejawne zostały zatem w całości ujawnione, a tym samym zaliczone w poczet materiału dowodowego.

Zgodzić się natomiast trzeba z obrońcą w zakresie, w jakim kwestionuje sposób sporządzenia w przedmiotowej sprawie pisemnego uzasadnienia wyroku. Zgodnie z treścią § 11 ust.1 cyt. rozporządzenia „przy powoływaniu się w jawnych orzeczeniach i pismach procesowych na protokoły przesłuchań, dokumenty lub przedmioty, na które rozciąga się obowiązek zachowania w tajemnicy informacji niejawnych, w miejsce danych dotyczących tych dowodów wpisuje się numer, pod którym dany dowód został zarejestrowany w urzędzeniu ewidencyjnym”. Sąd nie uczynił zadość powyższemu. W żadnym fragmencie jawnej części uzasadnienia nie powołał się na dowody zgromadzone w kancelarii tajnej, choć z utajnionej części uzasadnienia wynika, że materiały te uczynił podstawą ustaleń faktycznych. Nie można twierdzić jednak, tak jak czyni to obrońca, że zostały w sprawie sporządzone dwa odrębne uzasadnienia. Niewątpliwie uzasadnienie pisemne znajdujące się w kancelarii tajnej jest częścią uzasadnienia wyroku załączonego do akt sprawy, na co wskazuje chociażby pismo przewodnie Sądu z dnia 3 czerwca 2012 roku, powołane przez obrońcę, jak i sama treść uzasadnienia znajdującego się w kancelarii tajnej. Trzeba go odczytywać łącznie z uzasadnieniem jawnym, które stanowi zasadniczą część pisemnego uzasadnienia wyroku. Utajniony fragment jest jego nierozzerwalną częścią i należy

te dwa dokumenty odczytywać łącznie. Strony były o powyższym zawiadomione i miały możliwość zapoznania się w kancelarii tajnej z niejawną częścią uzasadnienia. Dlatego też mimo, iż uzasadnienie Sądu nie zostało sporządzone w zgodzie z przepisami rozporządzenia, to nie można twierdzić, by w ten sposób Sąd naruszył przepis art. 424 k.p.k. w stopniu mogącym mieć wpływ na treść wyroku. Nietrafne jest też stanowisko obrońcy, jakoby niemożliwym było stwierdzenie w jakim zakresie i w stosunku do jakich ustaleń materiały niejawne stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, skoro wynika to z treści utajnionego fragmentu uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutu obraży art. 424 § 2 k.p.k. (niewątpliwie przepis został błędnie przywołany, bo treść apelacji wskazuje, że jej autor miał na uwadze art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k.), w ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut ten należało uznać za bezzasadny. Jak wskazano wyżej, obraza przepisu postępowania w postaci art. 424 k.p.k. nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, jak wymaga tego art. 438 pkt 2 k.p.k. skoro pisemne motywy sporządza się po wydaniu orzeczenia. To zaś implikuje logiczne przyjęcie, że uzasadnienie wyroku dotknięte istotnymi wadami tylko wówczas może prowadzić do zmiany, bądź uchylenia wyroku, jeżeli wady te są tego rodzaju, że uniemożliwiają poddanie zapadłego orzeczenia merytorycznej kontroli. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku, wbrew twierdzeniom skarżącego, poddające się kontroli instancyjnej, są wyczerpujące, logiczne, przekonujące. Konstrukcja ich jest przejrzysta, a omówienie zgromadzonych dowodów i przyjęta ocena, odpiera zarzuty apelacji. Sąd Okręgowy – poza wyjątkami, o których będzie mowa niżej - wykazał w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jakie dowody stały się podstawą poczynionych ustaleń faktycznych w odniesieniu do poszczególnych czynów, szczegółowo te dowody omówił oraz wskazał, dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w tym wyjaśnieniom oskarżonych. Pisemne uzasadnienie wyroku nie jest dotknięte uchybieniami, które mogłyby uniemożliwić kontrolę odwoławczą.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził też, by ocena dowodów została dokonana w sposób dowolny, sprzeczny z przepisem art. 7 k.p.k. Sąd miał na uwadze wszystkie zebrane w sprawie dowody, poddał je wszechstronnej analizie, ocenił je w zgodzie z zasadami wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i zawodowego, nie przekraczając granic zakreślonych tym przepisem. Sąd wskazał też, którym dowodom w jakiej części i dlaczego daje wiarę, a którym odmawia.

Obrońca nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć dokonaną przez Sąd ocenę dowodów. Wbrew temu co podnosi obrońca, Sąd wskazał dlaczego i w jakim zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę, a w jakiej części tak (strona 29-32 uzasadnienia). Sąd miał na uwadze zmienność wyjaśnień oskarżonego w toku postępowania, wyraźne ograniczanie swojej roli, pomijanie niektórych dostawców i odbiorców środków odurzających i psychotropowych, zaniżanie ilości narkotyków, zarówno tych przywożonych z Holandii, jak i będących przedmiotem obrotu. Te okoliczności w sposób bezsporny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody, które są konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Poczynione w oparciu o nie ustalenia faktyczne są poprawne, zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych również okazał się bezzasadny. Sąd w pisemnym uzasadnieniu wskazał osoby, które brały udział w obrocie narkotykami, ich rodzaj, ilość, transakcje jakich dokonywał oskarżony, a przypisane oskarżonemu ilości są sumą wynikającą z poszczególnych transakcji i ustalenia te nie mogą uchodzić za dowolne. Obrońca kwestionując zeznania m.in. M. C. (2) czy T.S. powołuje się jedynie na to, że stanowiły one pomówienie, ale pomija zupełnie to, że i pomówienia stanowią istotny materiał dowodowy, o ile odpowiadają kryteriom przedstawionym wyżej.

Nie ma podstaw do tego, by kwestionować wyjaśnienia/zeznania świadka M. C. (2) w zakresie dotyczącym przemytu środków odurzających z Holandii do Polski. Jeśli ktoś ma wiedzę w danym przedmiocie, bądź to na skutek własnej obserwacji, bądź też pośrednio lub bezpośrednio od innych osób, jest w tym konsekwentny, a opisane okoliczności utwierdzają w powyższym, to niewątpliwie takiej treści zeznania mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Treść wyjaśnień/zeznań M. C. (2) nie daje podstaw do twierdzenia by były one gołosłowne, zmyślane, oparte na niczym nie uzasadnionych domysłach. Przecież M. C. (2) pracował i zamieszkiwał w Holandii, miał bliski kontakt z J. W., był świadkiem wielu rozmów, obserwował pewne zachowania. Powołane zatem przez obrońcę okoliczności stanowią jedynie nieudolną próbę zdyskredytowania wyjaśnień M. C. (2). Podnieść należy, że wyjaśnienia M. C. (2) nie są odosobnione, korelują w wielu fragmentach z wyjaśnieniami T. S. (vide k.287,355, 465-69)) i łącznie dowody te stały

się podstawą ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym przywozu tabletek ekstazy na przełomie lat 2000/2001 oraz w połowie 2001 roku.

Jeśli idzie o przemyt tabletek ekstazy w drugiej połowie 2001 roku, to udział oskarżonego P. S. (1), M. C. (1) oraz M. C. (2) w tym procederze, ich rola, jak też okoliczności wejścia w posiadanie przedmiotowych tabletek, nie budzi zastrzeżeń. Ustalenia Sądu znajdują oparcie w wyjaśnieniach tych osób. Wątpliwości nasuwa jedynie przyjęta przez Sąd, zgodnie z zarzutem, ilość przywiezionych tabletek ekstazy. Wprawdzie M. C. (2) cały czas mówił o tym, że P. S. (1) chciał zakupić 4500 sztuk tabletek i o takiej ilości rozmawiał z Marokańczykiem, z którym dokonano transakcji, ale czy w istocie tyle nabył, to w sposób jednoznaczny już z jego zeznań nie wynika (k.2300). T.S. który potwierdzał powyższą transakcję wspominał o 2000 lub 3000 sztuk tabletek (k.287), zaś M. C. (1) wskazał na 4000 sztuk (k.2078). Wydaje się, że ten ostatni dowód jest w tym zakresie najbardziej miarodajny. To właśnie M. C. (1) (...) widział ten towar, ukrywał go w swoim samochodzie, opisał, iż były to 4 paczki, każda z zawartością 1000 sztuk tabletek ekstazy. Skoro istniały w tym zakresie wątpliwości, to zgodnie z regułą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k., należało przyjąć, iż w drugiej połowie 2001 roku P. S. (1) wraz z M. C. (2) i M. C. (1) przywiózł z Holandii do Polski 4000 tabletek ekstazy. Ustalenie Sądu I instancji, iż transakcja ta dotyczyła 4500 tabletek, nie zasługiwało w tej sytuacji na akceptację.

Sąd dokonał również prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie udziału oskarżonego P. S. (1) w przestępstwach przypisanych mu w punkcie 5, 6 i 7 zaskarżonego wyroku. Mają one oparcie w powołanych przez Sąd dowodach, a obrońca nie sprecyzował bliżej, w czym upatruje ewentualnego błędu w tych ustaleniach. Samo nieprzyznanie się oskarżonego do tych czynów nie oznacza, że brak podstaw do przyjęcia, iż był ich sprawcą lub współsprawcą. Sąd mając na uwadze całokształt dowodów wskazał, dlaczego wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na wiarę. Jeśli uwzględni się dowody, które w sposób bezsporny wskazują na udział oskarżonego w tych przestępstwach, to sprawstwo oskarżonego nie może nasuwać zastrzeżeń. Analiza zebranych w sprawie dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych skutkowałą zmianą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VI wyroku. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska sądu I instancji, by przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. zostało popełnione w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw. Nie każde przestępstwo popełnione przez osoby będące członkami zorganizowanej grupy przestępczej, popełnione jest w ramach tej grupy. Szersze uwagi w tym zakresie zostaną przedstawione przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego R.D.. W obu przypadkach Sąd Apelacyjny zmienił w tym zakresie opis czynu.

Błąd ustaleń faktycznych stanowiący podstawę odwoławczą zachodzi, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom rozumowania, a błąd mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut nie jest uzasadniony, gdy (jak w badanej sprawie), sprowadza się do samego kwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił błąd w ustaleniach. Skarżący nie wskazał żadnych argumentów na uzasadnienie swojego stanowiska, stąd niemożliwym jest bliższe odniesienie się do tego zarzutu.

Obrońca nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów, które mogłyby podważyć ustalenia Sądu co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i kierowania nią przez P. S. (1), a kontrola odwoławcza wykazała, że ustalenia faktyczne odnośnie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. nie budzą zastrzeżeń. Powołana przez obrońcę okoliczność, że oskarżony w tym czasie był najmłodszy spośród innych członków grupy przestępczej i tym samym nie był w stanie jej zorganizować oraz podporządkować sobie starsze od siebie osoby, nie może stanowić wystarczającego argumentu do podważenia ustaleń Sądu. W rzeczywistości bowiem zebrane w sprawie dowody wskazują na to, że to oskarżony koordynował zachowania poszczególnych osób, zaangażował w ten proceder członków najbliższej rodziny (w dużej części prawomocnie skazanych), miał stałych dostawców narkotyków, ustalał z nimi ceny, ilości i rodzaje potrzebnych narkotyków. By interes narkotykowy rozwijał się, musiał współpracować z osobami, które jeździły z nim po odbiór towaru, pomagały mu w jego przechowywaniu, przewożeniu w inne miejsca, ważeniu, porcjowaniu, a przede wszystkim w zbyciu tego towaru. Oczywiście jest, że osoby zajmujące się tą ostatnią czynnością, w tym najbliżsi mu T. S. i R. D. mieli swoją grupę odbiorców, ale nie oznacza to, że

działali samodzielnie i byli samowystarczalni. Działalność taka nie mogła być podejmowana w sposób żywiołowy, ale wymagała odpowiedniego stopnia zorganizowania tak, aby obrót ten funkcjonował w sposób niezakłócony i sprawny.

Kierownicza rola P. S. (1) w tej grupie nie budzi wątpliwości. Podstawą tych ustaleń w dużej mierze stały się niejawnie materiały operacyjne, na które powołał się Sąd we fragmencie uzasadnienia złożonym w kancelarii tajnej. Treść wspomnianych zapisów pozwala przyjąć, iż w grupie tej P. S. (1) odgrywał wiodącą rolę, to on koordynował wszystkie jej działania, ustalał ceny zakupu, ilości nabywanych narkotyków, decydował o cenach sprzedaży. Na tym więc polegała kierownicza rola oskarżonego i w tym stanie rzeczy nie może być kwestionowane to, że zachowaniem swym wyczerpał on znamiona przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. Kierowanie grupą w rozumieniu tego przepisu może mieć charakter kolektywny, a kierujący może odpowiadać za prawidłowe funkcjonowanie nawet tylko fragmentu tak złożonej struktury. Nie jest konieczne przy tym kierowanie całą grupą przestępczą. Istotne jest jednak to, by całość działań podejmowana była w interesie całej grupy, w ramach jej istnienia, a nie poza nią (po r. wyrok SA w Katowicach z dnia 27 października 2010 r., sygn. akt II AKa 123/10, KZS 2011/1/77).

Poczynione na wstępie uwagi, jak i powołane okoliczności dowodzą, że i w tym zakresie apelacja obrońcy okazała się bezzasadna.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisów prawa karnego materialnego, a to art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, rację ma obrońca, wskazując na to, że przepis ten odmiennie, niż odpowiadający mu art. 42 ustawy z dnia 24.04.1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, definiuje znamiona strony czasownikowej przestępstwa. Aktualnie „przywóz” środków odurzających należy rozumieć zgodnie ze znaczeniem nadanym mu definicją zawartą w art. 4 obowiązującej ustawy. A mianowicie „przywóz” to każde wprowadzenie na obszar celnego Wspólnoty Europejskiej środków odurzających lub substancji psychotropowych, a „wewnątrzwspólnotowe nabycie” to przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Wyodrębnienie pojęć „wewnątrzwspólnotowa dostawa”, „wewnątrzwspólnotowe nabycie” wiązało się z członkowstwem Polski w Unii Europejskiej, obejmują one przemieszczenie towaru w ramach rynku wewnętrznego Wspólnoty Europejskiej. W odróżnieniu od nich wywóz oraz przywóz wiąże się z przemieszczaniem towaru przez granice Unii Europejskiej. Prawidłowo zatem zachowania oskarżonego przypisane mu w pkt 2 i 3 wyroku winny być opisane jako wewnątrzwspólnotowe nabycie, choć nie może ująć uwadze to, że czyny te miały miejsce przed wejściem Polski do Unii Europejskiej. W przypadku przypisanych oskarżonemu przestępstw z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zachowanie sprawcze miało polegać na „przywozie” lub „braniu udziału w przemyśle”. W każdym wypadku zachowania te wymagały przemieszczenia towaru, a przemieszczenie to też przywóz. Jeśli przy tym uwzględni się, że przywóz ten miał miejsce z Holandii do Polski, to zachowanie takie stanowiło wewnątrzwspólnotowe nabycie o jakim mowa w art. 55 cyt. ustawy. Podobnie należy odczytać sformułowanie „branie udziału w przemyśle”, skoro przemysł w orzecznictwie i literaturze rozumiany jest jako przewóz bez zezwolenia między państwami.

To, że Sąd I instancji wprost nie posłużył się kodeksowym sformułowaniem, nie oznacza, że to znamie zostało pominięte. Z opisu przypisanych czynów wynika bowiem, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamie „wewnątrzwspólnotowego nabycia” co powoduje, że opis zawierał komplet znamion. Przypomnieć należy, że Sąd redagując opis czynu przypisanego może posłużyć się jedną z dwóch metod konkretyzowania istoty czynu w wyroku. Metodą repetycji, polegającą na przytoczeniu ustawowych znamion, a następnie po słowach np. "przez to", "w szczególności" wyrażen konkretyzujących te znamiona przez opis odpowiadający ustaleniom, bądź za pomocą metody podstawiania, polegającą na zaniechaniu przytaczania ustawowych znamion i wskazania wprost na ustalenia faktyczne (po r. A. Zachuta, Opis i kwalifikacja prawna czynu z uwzględnieniem sprawczych odmian przestępnego współdziałania, Prokuratura i Prawo 2005, z.1, s.52). Powyższe uwagi dowodzą, że również niezasadny okazał się zarzut obrazy prawa materialnego.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, iż nie znalazł podstaw do kwestionowania sprawstwa i winy oskarżonego P. S. (1) w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw. Zgodnie z powyższymi uwagami Sąd Apelacyjny obniżył

jedynie ilość sprowadzonych tabletek ekstazy będących przedmiotem czynu popełnionego w drugiej połowie 2001 roku wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i M. C. (2) do 4000 sztuk.

Odnosząc się do wymiaru kar, Sąd Apelacyjny uznał, że jedynie jedna z kar jednostkowych orzeczona za ciąg przestępstw w punkcie 3 oraz kara łączna jawią się jako rażąco niewspółmierne i wymagają złagodzenia. Wspomniana kara jednostkowa wprawdzie dotyczy ciągu przestępstw o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, popełnionych w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, stanowiących zbrodnię, niemniej uwzględniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, Sąd Apelacyjny uznał za karę wyważoną i współmierną karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat. Ta zmiana, a także charakter przypisanych czynów, w większości związanych z handlem narkotykami, powiązanych przedmiotowo i podmiotowo, wpłynęła na orzeczenie znacznie łagodniejszej łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat i 6 miesięcy. Sąd Apelacyjny nie znalazł natomiast podstaw do korygowania wysokości orzeczonych kar grzywnien. Orzeczone kary wprawdzie nie mogą uchodzić za łagodne, niemniej jeśli uwzględni się ilość przypisanych przestępstw, w tym rozmiar działalności przestępczej, a w szczególności znaczne ilości narkotyków przywiezionych na teren Polski, a także wprowadzanych do obrotu przez tego oskarżonego, na tle nadal wzrastającej tendencji zjawiska narkomanii, zagrażającego zdrowiu i życiu społeczeństwa, to musiały się one spotkać z właściwą represją karną.

Pozostałe zmiany wyroku w zakresie dotyczącym tego oskarżonego, zostaną omówione w końcowej części, łącznie z pozostałymi oskarżonymi, gdyż te same przyczyny legły u podstaw dokonanych zmian zaskarżonego wyroku.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego J. W.:**

Apelacja ta zawiera tożsame zarzuty, jak wcześniej omówiona. Autorem obu tych apelacji jest bowiem ten sam obrońca. Powtarzanie zatem tych samych argumentów odnośnie zarzutów obrazy prawa materialnego - art. 55 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, obrazy prawa procesowego, a to art. 182 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., 424 § 2 k.p.k. nie jest celowe, gdyż w pełni pozostają one aktualne również w zakresie apelacji dotyczącej J. W.. Dodać należy, że w ogóle niezrozumiały jest zarzut naruszenia przepisu art. 182 § 1 k.p.k., skoro powołany przez obrońcę świadek T. S. jest osobą obcą w stosunku do oskarżonego J. W.. Tok rozumowania przedstawiony przez skarżącego jest zupełnie błędny i nie znajduje oparcia ani w brzmieniu tego przepisu, ani w orzecznictwie sądowym. O ile w ogóle w terminie i w trybie przewidzianym przepisami k.p.k. T. S. odmówiłby składania zeznań w stosunku do swojego brata, to i tak miałby obowiązek ich złożenia odnośnie J. W.. Wymaga to oczywiście umiejętnego wyodrębnienia przekazywanych treści, ale nie oznacza zwolnienia świadka od obowiązku składania zeznań wobec innych oskarżonych, nie będących dla niego osobami najbliższymi. Powtórzyć trzeba, że w sprawach złożonych podmiotowo, poza zakresem działania prawa do odmowy składania zeznań pozostają oskarżeni w stosunku do których świadek nie jest osobą najbliższą. Wszelkie wywody skarżącego odnoszące się do art. 182 § 1 k.p.k., jak i cytowane w tym zakresie orzeczenia, nie mogą prowadzić do formułowanej przez obrońcę tezy, iż T.S. miał prawo odmowy składania zeznań w odniesieniu do wszystkich współoskarżonych, w tym również do osoby J. W..

Odnosząc się do oceny zeznań T. S., stwierdzić należy, że postawa świadka na rozprawie, na jaką powołuje się obrońca, zwłaszcza niechęć do ponownego składania zeznań, nie oznacza, że świadek wycofał się ze swoich wcześniejszych wyjaśnień/zeznań. W żadnym miejscu nie wskazał na to, by uprzednio mówił nieprawdę, by składał wyjaśnienia pod przymusem, by treść jego przekazu została błędnie zaprotokołowana. Sam fakt, że świadek składając uprzednio wyjaśnienia w charakterze podejrzanego/oskarżonego przyznał się do zarzucanych mu czynów, w sposób obszerny opisał działania przestępcze swoje i innych, licząc w ten sposób na dobrodziejstwo art. 60 § 3 k.k. lub inne profity, nie oznacza, że mówił nieprawdę i bezpodstawnie obciążał inne osoby. Nie ma żadnych podstaw ku temu, by zeznania T. S. uznać za niewiarygodne, zwłaszcza, że były one konsekwentne, logiczne, a w wielu fragmentach znalazły też potwierdzenie w innych dowodach. Gdyby iść tokiem rozumowania skarżącego, to wszelkie pomówienia nie miałyby znaczenia dowodowego. Sąd I instancji, który miał na uwadze treść wszystkich wyjaśnień/zeznań świadka, jego postawę i reakcję na sali sądowej, miał pełną podstawę do tego, by zeznania T. S. uznać za wiarygodne. Uwagi te w podobnym stopniu odnoszą się do kwestionowanych przez obrońcę wyjaśnień/zeznań M. C. (2) i A. K. (3) z d. I.. Sąd dokonał kompleksowej oceny tych dowodów, w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k., a obrońca nie był w stanie

dostarczyć argumentów, które podważałyby tą ocenę oraz poczynione w oparciu o nią ustalenia faktyczne dotyczące działań przestępczych oskarżonego J. W..

Zebrane w sprawie dowody wskazują na to, że kontakt oskarżonego J. W. z narkotykami nie był przypadkowy i incydentalny. Można nawet stwierdzić, że w czasie gdy pracował i przebywał w Holandii, to on odgrywał znaczącą rolę w organizowaniu i zakupie środków odurzających i psychotropowych na terenie Holandii. W przypadku pierwszego z zarzucanych przemytów wyłożył nawet pieniądze na ich zakup, a za pośrednictwem W. K. kontrolował ich dystrybucję i płatności. Udział oskarżonego w przemyśle narkotyków w marcu 1999 roku jest bezsporny, wynika nie tylko z wyjaśnień T.S. i W. K., ale również z wyjaśnień J. W.. Dlatego też ustalenia Sądu co do ilości towaru, sposobu zachowania poszczególnych współsprawców oraz roli oskarżonego J. W. nie budzą zastrzeżeń. Z charakteru tego przestępstwa wynika, że aby doszło ono do skutku, musi być ścisła współpraca między osobami nabywającymi narkotyki za granicą, osobami przewożącymi, odbierającymi i rozprowadzającymi. Tak też było w tym przypadku, oskarżony wypełnił swoje zadanie wynikające z podziału ról. Kwestionowanie przez obrońcę ustaleń dotyczących udziału oskarżonego w przedmiotowym przemyśle nie zasługuje na akceptację.

Wbrew temu co podnosi obrońca, brak również podstaw do kwestionowania wyjaśnień/zeznań M. C. (2). Wprawdzie J. W. twierdził, że był w konflikcie z nim, ale bliżej ani on, ani inni świadkowie, nie byli w stanie wskazać na czym ten konflikt polegał i czy były wystarczające powody ku temu, by M. C. (2) bezpodstawnie obciążył J. W.. Nie sposób twierdzić, by niedarzenie się wzajemną sympatią, było wystarczającą okolicznością do podważania wyjaśnień. Trudno też przyjąć, by relacje M. C. (2), nawet jeśli pochodziły z obserwacji, były zmyślane. Co do zakupu i przemytu 1000 tabletek ekstazy, stwierdzić trzeba, że M. C. (2) opisał w jaki sposób powziął wiedzę w tym zakresie, widział w mieszkaniu zakupiony towar, wiedział, że ma być przewieziony do Polski, wskazał osoby zainteresowane tym przemytem. Wyjaśnienia M. C. (2) znalazły częściowe potwierdzenie m.in. w zeznaniach T. S.. Dlatego też Sąd słusznie ocenił je jako wiarygodne i powołał jako podstawę czynionych ustaleń faktycznych.

Nie ma żadnej sprzeczności między opisami czynów przypisanymi w punkcie 24 i 25. Oba te zachowania zostały prawidłowo zakwalifikowane jako przestępstwa z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, a inny opis zachowań wynika z odmiennej roli, jaką oskarżony J. W. wypełniał w przypadku tych przestępstw.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonego, Sąd analizując cały materiał dowodowy wskazał dlaczego i w jakim zakresie wyjaśnienia te uznał za wiarygodne, a w jakiej części nie dał im wiary. Sąd dostrzegł, że oskarżony początkowo nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, zaś po zmianie stanowiska, składał wyjaśnienia, w których nie do końca był szczery. W rzeczywistości w dużej części usiłował odpowiedzialnością karną obciążyć Tomasza Salwina, chroniąc P. S. (1). Podawane przez niego okoliczności transakcji oraz ilości narkotyków, będących przedmiotem przestępstw, nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach T.S. i A. K. (3) zd. I.. Dlatego też zadaniem Sądu było ocenić w zgodzie z treścią art. 7 k.p.k. w jakich transakcjach oskarżony brał udział, ile i jakie narkotyki stanowiły ich przedmiot. Z tego zadania Sąd się wywiązał, a poczynienie ustaleń odmiennych od tych wynikających z treści wyjaśnień oskarżonego, częściowo przyznającego się do winy, nie oznacza, że są one błędne.

Stwierdzić należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje w sposób jednoznaczny, iż J. W. w czasie kiedy pracował w Holandii, ale nie tylko, zajmował się organizacją przemytu narkotyków do Polski, finansował zakup i przemyt narkotyków, po powrocie był jednym z dostawców narkotyków dla P. S. (1). Transakcje nie były jednorazowe, zaś ich powodzenie zależało od ścisłej współpracy szeregu osób zaangażowanych z jednej strony w przemyt narkotyków, z drugiej strony w obrót nimi. Oskarżony miał pełną świadomość tego, że istnieje zorganizowana struktura przestępcza w skład której wchodziły bliżej mu znane (T. S., P. S. (1), M. C. (2), W. K., M. C. (1), W. B.) i inne nieznane bliżej osoby.

Trafny okazał się wniosek obrońcy o umorzenie postępowania w zakresie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w pkt 23. Istotnie na etapie postępowania międzyinstancyjnego doszło do przedawnienia karalności tego czynu. W swoim pierwotnym brzmieniu przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. zagrożone było karą pozbawienia wolności

do lat 3, a po nowelizacji kodeksu karnego, obowiązującej od dnia 1 maja 2004 roku, karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. należało zatem przyjąć, iż zastosowanie winien mieć przepis art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku. Karalność tego występkę uległa przedawnieniu po upływie 10 lat - art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k.(5+5), a więc z dniem 12 lutego 2013 roku.

Dodać należy również, iż zdaniem Sądu Apelacyjnego w składzie rozpoznającym sprawę, umorzenie postępowania o czyn z art. 258 § 1 k.k. nie wyklucza możliwości zastosowania przepisu art. 65 k.k. Wymieniona w nim przesłanka „działania w zorganizowanej grupie przestępczej” wymaga każdorazowo ustalenia w stosunku do konkretnego czynu i stanowi element kwalifikacji prawnej, jak i podstawy wymiaru kary, niezależnie od tego, czy danemu sprawcy przypisano popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Dlatego też uchylene rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 23 i umorzenie postępowania wobec J. W. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z uwagi na ujemną przesłankę procesową, nie mogło automatycznie przesądzać o wyeliminowaniu przepisu art. 65 k.k. z podstawy skazania poszczególnych czynów.

W punkcie 26 Sąd Apelacyjny wyeliminował z opisu czynu znamię „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”, a ponieważ postąpił tak nie tylko w stosunku do tego oskarżonego, zmianę tą omówi łącznie w dalszej części uzasadnienia. Wyeliminować należało również „działanie wspólnie i w porozumieniu z W. K.”, gdyż poczynione ustalenia faktyczne i opis czynów przypisanych W. K. dowodzą, że w czasie popełnienia czynu opisanego w punkcie 26 W. K. nie prowadził już działalności przestępczej.

Odnosząc się do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonej oskarżonemu, należy stwierdzić, że i w tym miejscu uwagi poczynione w odniesieniu do oskarżonego P. S. (1) są w pełni aktualne i skutkowały złagodzeniem kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyny przypisane w punkcie 25 do 4 lat, a w konsekwencji orzeczenie łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego R. D.:**

Stwierdzić należy, że podobnie jak w przypadku oskarżonego J. W., z dniem 12 lutego 2003 roku nastąpiło przedawnienie karalności czynu przypisanego R. D. w punkcie 10, w następstwie czego Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcie zawarte w tym punkcie i na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. Dalsze prowadzenie postępowania w tym przedmiocie i czynienie ustaleń stało się niedopuszczalne. Wprawdzie w orzecznictwie sądowym dopuszcza się w takiej sytuacji wydanie wyroku uniewinniającego, ale tylko wówczas, gdy po przeprowadzeniu dowodów i wyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych Sąd stwierdzi brak podstaw do odpowiedzialności oskarżonego (vide: post. SN z 3.04.2002, sygn. VK.K.N 484/00; post. SN z 2.07.2002 sygn. IVK.K.N 264/99). Gdyby kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, to stoi temu na przeszkodzie przedawnienie karalności czynu. Dowody zebrane przez Sąd (w tym te zgromadzone w kancelarii tajnej) w sposób jednoznaczny wskazują na to, że oskarżony R.D.w sposób aktywny uczestniczył w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez P. S. (1), poddawał się jego woli i zaleceniom, czynnie brał udział w obrocie narkotykowym nie tylko wykonując takie czynności jak przechowywanie, ważenie narkotyków, ale również zajmował się poszukiwaniem nowych odbiorców i sprzedawaniem narkotyków. Oskarżony miał pełną wiedzę i świadomość tego, że działania te miały charakter zorganizowany, wymagały koordynacji i pomocy również ze strony najbliższych członków rodziny. Dlatego też mimo umorzenia postępowania w zakresie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. istniała pełna podstawa do przyjęcia, iż oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwo „narkotykowe”, działając w zorganizowanej grupie, mającej na celu popełnianie przestępstw, a więc w warunkach art. 65 § 1 k.k. Obrońca kwestionując te ustalenia nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów je podważających, a cytowane stanowiska judykatury i nauki odniósł do związku przestępczego i choćby z tych przyczyn nie mogą one mieć przełożenia na realia przedmiotowej sprawy. Autor apelacji bowiem stara się przypisać wszystkie cechy jakimi winien charakteryzować się związek przestępczy - zorganizowanej grupie przestępczej, nie zauważając, iż pomiędzy tymi formami istnieje zasadnicza różnica co do stopnia zorganizowania. Dla przyjęcia, że działająca grupa osób stanowi zorganizowaną grupę przestępczą wystarczy ustalenie pewnego, podstawowego poziomu zorganizowania, przyjętego celu działania -

popelnianie przestępstw i pewnej więzi organizacyjnej polegającej na określeniu zadań poszczególnych uczestników grupy, w tym również zadań kierowniczych.

Wskazać należy też, iż z ustaleń Sądu - mających oparcie w materiale dowodowym - wynika, że oskarżony R. D. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popelnianie przestępstw od połowy 2001 roku i od tego czasu, aż do zatrzymania, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi. Nie znalazło to odzwierciedlenia w opisach czynów i dlatego też, zgodnie z ustaleniami Sądu, należało skorygować czas popelnienia czynów z art. 258 § 1 k.k. i z art. 56 ust.3 k.k. ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Tego rodzaju zmiana wyroku znajduje również uzasadnienie w rozstrzygnięciu sądu odwoławczego, polegającym na uniewinnieniu oskarżonego od popelnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 11. Zebrane w sprawie dowody nie dawały podstawy do przyjęcia, że oskarżony R. D. był współsprawcą przestępstwa z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającego na przemycie środków odurzających z Holandii do Polski w marcu 1999 roku. Oskarżony od początku nie zaprzeczał temu, że pojechał do S. wraz z W. K. i T. S., by odebrać P. S. (1). Konsekwentnie twierdził jednak, iż pełnił jedynie rolę kierowcy i nie wiedział o tym, że ten ostatni przywiózł na teren Polski środki odurzające. Jeśli przy tym uwzględnimy wyjaśnienia współoskarżonych o to przestępstwo, zwłaszcza P. S. (1), T. S. i W. K., którzy zgodnie twierdzili, że R. D. był tylko ich kierowcą i o niczym nie wiedział, to brak jednoznacznych dowodów na przyjęcie, by oskarżony miał świadomość tego, że uczestniczy w przemyśle narkotyków. Powołane na st r.35 uzasadnienia, wyjaśnienia oskarżonych W. K. i T. S. (1), również na powyższe nie wskazują. Nawet gdyby przyjąć, iż w drodze powrotnej ze S., była mowa o przywiezionych z Holandii narkotykach, to i tak nie jest to wystarczająca okoliczność do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Jeśli przy tym uwzględnimy, iż oskarżony dopiero od połowy 2001 roku miał wiedzę na temat tego, że bracia S. trudnią się sprowadzaniem narkotyków i ich handlem, uczestnicząc od tego czasu wraz z nimi w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, to i ta okoliczność nie mogła być bez znaczenia dla oceny świadomości oskarżonego odnośnie przestępstwa z marca 1999 roku. W tym zakresie zawarte w apelacji zarzuty naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych, jawią się jako zasadne i skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku w pkt 11 poprzez uniewinnienie R.D. od popelnienia zarzucanego mu czynu. Pozostałe zarzuty w zakresie dotyczącym tego czynu stały się w tej sytuacji bezprzedmiotowe.

Odnośnie czynu przypisanego w punkcie 12 zgodzić należy się z obrońcą, iż Sąd w sposób szczegółowy nie wyliczył ilości środków odurzających i psychotropowych będących przedmiotem przestępstwa w odniesieniu do R. D.. Treść uzasadnienia dowodzi jednak, że Sąd ustalił, iż oskarżeni P. S. (1) i R. D. oraz skazany już prawomocnie T. S. popelnili to przestępstwo nie tylko działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, ale również wspólnie i w porozumieniu. Takie ustalenie nie jest dowolne, bo znajduje oparcie m.in. w wyjaśnieniach/zeznaniach A. K. (3) z d. I. oraz P. S. (2). Wskazują na to również materiały operacyjne zgromadzone w kancelarii tajnej. Począwszy od połowy 2001 roku R. D. ściśle współpracował z braćmi S., ich role były różne, a wykonywane czynności zmienne, zależne od potrzeb i sytuacji. Dlatego też niemożliwym jest wyliczenie ilości narkotyków odrębnie dla każdej z tych osób, w tym dla R. D.. Byli współsprawcami tego przestępstwa, mieli świadomość rozmachu i skali działalności przestępczej, w której uczestniczyli. Dowodzą tego wyjaśnienia A. K. (3) z d. I., która wskazała, że P. S. (1) dzielił się narkotykami z T. S. i R. D. (k. 839) oraz P. S. (2), wskazującego na przechowywanie towaru przez R. D., jak też wspólne rozliczenia z P. S. (1) (k.1872). Takie ustalenie Sądu ma swoje oparcie nie tylko w powołanych dowodach, ale również w zasadach logiki. Oparcie ustaleń li tylko na częściowym przyznaniu się oskarżonego do czynu nie znajduje żadnego uzasadnienia. Niewielka korekta wyroku dotycząca ilości narkotyków, w obrocie których uczestniczył R. D., była następstwem przyjęcia przez sąd odwoławczy innego czasokresu tej działalności przestępczej. Sąd Apelacyjny pomniejszył ilości narkotyków jedynie o te, które były przedmiotem przemytu, a następnie obrotu od 1999 roku do końca I połowy 2001 roku, bo działalność „narkotykowa” na szeroką skalę poprzez uzyskanie kontaktów ze stałymi dostawcami krajowymi miała miejsce od połowy 2001 roku, to jest od czasu, gdy oskarżony D. zaczął działać wspólnie i w porozumieniu z innymi w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Na marginesie jedynie należy wskazać, bo nie było to przedmiotem zarzutów obrońcy oskarżonego D., ale znalazło się w apelacji obrońców oskarżonego P. S. (1) i J. W., że istotnie świadek T. S. miał status osoby najbliższej

również w stosunku do oskarżonego R. D. (1), będącego początkowo mężem, później byłym mężem jego siostry (powinowały drugiego stopnia w linii bocznej). Wprawdzie protokół rozprawy, na której T. S. składał pierwsze zeznania w postępowaniu sądowym, nie zawiera wyraźnego oświadczenia świadka w przedmiocie prawa odmowy zeznań w stosunku do oskarżonego D., niemniej dowodzi, iż był pouczony o treści art. 182 k.p.k. i prawie odmowy zeznań. Skoro tak, to jeśli świadek po pouczeniu, nie oświadczył wyraźnie, że korzysta z prawa odmowy zeznań, lecz przystępuje do składania zeznań, to brak takiego oświadczenia nie może być uznany za naruszenie przepisów postępowania (vide: wyroki SN I KR 76/71, II K.K.N 152/00). Niezależnie od tego należy stwierdzić, iż podstawę ustaleń działalności przestępczej oskarżonego R. D. stanowiły przede wszystkim wyjaśnienia/zeznanie A. I., P. S. (2), podsłuchy telefoniczne. Odnośnie R. D. postawa T. S. już w toku postępowania przygotowawczego była zachowawcza, a jego wyjaśnienia niewiele w tym zakresie wносиły (k.286).

Zarzuty odnoszące się do czynu przypisanego w punkcie 13 okazały się zasadne jedynie częściowo i skutkowały zmianą opisu czynu poprzez wyeliminowanie, iż oskarżony dopuścił się go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw. Zgodzić należy się z obrońcą, iż Sąd nie wskazał, w oparciu o jakie dowody przyjął, iż przypisane przestępstwo paserstwa zostało popełnione w takich warunkach. Zebrane dowody i okoliczności popełnienia przestępstwa nie dają podstaw do takich ustaleń. Jest oczywiste, że nie każde przestępstwo popełnione przez członków zorganizowanej grupy przestępczej powinno być automatycznie uznawane za współdziałanie w ramach tej grupy. Do tego konieczne jest wykazanie powiązań o charakterze organizacyjnym ich czynów z dokonaniem zorganizowanej grupy przestępczej, i to powiązań tego rodzaju, że pozwalają one stwierdzić, iż działanie sprawców paserstwa stanowiło część składową przestępczego przedsięwzięcia podejmowanego przez grupę, a nie element zewnętrzny, nie związany wprost z działaniami grupy. Jak wynika z materiału dowodowego, to D. S. (2) zawiadomił R. D. o „towarze” pochodzącym z przestępstwa. Ten pierwszy został uniewinniony od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., a ten drugi działał jedynie w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej, nie kierował grupą. Nie ma też jednoznacznych dowodów na to, by za towar osoby te rozliczały się za pomocą narkotyków, bądź też, by zbywali go tylko wśród osób funkcjonujących w strukturach zorganizowanej grupy przestępczej. Okoliczności te uznać należy za decydujący czynnik przemawiający za niemożnością przypisania zarówno oskarżonemu R.D., jak i wcześniej omawianemu P. S. (1), przestępstwa paserstwa w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej.

Odnosząc się do przyjętej przez Sąd wartości mienia stanowiącego przedmiot paserstwa, stwierdzić należy, iż analiza dowodów, jak i poczynione ustalenia faktyczne, w sposób jednoznaczny wskazują, iż wartość ta była bardzo wysoka, wielotysięczna, i dotyczyła zdecydowanie większej części mienia pochodzącego z przestępstwa rozboju na szkodę (...) spółka z o.o. Jeśli uwzględni się, że wartość przedmiotów przestępstwa rozboju wynosiła 171 223,42 zł, że niewielka część towaru została rozdzielona między sprawców kradzieży (dla nich i najbliższych członków rodziny) oraz dostarczona do mieszkania G. S., to cała reszta stanowiła przedmiot paserstwa przypisanego oskarżonym R.D. i P. S. (1). Sam oskarżony D. w swoich wyjaśnieniach wskazał, że rzeczy nie weszłyby do samochodu osobowego, dlatego P. S. (1) załatwił samochód dostawczy M. (...); cena została ustalona na ponad 20 000zł, choć dokładnie nie był w stanie jej określić (k.10119). To że spośród tych przedmiotów oskarżony wybrał dla siebie jedynie część garderoby, nie może oznaczać iż był paserem jedynie w stosunku do tej części towaru. Oskarżony dopuścił się czynu wspólnie i w porozumieniu, ponosi zatem odpowiedzialność w stosunku do towaru, który łącznie został przez nich odebrany i przewieziony, przyjęcie przez nich przedmiotów uzyskanych w wyniku rozboju nastąpiło z chwilą odebrania ich od sprawców i przewiezienia do garażu.

Wskazana przez Sąd minimalna kwota miała jedynie dowodzić tego, że popełnione paserstwo stanowi przestępstwo, a nie wykroczenie. Rzecz w tym, że w związku z wejściem w życie art. 2 ustawy z dnia 27.09.2013 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247) kwota rozgraniczająca te czyny uległa i będzie ulegać zmianie, bo od 9.11.2013 roku wynosiła 400 zł, a od 1 stycznia 2014 roku 420 zł. Z uwagi na kierunek zaskarżenia niemożliwym było dokonanie korekty opisu czynu w tym zakresie. Treść wyroku należy odczytywać łącznie z jego uzasadnieniem, a ono dowodzi, że wprawdzie niemożliwym było precyzyjne określenie wartości przedmiotów przyjętych przez R. D. i współdziałających z nim P. S. (1) i T. S., niemniej nie uniemożliwiało to prawidłowego zakwalifikowania czynu jako przestępstwa paserstwa.

Sąd Apelacyjny uznał, że kara pozbawienia wolności orzeczona oskarżonemu za czyn przypisany w punkcie 12 winna zostać złagodzona do lat 5. Wprawdzie ilości narkotyków będące przedmiotem przestępstwa uległy niewielkiej korekcie, niemniej zdecydowanie krótszy został określony okres działalności przestępczej. Działaniem grupy przestępczej kierował oskarżony P. S. (1), zaś R. D. jedynie działał w ramach tej grupy. To niewątpliwie musiało znaleźć wyraz w sankcji łagodniejszej od tej wymierzonej oskarżonemu P. S. (1). Kara 5 lat pozbawienia wolności za przypisane mu w pkt12 przestępstwo jest karą współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Następnym tego, jak również poprzednio omówionych rozstrzygnięć było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 5 lat i 2 miesięcy. Wprawdzie podstawą jej wymiaru były kary orzeczone za różne rodzajowo przestępstwa, niemniej jeśli uwzględni się, że były popełnione w zbliżonym okresie czasu, a także to, iż oskarżony nie był dotychczas karany, to orzeczenie kary łącznej w wysokości niewiele przekraczającej dolną jej granicę, znajduje pełne uzasadnienie.

• w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego J. Ś.:

W pierwszym rzędzie należy podkreślić iż z dniem 16 czerwca 2013 roku nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zarzuconego oskarżonemu w punkcie 16, a przypisanego w punkcie 18. Występek przewidziany w art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3. W takim przypadku, zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k., karalność tego wystętku ustaje z upływem 5 lat od czasu jego popełnienia. Okres przedawnienia karalności w tej sprawie uległ przedłużeniu o kolejne 5 lat na podstawie art. 102 k.k., jako że w okresie przewidzianym w art. 101 § 1 pkt 4 k.k. wszczęto postępowanie karne przeciwko oskarżonemu. Z tych przyczyn odnoszenie się do zarzutów obrońcy kwestionującego przypisanie tego przestępstwa stało się bezprzedmiotowe. Wskazać jedynie trzeba, że linia obrony oskarżonego w zakresie tego czynu zmierzała do wykazania, że znalezione w muszli klozetowej narkotyki zostały podrzucone przez funkcjonariusza policji, który przeprowadzał czynność przeszukania. W tym zakresie Sąd przeprowadził bardzo szerokie postępowanie dowodowe i wskazał dlaczego wyjaśnienia oskarżonego nie zasługiwały na wiarę (vide st r.41 uzasadnienia). Oskarżony ani razu nie podnosił, by znalezione narkotyki stanowiły własność innego członka rodziny, przeto zarzut obrońcy o naruszeniu art. 424 k.p.k. przez niewyjaśnienie powyższego jest niezrozumiały.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnoszący się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt17. Sąd bardzo wnikliwie rozważył materiał dowodowy, a poczynione ustalenia są poprawne, mają oparcie w konsekwentnych i jednoznacznych wyjaśnieniach/zeznaniach T. S.. W ich świetle bezspornym jest, że to oskarżony był jednym z dostawców narkotyków dla P. S. (1). T. S. uczestniczył w tych transakcjach jako kierowca brata, opisał gdzie i w jakich okolicznościach były odbierane narkotyki od J. Ś.. Wskazał miejsca transakcji podczas eksperymentu procesowego, rozpoznał oskarżonego, potwierdził swoje wyjaśnienia w toku konfrontacji, a następnie jako świadek w toku postępowania sądowego. Próby zdyskredytowania tych zeznań przez oskarżonego okazały się nieudolne i bezskuteczne. W dużej części opierały się na podważaniu zeznań świadka przez powoływanie się na okoliczności drugorzędne, nie mające znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, i na takie, które nie były w stanie wpłynąć na odmienną ocenę wiarygodności zeznań T. S.. Takiego skutku nie mogły też odnieść liczne postępowania karne toczące się na skutek zawiadomień oskarżonego, akta których były przedmiotem ujawnienia przez Sąd. Obrońca, który w apelacji usiłował podważyć zeznania T. S. metodą zbliżoną do oskarżonego, poprzez wskazywanie sprzeczności w jego relacjach dotyczących drobiazgów lub mało istotnych okoliczności, nie był w stanie zakwestionować ocen i ustaleń Sądu. Wielokrotnie - również na etapie postępowania odwoławczego - wskazywał na nie oskarżony. Sąd miał na uwadze poszczególne wyjaśnienia T. S. odnoszące się do transakcji z oskarżonym, bo cytował je nawet w pisemnym uzasadnieniu. Faktem jest, że Sąd nie odniósł się bliżej do pojawiających się w nich rozbieżności, zwłaszcza co do czasu poznania J. Ś. i ilości przeprowadzonych transakcji, nie wskazał też, którym wyjaśnieniom daje wiarę lub nie. Nie oznacza to jednak, że poczynione przez Sąd ustalenia są dowolne. Analiza treści wyjaśnień składanych przez T. S., i to nie tylko w stosunku do oskarżonego J. Ś., dowodzi, że nie sposób mówić o sprzecznościach dyskwalifikujących ten dowód. T. S. w początkowych wyjaśnieniach zawsze wskazywał konkretnie osobę, czas, ilość narkotyków, zaś dalsze wyjaśnienia stanowiły pewne uzupełnienie wcześniejszych treści i dopowiedzenie. Z pewnością

nie były zaprzeczeniem dotychczas podawanych informacji. W czasie przeprowadzonej konfrontacji z oskarżonym, T. S. skorzystał z prawa odmowy wyjaśnień i podtrzymał generalnie swoje wyjaśnienia, zaś te które złożył w odpowiedzi na zadane pytanie dowodzą jedynie tego, że nie potrafił kategorycznie stwierdzić, kiedy poznał się z J. Ś.. Protokół z czynności konfrontacji dowodzi, iż czynność ta przeprowadzana była w atmosferze nerwowości, a ta niewątpliwie nie daje możliwości skupienia, wpływając na treść zeznań (k.472-474). Wskazane uwagi dowodzą, że Sąd czyniąc ustalenia oparł się na pierwszych wyjaśnieniach T. S., w których bardzo konkretnie opisał czas i ilość narkotyków będących przedmiotem transakcji z J. Ś. (k.28). Znamienne jest to, że wskazany czasokres T. S. podbudował tym, że w narkotyki zaopatrywali się z bratem u J. Ś. „do momentu, aż nie został on aresztowany”. W rzeczywistości aresztowanie oskarżonego do innej sprawy miało miejsce 25 stycznia 2002 roku, co wskazuje na to, że wyjaśnienia T. S. są wiarygodne, szczerze, a wskazywane rozbieżności wynikają z techniki przesłuchania, a nie z kłamstwa. Twierdzenie zatem przez oskarżonego, że skoro P. S. (1) zaprzeczył znajomości i transakcjom z nim, a A. I. zeznała na jego korzyść, to wyjaśnienia/zeznanie T. S. są niewiarygodne, jest niedopuszczalnym uproszczeniem przy ocenie dowodów, i nie zasługuje na akceptację w konfrontacji z przepisem art. 7 k.p.k. Dodać należy, że sam oskarżony nie przyznając się do czynu, wielokrotnie negował swój udział w jakimkolwiek obrocie narkotykowym i kontakty z osobami oskarżonymi, bądź skazanymi za takie zachowania. Tymczasem przeczą temu nie tylko wyjaśnienia T. S. w przedmiotowej sprawie, ale również ustalenia Sądu Rejonowego w Sosnowcu w sprawie o sygn. VIIK 215/07 (vide: odpis wyroku z dnia 24 sierpnia 2009 roku z uzasadnieniem), a nadto wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 5 marca 2003 roku, sygn. VIIK 786/02 skazujący J. Ś. za przestępstwo z art. 46 ust.1 ustawy z dnia 24.04.1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Znamienne jest to, że Sąd czyniąc ustalenia, uczynił to z korzyścią dla oskarżonego. Przypisane ilości wynikały jedynie z tych transakcji, w których uczestniczył T.S. a z jego zeznań wynikało przecież, iż zdarzało się, że po narkotyki do oskarżonego jeździł też sam P. S. (1), mogło tak być 5-6 razy (k.470-74). Sąd wyeliminował również te ilości narkotyków, które wynikały z wyjaśnień A. K. (3) zd. I., gdyż w toku postępowania przygotowawczego nie uczestniczyła ani w czynności okazania osoby J. Ś., ani w konfrontacji z nim, a zeznania jakie złożyła przed Sądem nie dawały pewności co do jego udziału w opisanych przez nią transakcjach.

Sąd Apelacyjny uznał, iż orzeczona kara 2 lat pozbawienia wolności mimo wyeliminowania z podstawy skazania art. 65 k.k. (o czym będzie mowa później) nie nosi cech rażącej niewspółmierności, jest karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Podobnie też należy ocenić wymierzona karę grzywny, która równocześnie uwzględnia sytuację materialną oskarżonego.

Zarzut obrońcy dotyczący wysokości wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego J. Ś., nie został bliżej uzasadniony, zaś kontrola odwoławcza wykazała, że zostało ono obliczone poprawnie przy uwzględnieniu ilości rozpraw na których obrońca lub jego substytut reprezentował oskarżonego i przy uwzględnieniu wysokości stawek wynikających z treści § 14 ust.2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Niezależnie od tego Sąd Apelacyjny wysokość zasądzonych kosztów za obronę z urzędu oskarżonego J. Ś. obniżył do kwoty 13 760 zł. Stało się tak na skutek oświadczenia obrońcy złożonego na rozprawie odwoławczej o uiszczeniu na jego rzecz przez oskarżonego kwoty 1000 zł. Skoro koszty obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym wynosiły wraz z 23% podatkiem Vat 885,60 zł, to pozostała kwota z wpłaconej kwoty 1000 zł wynosiła 114,40 zł i o tą kwotę została pomniejszona należność dla adw. J. R. za obronę z urzędu J. Ś. w postępowaniu przed Sądem Okręgowym.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego R. T.:**

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, iż w dniu 16 czerwca 2003 roku nastąpiło przedawnienie karalności przestępstwa z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zarzuconego oskarżonemu w punkcie 26, a przypisanego w punkcie 32. Sąd uchylił zatem powyższe rozstrzygnięcie i na zasadzie art. 17 § 1 pkt6 k.p.k. umorzył postępowanie w tym zakresie. Z tych przyczyn zatem, a nie z przyczyn wskazanych przez obrońcę, konieczne i zasadne stało się uchylenie orzeczenia o karze łącznej.

Odnosząc się do zarzutów obrońcy w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 31, należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art. 4 k.p.k. Godzi się przypomnieć, że podnosząc zarzut naruszenia wskazanego przepisu nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez Sąd I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V K.K. 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego, nakazujących lub zakazujących organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych (np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Powyższego wymogu analizowana apelacja nie spełnia.

Zarzut naruszenia art. 92 i 410 k.p.k. jest całkowicie gołosłowny, albowiem apelujący nie wykazał, aby Sąd orzekający opierał się w toku wyrokowania na okolicznościach nieujawnionych podczas rozprawy głównej, bądź też oparł się tylko na części materiału ujawnionego, a rozstrzygnięcie nie było wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają.

Apelujący wprawdzie nie zarzucił naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., niemniej uzasadnienie apelacji dowodzi, iż zakwestionował dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów i poczynione ustalenia faktyczne. Przedstawione przez obrońcę rozumowanie jest zupełnie chybione. Faktem jest, że głównym dowodem, w oparciu o który Sąd czynił ustalenia w przedmiotowej sprawie, były wyjaśnienia/zeznania T. S.. Nie oznacza to jednak, że dowód ten stanowił podstawę ustaleń w przypadku każdego z oskarżonych i w przypadku każdego z zarzucanych czynów. Treść uzasadnienia wyroku dowodzi, że wyjaśnienia T. S. nie stanowiły podstawy ustaleń odnośnie czynu przypisanego R. T.. Sąd miał na uwadze to, że jeśli idzie o osobę oskarżonego R. T. (pseud. (...)), to transakcje zakupu-sprzedaży narkotyków przeprowadzał z nim P. S. (1) i to najczęściej w obecności A. K. (3) zd. I.. To ona precyzyjnie opisała okoliczności spotkań P. S. (1) z oskarżonym R. T., w sposób jednoznaczny wskazała też rodzaj i ilość narkotyków będących przedmiotem transakcji, rozpoznała R. T., dlatego też trafnie Sąd obdarzył jej zeznania walorem wiarygodności. Zeznania te nie były zresztą odosobnione, bo w znacznej części podawane przez nią okoliczności, jak chociażby dotyczące poznania się P. S. (1) z R. T., znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach P. S. (2). Ani A. I., ani P. S. (2), nie mieli żadnego interesu w tym, by bezpodstawnie pomawiać oskarżonego R. T.. Wbrew temu co podniósł obrońca, wyjaśnienia tych osób nie pozostawały bez wpływu na zakres ich odpowiedzialności karnej. Słusznie zatem Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczał, by uczestniczył w obrocie narkotykowym, a znajomość z P. S. (1) tłumaczył interesami związanymi ze sprzedażą części samochodowych i telefonów komórkowych. Wprawdzie P. S. (1) zaprzeczył, by z oskarżonym łączyły go interesy narkotykowe, ale przecież całość jego wyjaśnień dowodzi, że przyznając się częściowo do czynu, wyraźnie dążył do ograniczenia zakresu swojej działalności przestępczej. Zeznania A. K. (4), na które powołuje się obrońca, nie mogły też wpłynąć na odmienną ocenę dowodów.

Obrońca nie był zatem w stanie skutecznie podważyć wyjaśnień/zeznań A. K. (3) zd. I. oraz P. S. (2), nie wykazał też, by poczynione odnośnie oskarżonego ustalenia faktyczne dotknięte były błędem. Stała współpraca z P. S. (1) w zakresie obrotu narkotykami, w miarę regularne spotkania celem realizacji transakcji, ilości narkotyków będące ich przedmiotem, wzajemne zaufanie, sposób rozliczania się dowodzą, że oskarżony miał świadomość tego, a co najmniej godził się z tym, że działa w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z przyczyn wskazanych już na wstępie Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska wyrażonego przez Sąd w pisemnym uzasadnieniu na st r.149 i dlatego nie znalazł podstaw do wyeliminowania z opisu czynu „działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw”, natomiast zasadnym było wyeliminowanie znamienia „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”. Niezależnie od tego Sąd uznał, iż orzeczona kara pozbawienia wolności, choć niewątpliwie uwzględnia wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym rozmiar działalności przestępczej i karalność oskarżonego, to w stosunku do pozostałych oskarżonych jawi się jako kara nadmiernie surowa. Wążąc zatem te okoliczności Sąd Apelacyjny uznał za stosowne złagodzić orzeczoną karę

pozbawienia wolności do 3 lat i 8 miesięcy, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 16 czerwca 2003 roku do dnia 16 lutego 2007 i uznając tą karę za wykonaną w całości, zaś pozostały okres tymczasowego aresztowania do dnia 25 maja 2007 roku Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny uznając ją za wykonaną do wysokości 198 stawek dziennych.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1):**

Apelacja ta pod względem redakcji zarzutów i wniosków nasuwa zastrzeżenia, bo z jednej strony zakres zaskarżenia ogranicza do wymiaru kary, z drugiej kwestionuje też ustalenia faktyczne i naruszenie przepisu art. 424 § 2 k.p.k.

Odnosnie ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego w punkcie 36, należy stwierdzić, że nie budzą one zastrzeżeń jeśli idzie o czas, okoliczności przemytu, osoby uczestniczące w nim. Wątpliwości budzi jedynie przypisana ilość przywiezionych z Holandii do Polski tabletek ekstazy. Co do tego materiał dowodowy nie był jednoznaczny, o czym była mowa już wyżej przy omawianiu apelacji obrońcy oskarżonego P. S. (1). Faktem jest, że jak wynika z wyjaśnień/zeznań M. C. (2) P. S. (1) zamierzał nabyć 4500 sztuk tabletek ekstazy, ale czy istotnie tyle nabył, pewności już nie ma. Za najbardziej wiarygodne i miarodajne w tym zakresie należało przyjąć zatem wyjaśnienia M. C. (1), który uczestniczył w przywozie towaru do Polski, był kierowcą, pomagał P. S. (1) w ukryciu zakupionych tabletek w samochodzie. To on mówił o tym, że były 4 paczki z zawartością po 1000 sztuk ekstazy i nie sposób twierdzić, by mówił w tym zakresie nieszczerze. Podobna ilość wynikała też z wyjaśnień M. C. (2). W sytuacji gdy istniały wątpliwości co do rzeczywistej ilości przemyconych wówczas tabletek, to zgodnie z regułą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k., należało przyjąć wersję korzystniejszą dla oskarżonego. Dlatego też Sąd odwoławczy dokonał korekty w tym zakresie, przyjmując, że przedmiotem przestępstwa były tabletki ekstazy w ilości 4000 sztuk.

Sąd Apelacyjny uwzględnił również apelację w części kwestionującej wymiar kary. Wprawdzie przypisane w punkcie 36 przestępstwo stanowi zbrodnię, popełnione zostało nadto w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, oskarżony miał pełną świadomość tego, że nawet dopuszczając się tego jednego przestępstwa działał, funkcjonując w tej grupie, odegrał w popełnieniu przestępstwa znaczącą rolę, niemniej nawet kara pozbawienia wolności orzeczona w minimalnym ustawowym wymiarze jawi się jako kara nadmiernie surowa, przekraczająca stopień zawinienia. Nie sposób pominąć tego, że oskarżony przyznał się do czynu, a jego wyjaśnienia w znacznej mierze stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Oskarżony nie był karany, posiada stałą pracę, ustabilizowaną sytuację rodzinną i materialną. Te wszystkie okoliczności przemawiały za zastosowaniem wobec M. C. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenia na zasadzie art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60 § 2 i 60 § 6 pkt 2 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności. W stosunku do tego sprawcy, jest to kara, która uwzględnia przesłanki i dyrektywy kary określone w przepisie art. 53 k.k., stanowi wystarczającą represję karną wobec oskarżonego, jawi się też jako kara współmierna i sprawiedliwa.

Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 38 i na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie o przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Występek ten zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 2, stąd zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 przedawnienie karalności następuje po upływie 5 lat od czasu jego popełnienia i dalszych 5 lat wskutek wszczęcia w tym terminie postępowania przeciwko osobie. Przedawnienie karalności czynu przypisanego w punkcie 38 nastąpiło zatem z dniem 16 czerwca 2013 roku.

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było uchylenie orzeczeń o karze łącznej i zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności (pkt 39 i 40 wyroku). Zarzuty obrońcy dotyczące wysokości kary łącznej stały się w związku z tym bezprzedmiotowe.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego T. J.:**

Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by Sąd I instancji dopuścił się naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia. Sąd miał na uwadze zarówno treść wyjaśnień oskarżonego, jak również pozostałe dowody, które stały się podstawą ustaleń faktycznych. Sąd wskazał którym z nich i w jakim zakresie daje wiarę, a którym wiary odmawia. W tym miejscu w pełni aktualne są przedstawione wyżej uwagi dotyczące oceny wyjaśnień/

zeznań T. S. oraz oceny dowodu z pomówienia. Sąd uczynił je również podstawą ustaleń w stosunku do T. J., bo brak jakichkolwiek rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć ich wiarygodność. T. S. opisał czas i okoliczności spotkań z oskarżonym, przedmiot transakcji, swoje relacje uwiarygodnił zapisami w notesie i nie miał żadnych podstaw ku temu, by bezpodstawnie obciążać tego oskarżonego. obrońca przeciwstawiając tym wyjaśnieniom/ zeznaniom, wyjaśnienia T. J. i wskazując, że wyjaśnienia T. S. stanowią jedynie niczym nie poparte pomówienie, w sposób dowolny i jednostronny dokonał oceny zebranych dowodów. Wskazał jedynie te korzystne dla oskarżonego, pomijając zupełnie dowody obciążające, w tym wyjaśnienia/ zeznania T. S.. Faktem jest, że Sąd nie odniósł się do podniesionej przez obrońcę okoliczności pobytu oskarżonego w areszcie na przełomie stycznia i lutego 2002 roku, ale taki krótkotrwały pobyt, nie może mieć przełożenia na przyjęte granice czasowe czynu ciągłego, zwłaszcza, że po opuszczeniu aresztu nadal kontynuował swoje działania przestępcze. Jeśli idzie o czas transakcji narkotykowych dokonywanych z oskarżonym, to konsekwentnie był on wskazywany przez T. S.. Wątpliwości pojawiają się jedynie jeśli idzie o ilość narkotyków będących przedmiotem przestępstwa. Wynikają one nie z podważania wyjaśnień T. S., ale z braku ustosunkowania się przez Sąd do treści kolejno cytowanych jego wyjaśnień, w których pojawiają się inne ilości środków odurzających i psychotropowych (k.286 i k. 309-310). Wydaje się (bo istnieją w tym zakresie braki w uzasadnieniu), że Sąd I instancji podsumował ilości narkotyków wynikające z pierwszych i kolejnych wyjaśnień T. S.. Tymczasem analiza treści tych wyjaśnień dowodzi, że w pierwszych z nich T. S. wskazał całościowo czas i przedmiot transakcji, zaś w drugich dopowiadał to co ustalił na podstawie wpisów w notatniku, a co niewątpliwie zawiera się w tych pierwszych. Sąd nie wskazał też czy i ile narkotyków uwzględnił z tytułu transakcji z Ł. I.. Niewątpliwie niewyjaśnienie wskazanych okoliczności i nieustosunkowanie się do nich w pisemnym uzasadnieniu stanowiło naruszenie przepisu art. 424 k.p.k., ale bez wpływu na treść rozstrzygnięcia. Biorąc pod uwagę kierunek i granice zaskarżenia Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako przedmiot przestępstwa wskazał te środki odurzające i psychotropowe, jakie wynikały z pierwszych wyjaśnień T. S. na k. 286, to jest 500 gram marihuany, 200 gram amfetaminy, 200 sztuk ekstazy i 125 gram haszyszu. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił ilości wynikających z zeznań Ł. I., bo z pisemnego uzasadnienia, ani też z obliczeń Sądu nie wynika, by zostały one uwzględnione w opisie przypisanego czynu. Stwierdzić należy, wbrew temu co podnosi obrońca, że wyjaśnienia T. S. oraz zeznania Ł. I., a także ilość narkotyków będąca przedmiotem transakcji, przeczy wyjaśnieniom oskarżonego, by nabywał je jedynie na własny użytek.

Należy zgodzić się z obrońcą, że pisemne uzasadnienie wyroku w części dotyczącej oskarżonego T. J., jest bardzo lakoniczne, nie spełnia kryteriów art. 424 k.p.k, ale kontrola odwoławcza stała się możliwa i skutkowałą opisanymi zmianami wyroku, zwłaszcza, że uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania tylko z tych przyczyn nie doprowadziłoby do odmiennych wniosków. Sąd dokonał korekty wyroku mając na uwadze treść przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Dodać należy, że lakoniczność uzasadnienia w zakresie oceny dowodów spowodowana była niewątpliwie bardzo skąpym materiałem dowodowym, z jednej strony zmiennymi i mało konsekwentnymi wyjaśnieniami T. J., z drugiej strony rzeczowymi i konsekwentnymi wyjaśnieniami/ zeznaniami T. S.. Dla bytu przestępstwa polegającego na uczestniczeniu w obrocie środkami odurzającymi lub psychotropowymi nie jest warunkiem koniecznym to, by imiennie zostały ustalone osoby je nabywające. obrońca nie ma też racji twierdząc, że Ł. I. nie potwierdził tego, by sprzedawał narkotyki oskarżonemu. Przeczą temu wyjaśnienia Ł. I. z k.1962, powołane przez Sąd w uzasadnieniu. Wynika z nich jednoznacznie, że T. J. dostarczał „ludziom z C.” narkotyki przekazane mu m.in. przez Ł. I., pośrednicząc niejako w ich sprzedaży.

Wbrew temu co podnosi obrońca, zebrane dowody nie dały podstawy do twierdzenia, by oskarżony był czynnym narkomanem. Jedynie z wyjaśnień oskarżonego, którym Sąd nie dał wiary i które stanowiły jego linię obrony wynika, że zaopatrywał się w narkotyki na własne potrzeby. W postępowaniu przygotowawczym, w czasie przesłuchania przed prokuratorem oświadczył, że jest zdrowy, nie był leczony psychiatrycznie, nie jest uzależniony od narkotyków (k.2254). Na pierwszej rozprawie oświadczył, że w tym czasie, gdy był słuchany przez prokuratora to narkotyków nie zażywał, ale zażywał je wcześniej (k.9854), a podczas drugiej rozprawy oświadczył, że nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.(k.14918). Okoliczność tą potwierdził wywiad kuratora, w którym stwierdzono też, że oskarżony nie jest osobą uzależnioną od alkoholu czy środków psychoaktywnych (k.16744). Okoliczności te, wbrew temu co podniósł obrońca, nie nasuwały wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w czasie popełnienia czynu, a

tym samym nie obligowały organów prowadzących postępowanie do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność czy nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub § 2 k.k.

Następstwem dokonanej zmiany wyroku w powyższym zakresie, a także wyeliminowania znamienia „czyniąc sobie stałe źródło dochodu” i przepisu art. 65 k.k. (o czym będzie mowa przy omawianiu apelacji prokuratora) było złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do 3 lat. Kara w tym wymiarze jest niewątpliwie karą współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Zastrzeżeń nie nasuwa wysokość orzeczonej kary grzywny.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego J.B.:**

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku dotknięte było takimi mankamentami, że kontrola odwoławcza w odniesieniu do oskarżonego J.B. była niemożliwa. Sąd wskazał w oparciu o jakie dowody poczynił ustalenia faktyczne (st r.16-17), a ponieważ w dużej części dowodem tym były wyjaśnienia samego oskarżonego, zostały one poddane ocenie w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k. Wbrew temu co podniósł obrońca, Sąd wskazał dlaczego i w jakim zakresie wyjaśnieniom tym daje wiarę (st r.76-77). Sąd miał na uwadze treść wyjaśnień składanych przez oskarżonego na poszczególnych etapach postępowania, poddał je analizie, uwzględniając przy tym całość materiału w sprawie. Całość uzasadnienia dowodzi, choć Sąd wprost tego nie wyartykułował, że miał na uwadze to, iż wyjaśnienia oskarżonego nie były odosobnione, w znacznej części znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach/zeznaniach T. R., jak też w wyjaśnieniach D. A., czy M. B. (1). Obrońca stawiając zarzut naruszenia przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., posługuje się ogólnikami, które nie mają odniesienia do uzasadnienia sporządzonego w przedmiotowej sprawie. Należy powtórzyć, że nawet gdyby zaistniały braki, czy inne mankamenty w pisemnym uzasadnieniu, to nie mogą one automatycznie przesądzać o niepoprawności wyroku, bo uzasadnienie ma zawsze charakter sprawozdawczy, przedstawiający argumentację Sądu i tok rozumowania. Skoro sporządza się go już po ogłoszeniu wyroku, to mankamenty uzasadnienia nie mogą mieć bezpośredniego wpływu na treść orzeczenia, jak tego wymaga przepis art. 438 pkt 2 k.p.k.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie został bliżej uzasadniony. Należy stwierdzić, że Sąd w sposób poprawny ocenił materiał dowodowy, poddał analizie wyjaśnienia oskarżonego J.B., wskazując w jakim zakresie i dlaczego zasługują na wiarę. Oskarżony złożył w sprawie bardzo obszerne wyjaśnienia, opisał swoją znajomość z T. R., wskazał na swoją rolę w przestępczym procederze, na ilości i rodzaju narkotyków w obrocie których brał udział, opisał miejsca i osoby (choć często nie był w stanie podać ich po nazwisku) do których jeździł wraz z T. R., a które w różny sposób uczestniczyły w transakcjach narkotykowych. Oskarżony uczestniczył też w eksperymentach procesowych, w czasie których wskazał miejsca transakcji, potwierdzając w ten sposób swoje wyjaśnienia. Jego wyjaśnienia nie były odosobnione, w dużej części korespondowały z wyjaśnieniami M. B. (1), D. A., wyjaśnieniami/zeznaniem T. R.. Ocena dowodów została zatem przeprowadzona w sposób kompleksowy, uwzględniający zasady logiki, wiedzy i doświadczenia, tym samym ocena ta nie nosi cech dowolności i pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k. Poczynione w oparciu o nią ustalenia faktyczne nie budzą zastrzeżeń. W dużej mierze ich podstawę stanowiły wyjaśnienia samego oskarżonego, w tym czas, miejsce i sposób działania oraz ilości i rodzaju narkotyków. Niezrozumiałe zatem jest powoływanie się przez obrońcę na pomówienia oskarżonego, bo takich dowodów trudno się dopatrzeć.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, że oskarżony nie popełnił przypisanych mu czynów, gdyż nie miał takiego zamiaru, a jedynie wykorzystano jego niewiedzę i koleżeńską łatwowierność. Do takiego stwierdzenia nie uprawniają nawet wyjaśnienia/zeznania T. R., który usiłował usprawiedliwiać i chronić J. B.. Już choćby treść wyjaśnień tego ostatniego dowodzi, że nie był on tylko osobą do towarzystwa czy też biernym obserwatorem zachowań T. R.. Nie jeździł też tylko po to, by zajmować się przestawianiem liczników, na co wskazuje chociażby liczba i pora wyjazdów, miejsca docelowe, no i kursy zawsze z T. R. zawożącym, przywożącym czy przekazującym dużą ilość narkotyków. Zebrane dowody w sposób jednoznaczny przekonują o tym, że J.B. aktywnie współdziałał w transporcie narkotyków, wspomagał i ochraniał T. R. w jego zakrojonych na szeroką skalę transakcjach narkotykowych, miał pełną wiedzę o dostarczanych i odbieranych przesyłkach, zajmował się też ważeniem narkotyków, porcjowaniem, wydawaniem ich innym osobom na polecenie T. R., przeliczaniem pieniędzy pochodzących z obrotu narkotykami. Uczestnictwo w obrocie narkotykami jest pojęciem stosunkowo szerokim, na co wskazuje orzecznictwo i doktryna.

Wskazane zachowania oskarżonego były niczym innym jak właśnie uczestnictwem w obrocie. J. B. miał tego pełną świadomość, zwłaszcza, że jego zachowanie nie miało charakteru incydentalnego. Rozmiary działalności przestępczej w jakiej uczestniczył – ilościowe i czasowe, jego bardzo istotny wkład w powodzenie poszczególnych transakcji, wykonywanie konkretnych czynności mających na celu ich sfinalizowanie, udział zarówno w odbiorze jak i przekazywaniu narkotyków, ich magazynowaniu, wydawaniu, liczeniu pieniędzy, w pełni przekonują, iż ustalenia Sądu i odpowiadający im opis czynu przypisanego, są w pełni poprawne. Nie jest też tak jak twierdził oskarżony, że z działalności tej nie miał żadnych profitów. Jak w takim razie ocenić to, że wraz z M. B. (1) przez kilka miesięcy zamieszkiwał w domu wynajmowanym przez T. R., nie ponosząc z tego tytułu żadnych kosztów. Podobnie też wielokrotnie był częstowany kokainą, nie płacąc za nią.

Sąd trafnie ocenił również zachowanie oskarżonego przypisane mu w punkcie 76. Fakt posiadania przez oskarżonego broni palnej w postaci pistoletu gazowego i amunicji w ilości 9 pistoletowych naboji jest bezsporny, nie zaprzecza temu sam oskarżony. Natomiast powoływanie się przez niego na niewiedzę co do posiadania zezwolenia, słusznie zostało ocenione przez Sąd jako przyjęta linia obrony, która nie mogła eskulpować go od zarzutu przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. Oskarżony był człowiekiem wykształconym, dojrzałym i powszechnie wiadomo, że posiadanie broni wymaga zezwolenia właściwych organów, w razie niepewności istniała możliwość zasięgnięcia informacji w tym przedmiocie. Oskarżony mimo, że był w posiadaniu tejże broni przez dłuższy okres czasu, nic w tym kierunku nie uczynił, popełniając z pełną świadomością przypisane mu przestępstwo.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc jedynie wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął tego rodzaju wątpliwości i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k.

Ze wskazanych przyczyn Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, zwłaszcza, że apelacja ta nie dostarczyła żadnych rzeczowych argumentów na uzasadnienie zawartych w niej zarzutów. Orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe i kara łączna pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest z pewnością karą łagodną, stąd jakakolwiek korekta w tym zakresie była niemożliwa.

• w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego W. K.:

Na wstępie należy stwierdzić, iż ocena dowodów, jak i poczynione ustalenia faktyczne odnoszące się do oskarżonego W. K. nie budzą zastrzeżeń. Nie są zresztą kwestionowane przez obrońcę. Fakt popełnienia przez oskarżonego wszystkich przypisanych mu czynów, w tym role oskarżonego w tych przestępstwach, został przez Sąd ustalony poprawnie i ma oparcie w zebranych materiale dowodowym.

Uzupełnienie podstawy prawnej w zakresie czynu przypisanego w pkt 81 o przepis art. 65 § 1 k.k. (w związku z częściowym uwzględnieniem apelacji prokuratora), zmiany w zakresie podstawy prawnej skazania w pkt 82, czy też inne względy podniesione w apelacji obrońcy, nie mogły wpłynąć na zmianę rozstrzygnięć w zakresie orzeczonych kar jednostkowych. Sąd miał na uwadze zarówno wysoki stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, jak też sylwetkę oskarżonego, w tym jego dotychczasową niekaralność. Orzeczone kary jednostkowe oscylują w dolnej ustawowej granicy zagrożenia, zatem nie sposób twierdzić, by były one rażąco niewspółmierne. Nie można zapominać, iż dwa z przypisanych oskarżonemu czynów stanowią zbrodnie. Apelacja obrońcy stała się natomiast skuteczna w zakresie, w jakim kwestionuje wymiar kary łącznej. Wprawdzie oskarżonemu przypisano przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, niemniej nie sposób zauważyć, że te z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pozostają w ścisłym związku czasowym i przedmiotowym, ich przedmiot stanowiły te same ilościowo i jakościowo narkotyki, co uzasadnia chociażby w zakresie tych czynów sięgnięcie po zasadę absorpcji. Należy też mieć na uwadze, że oskarżony znacznie krócej niż pozostali oskarżeni „trudnił” się działalnością przestępczą, zrywając kontakty z pozostałymi. W znacznym stopniu przyznał się do zarzucanych mu czynów, zrozumiał naganność swoich zachowań,

posiada aktualnie ustabilizowaną sytuację rodzinną i materialną. Te okoliczności nie mogą być bez znaczenia dla wymiaru kary, ale równocześnie nie może być tak, by znaczny upływ czasu od chwili popełnienia czynów uzasadniał orzekanie kar symbolicznych. Godziłoby to w podstawowe zasady sprawiedliwości. Dlatego też mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał za stosowne złagodzić orzeczoną łączną karę pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy, uznając ją za karę sprawiedliwą i wyważoną, uwzględniającą zasady orzekania kary łącznej wypracowane przez doktrynę i orzecznictwo.

Sąd całościowo odniesie się do apelacji prokuratora w końcowej części uzasadnienia, niemniej wskazanym jest stwierdzić w tym miejscu, iż apelacja na niekorzyść oskarżonego okazała się zasadną jedynie w części, a mianowicie w zakresie czynu przypisanego w punkcie 81. Redakcja tego rozstrzygnięcia dowodzi, że Sąd w pełni odniósł się do opisu czynu zarzucanego w punkcie 54, nie eliminując sformułowania „w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw”. Gdyby Sąd chciał to uczynić, to dokonałby odmiennego opisu czynu, posługując się metodą przyjętą w pkt 82 lub 83. Dlatego też Sąd Apelacyjny uznał za stosowne przyjętą podstawę prawną skazania i wymiaru kary uzupełnić o przepis art. 65 § 1 k.k. Wprawdzie niezrozumiałe jest przyjęcie przez Sąd działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej odnośnie jednego z czynów, a w stosunku do pozostałych nie, zwłaszcza, że przypisane przestępstwa w dużej mierze stanowiły podstawę ustaleń co do udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Należy jednak mieć na uwadze treść sformułowanych przez prokuratora zarzutów, które zupełnie nie dostrzegają opisu czynów przypisanych w pkt 82 i 83 oraz redakcji rozstrzygnięć w nich zawartych. Uwzględnienie apelacji prokuratora nie znajduje zatem uzasadnienia w treści przepisu art. 434 § 1 k.p.k. Nie ma też żadnych przesłanek ku temu, by orzekać poza granicami zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego po myśli art. 440 k.p.k. Jeśli zważy się ograniczoną podmiotowo apelację prokuratora, nie obejmującą oskarżonych, których sytuacja jest zbliżona, a podstawy prawne odpowiedzialności karnej wymagałyby podobnej korekty, to nie sposób twierdzić, by zachodziła rażąca niesprawiedliwość orzeczenia. Pojedyncze stwierdzenie takiego stanu w sprawach wieloosobowych, przy porównywalnych stanach faktycznych, burzyłoby wewnętrzną sprawiedliwość wyroku, dlatego też stosowanie przepisu art. 440 k.p.k. w takiej sytuacji również nie znajduje uzasadnienia.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego K. B.:**

Apelacja ta stała się skuteczna o tyle że w wyniku jej rozpoznania Sąd Apelacyjny uznał za stosowne złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W pierwszej kolejności trzeba stwierdzić, iż z dniem 12 lutego 2013 roku nastąpiło przedawnienie karalności czynu z art. 258 § 1 k.k. przypisanego w pkt 87, przy czym należy uzupełnić powołany przepis o stwierdzenie „w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.” W czasie popełnienia czynu, przestępstwo to było zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3, a zatem zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 102 k.k. termin przedawnienia wynosił 5 lat od czasu jego popełnienia i dalszych 5 lat od zakończenia tego okresu. Przedawnienie karalności czynu skutkowało uchYLENIEM rozstrzygnięcia zawartego w pkt 87 i umorzeniem postępowania odnośnie tego przestępstwa. Zarzut błędnych ustaleń faktycznych w tym zakresie i wnioski o uniewinnienie nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do kwestionowania ani przyjętego przez Sąd Okręgowy istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, ani działania w niej przez oskarżonego K. B.. Zaprezentowane wyżej uwagi dotyczące istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i jej funkcjonowania są w pełni aktualne.

Z wyjaśnień/zeznań m.in. A. K. (3) z d. I., M. C. (1), Ł. I. ewidentnie wynika, że oskarżony był bliskim i zaufanym współpracownikiem P. S. (1), że nabywał od niego narkotyki celem dalszego rozprowadzania ich. Czasokres współpracy, częstotliwość i regularność spotkań, okoliczności transakcji, ilość narkotyków będących ich przedmiotem, rozliczanie się z P. S. (1) dopiero po rozprowadzeniu narkotyków, wskazują, iż oskarżony miał pełną świadomość działania w zorganizowanej grupie przestępczej i celów działania tej grupy. Charakter tych transakcji wskazuje, że działania te znacznie wykraczały poza współsprawstwo, zaś nieznanostwo wszystkich osób funkcjonujących w strukturze zorganizowanej grupy oceny tej nie zmienia.

Obrońca kwestionując powyższe ustalenia, nie wskazał jakich konkretnie błędów Sąd się dopuścił. Cytowane przez obrońcę orzeczenia sądowe, wręcz utwierdzają w tym, że ustalenia co do funkcjonowania grupy przestępczej były poprawne, a nie odwrotnie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził też, by w przypadku czynu przypisanego w pkt 88 Sąd I instancji dopuścił się naruszenia wskazanych przepisów prawa procesowego, a to art. 7, 4, 5 § 2, 366, 413 § 1 i § 2 k.p.k. w stopniu mogącym mieć wpływ na treść wyroku. Sąd miał na uwadze całokształt dowodów, w oparciu o ich ocenę wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, zwłaszcza te mające znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej K. B.. Uwzględnił z jednej strony wyjaśnienia oskarżonego, z drugiej strony obciążające go wyjaśnienia/zeznania powołanych wyżej osób. Dowody te ocenił w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k., zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, czyniąc tym samym zadość zasadzie obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. Sąd wskazał dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, a w jakim wiary tej odmówił. Znamienne jest to, czego nie dostrzega obrońca, że wyjaśnienia oskarżonego w toku postępowania wcale nie były konsekwentne, stopniowo ewoluowały od nieprzyznawania się do czynów, zaprzeczania pewnym faktom, do częściowego przyznania się z wyraźnym ograniczeniem swojej roli w kontaktach narkotykowych. Postępowanie dowodowe, zwłaszcza powołane dowody, utwierdziły Sąd w słusznym przekonaniu, że wyjaśnienia oskarżonego tylko częściowo zasługują na wiarę. Trudno w materiale dowodowym sprawy dopatrzeć się podstaw, dla których A. K. (3) z d. I., czy M. C. (1) mieliby jakkolwiek interes w bezpodstawnym obciążaniu właśnie K. B.. Niezależnie od siebie osoby te, ale również Ł. I., rozpoznały w toku postępowania przygotowawczego K. B., wskazując, iż zaopatrywał się on w narkotyki u P. S. (1), a potem sprzedawał je różnym klientom z D. (k.871,1977v). Opisały też okoliczności poszczególnych transakcji, w których uczestniczyli, bądź byli świadkami przekazywania narkotyków. Sąd w sposób poprawny poczynił ustalenia w oparciu o powołane dowody, a ilość i systematyczność transakcji dała podstawę Sądowi do uznania, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazywał na niewielkie ilości nabywanych narkotyków i tylko na własne potrzeby, nie zasługują na wiarę. Zasadnicza część apelacji sprowadza się do wykazania, że wyjaśnienia oskarżonego są szczerze, wiarygodne i to one powinny być podstawą ustaleń faktycznych. Jednocześnie skarżący nie był w stanie skutecznie podważyć wyjaśnień/zeznań powołanych świadków. Jak wskazano wcześniej sam fakt, że współpodejrzani opisują działalność przestępczą, w której uczestniczyli, bądź też mieli na jej temat wiedzę z różnych źródeł, podają osoby współdziałające, licząc na określone korzyści procesowe, nie oznacza, że mówią nieprawdę, wymyślając sobie szczegóły różnych zdarzeń. Stwierdzenia zawarte w apelacji są bardzo ogólnikowe i nie sposób z nimi polemizować. I tak obrońca podnosząc, że wyjaśnienia oskarżonego są zbieżne z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, nie wskazał, których oskarżonych ma na myśli i jakie fragmenty ich wyjaśnień.

Odnosząc się do naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić należy, iż w sytuacji gdy wprawdzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń, sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny, z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym, to zasada określona w tym przepisie nie ma zastosowania. Dla oceny, czy nie naruszono zakazu zawartego w art. 5 § 2 k.p.k., co wyżej już wskazano, nie są miarodajne wątpliwości samej strony co do treści ustaleń faktycznych, ale wątpliwości Sądu, które rzeczywiście zaistniały, a nie zostały przezeń dostrzeżone. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też nawet choćby tylko jednemu dowodowi, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*.

Nie ulega wątpliwości, iż ilość narkotyków będąca przedmiotem przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt 88 i 89 jest znaczna. Wystarczy przywołać pogląd, że miarą "znaczności" winien być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem jest to taka ilość środków, która mogłaby zaspokoić potrzeby kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, iż mamy do czynienia ze znaczną ilością (po r. T. L. Chruściel, M. P. Mysłowska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2000, s. 257, z powołaniem się na M. Bojarskiego i W. Radeckiego). Ten pogląd znalazł wyraz w jednolitej linii orzeczniczej ugruntowanej przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którą "znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób" (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 lutego 2007 r., sygn. akt III K.K. 257/06, Lex nr 323801 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 1 marca 2006 r., sygn. akt. II K.K.

47/05, Lex nr 182794 i 10 czerwca 2008 r., sygn. akt. III K.K. 30/08, Lex nr 418629, postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2009 r. sygn. akt. I KZP 10/09, Lex nr 518123). Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że ok. 50 g amfetaminy, zgodnie z powyżej przedstawioną zasadą, stanowi znaczną ilość. Jeśli przy tym uwzględni się kilogramowe ilości marihuany, będące przedmiotem obrotu, to nie sposób podważyć oceny Sądu w tym zakresie.

Nie ma też racji obrońca twierdząc, iż posiadanie narkotyków winno stanowić czyn uprzedni współukarany. Stawianie takiej tezy bez odniesienia jej do danego stanu faktycznego jest nieuprawnione. Posiadanie substancji narkotycznych połączone z przestępstwami udzielania tych substancji (podobnie wprowadzania do obrotu, uczestniczenia w nim), może nie podlegać ukaraniu jako współukarany czyn uprzedni w sytuacji, gdy to posiadanie poprzedza udzielenie, ponieważ trudno udzielić środka odurzającego (substancji psychotropowej), którego wcześniej się nie posiadało. Taka sytuacja nie zachodzi w przypadku oskarżonego K. B., bo już sam opis czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 88 i 89 dowodzi, że nie zachodzi między nimi więź czasowa.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 413 § 1 i 2 k.p.k., bo skoro obrońca upatruje go w niewłaściwym powołaniu podstawy prawnej, to prawidłowo zarzut winien opierać się na obrazie prawa materialnego.

Zgodzić natomiast należy się z obrońcą w zakresie, w jakim kwestionuje powołanie przez Sąd przy kwalifikacji prawnej czynów równocześnie dwóch ustępów danego przepisu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie jest to właściwe i wymagało stosownej korekty. Uchybienie to stanowiło podstawę zmiany wyroku w stosunku do większości oskarżonych, w związku z czym zostanie omówione szerzej w dalszej części uzasadnienia. Przy powołaniu art. 62 ust. 2 należało również uwzględnić zmianę jego brzmienia w zakresie sankcji karnej w związku z treścią art. 4 § 1 k.k.

Apelacja okazała się trafna w części kwestionującej wymiar jednostkowej kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i skutkowałą zmianą rozstrzygnięcia w tym zakresie, choć nie z przyczyn w niej wskazanych. Przede wszystkim nie można zgodzić się z obrońcą, by oskarżony korzystał ze statusu „młodocianego” w rozumieniu art. 115 § 10 k.k. Wprawdzie przedmiotowego czynu charakteryzującego się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, oskarżony dopuścił się w warunkach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, niemniej zdaniem Sądu Apelacyjnego, orzeczona kara pozbawienia wolności jest nadmiernie surowa, przekracza stopień winy i społecznej szkodliwości czynu. W czasie popełnienia czynu oskarżony był osobą nie karaną, a w 2009 roku został skazany za przestępstwo nieumyślne godzące w inne dobro prawne. Oskarżony posiada pozytywną opinię środowiskową. Okoliczności te wpłynęły na złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo przypisane w punkcie 88 do lat 4 oraz na orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji, jako że oba czyny związane były z szeroko pojętą działalnością narkotykową oskarżonego, godząc w te same dobro prawne.

Odnosząc się do **apelacji obrońców oskarżonych D. K. (1), D. F., R. L., A. B., D. S. (2) i R. W.**, którym przypisano popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. (w przypadku D. F. z art. 280 § 2 k.k.) na szkodę (...) sp. z o.o. Oddział w K. Filia w R. i na szkodę pracownika ochrony mienia M. Z. (1), stwierdzić należy, że powtarzające się w większości apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego, a to przepisów art. 7, 410 i 424 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia faktyczne miał na uwadze wszystkie ujawnione na rozprawie dowody, poddał je wszechstronnej ocenie w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k. Sąd I instancji miał w polu widzenia m.in. wyjaśnienia oskarżonych, których treść na etapie postępowania przygotowawczego i sądowego ulegała znacznym zmianom. W przypadku części oskarżonych wyjaśnienia te ewoluowały od nieprzyznania się do czynu, zaprzeczania udziałowi w przestępstwie, poprzez potwierdzenie udziału z jednoczesnym ograniczeniem swojej roli. Wyraźnie też wyodrębniły się dwie grupy oskarżonych. Pierwsza grupa – oskarżeni D. F., R. W. i skazany już G. D., w miarę konsekwentnie opisali osoby uczestniczące w zdarzeniu, organizację przestępstwa, rolę każdego ze sprawców, w tym kierowniczą rolę D. S. (2). Druga grupa – oskarżeni D. S. (2), A. B., D. K. (1), decydując się na przyznanie do czynu, w przeciwieństwie do tych pierwszych, odmiennie niż oni, wskazali na kierowniczą rolę D. F. i znacznie większą aktywność osób z tej pierwszej grupy. Sąd wnikliwie przeanalizował całość poszczególnych wyjaśnień, skonfrontował je z pozostałymi dowodami, które miały znaczenie dla oceny wiarygodności, w tym z zeznaniami M. Z. (1), z wyjaśnieniami G. D., G. S., E. B.,

D. S. (1), A. G. (2), T. S.. Sąd wskazał, które wyjaśnienia, w jakiej części i dlaczego zasługują na wiarę, a którym należało odmówić przymiotu wiarygodności. Z uwagi na różne wersje przebiegu zdarzenia, Sąd I instancji oceniał, czy poszczególne wyjaśnienia są konsekwentne i stanowcze, na ile przedstawione wersje zgodne są z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków, czy znajdują potwierdzenie w innych dowodach.

Merytoryczna ocena dowodów w myśl obowiązujących przepisów k.p.k. należy do sądu orzekającego, który zachowuje bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi osobami, a bezpośredniość ta nie jest obojętna dla kształtowania poglądu o wiarygodności przedstawionej relacji. Kontrola apelacyjna trafności oceny dowodów dokonanej przez Sąd orzekający jest merytorycznie ze zrozumiałych względów ograniczona. Polega bowiem w zasadzie na sprawdzeniu, czy ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 410 i 7 k.p.k., a więc jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza czy rozumowanie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Takich Sąd Apelacyjny nie stwierdził, zaś skarżący nie podnieśli żadnych rzeczowych argumentów, które wskazywałyby na naruszenie przez Sąd meriti przepisów prawa procesowego, bądź też dopuszczenie się błędów w ustaleniach faktycznych w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia. Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne mają oparcie w powołanych i ocenionych całościowo dowodach i zasługują na akceptację.

Nie można też podzielić twierdzeń skarżących jakoby uzasadnienie Sądu I instancji było sprzeczne z treścią art. 424 § 1 k.p.k. Umożliwiało ono czynności kontrolne w zakresie odtworzenia i prześledzenia toku rozumowania Sądu meriti oraz przesłanek jakimi kierował się ten Sąd, orzekając o winie oskarżonych. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na właściwie skonstruowanych ustaleniach faktycznych, opartych na przeprowadzonych w sprawie dowodach.

Większość apelacji podnosiła też, iż treść porozumienia przestępczego obejmowała jedynie kradzież z włamaniem. I w tym zakresie zarzuty apelacji, za wyjątkiem apelacji obrońcy D. F., okazały się niezasadne. Oczywistym jest, że dla odpowiedzialności każdego współsprawcy decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedno zachowania poszczególnych współdziałających. Przestępcze porozumienie współsprawców może być zawarte nie tylko przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania przestępstwa, ale również w trakcie wykonywania go, najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych. Do przyjęcia współsprawstwa wystarcza obiektywne współdziałanie sprawców, to jest porozumienie osiągnięte w sposób dorozumiany w czasie wykonywania przestępstwa wspólnymi siłami. Ustawa nie wymaga żadnej szczególnej formy, w jakiej zawarte jest porozumienie, co przesądza, że może ono mieć wyraźny albo konkludentny charakter. Podkreślić też należy, że działanie wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. nie ogranicza się do takich sytuacji, gdy wszelkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi, lecz mieści w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań niezgodzonych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia, gdyż jedynie wówczas możliwe jest uznanie, iż sprawca ten ponosi odpowiedzialność w granicach swego pierwotnego zamiaru, z wyłączeniem czynności stanowiących nieakceptowany eksces współdziałającego.

Przypomnieć trzeba, że G. D. konsekwentnie wskazywał na to, iż przekazał D. S. (2) informację na temat tego, że na terenie obiektu w godzinach nocnych znajduje się pracownik ochrony. Przekazywał on D. S. (2) również inne ważne informacje dotyczące obiektu, zabezpieczeń, towaru, był z nim na miejscu przed dokonaniem napadem. Dlatego też zaprzeczanie powyższemu przez D. S. (2), słusznie Sąd uznał za przyjętą przez niego linię obrony. Skoro D. S. (2) ustalał potem z innymi plan działania, to nie sposób przyjąć, iż nie przygotował ich na ewentualność użycia przemocy wobec obecnego na terenie obiektu ochroniarza. Nawet gdyby przyjąć, że pozostali oskarżeni nie mieli wiedzy w tym przedmiocie, to wszyscy, prócz D.F. weszli na teren magazynów, widzieli osobę ochroniarza, w mniejszym lub większym stopniu użyli wobec niego siły, po to, by zrealizować swój zasadniczy cel zaboru towaru. Każdy z nich akceptował zachowanie pozostałych, miał też świadomość tego, że współdziała z osobą posługującą się niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Współsprawstwo określone w tym przepisie polega na tym, że nie każdy ze sprawców musi posługiwać się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem albo środkiem obezwładniającym. Wystarczy, że czyni to jeden ze współdziałających, a pozostali obejmują swym zamiarem cały

zespół przedmiotowych znamion przestępnego działania. Dlatego też ocena prawna zachowania oskarżonych D. S. (2), D. K. (1), A. B., R. L. i R. W. nie nasuwa zastrzeżeń.

Odnosząc się w szczególności do poszczególnych apelacji, stwierdzić należy co następuje:

Odnosnie oskarżonego A. B. zostały złożone apelacje przez dwóch obrońców, przy czym ta złożona przez adw. A. K. (1) jako dalej idąca będzie przedmiotem omówienia w pierwszej kolejności.

Nie można zgodzić się z obrońcą, by w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w przepisie art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Faktem jest, że w toku postępowania sądowego oskarżony w różnym okresie czasu przebywał w jednostce penitencjarnej, a po zwolnieniu każdorazowo wskazywał jako miejsce pobytu adres: K. ul. (...). W każdym wypadku Sąd prawidłowo zawiadamiał oskarżonego o kolejnych terminach bądź na adres domowy, bądź na adres zakładu karnego z jednoczesnym nakazem doprowadzenia. I tak na rozprawy począwszy od dnia 30.04.2008 do końca 2008 roku oskarżony był doprowadzany z Aresztu Śledczego w W., za wyjątkiem terminu 10.10.2008 roku, kiedy to odmówił wyjścia z celi i wyraził zgodę na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Doprowadzony był też na termin dnia 11.02.2009 roku, został wówczas poinformowany o wszystkich kolejnych terminach rozpraw w 2009 roku. Niezależnie od tego po informacji, iż został zwolniony z zakładu karnego dnia 21.02.2009 roku, Sąd powiadomił oskarżonego na adres domowy o wszystkich terminach w 2009 roku (k.14464), a następnie o terminach w 2010 roku (k.14766). W aktach znajdują się też zwrotne potwierdzenia odbioru wezwań dotyczących terminów w 2011 roku. Sąd prawidłowo stosował przepis art. 376 § 2 k.p.k. Na rozprawach, jakie miały miejsce w styczniu i lutym 2012 roku Sąd również procedował w oparciu o przepis art. 376 § 2 k.p.k., uznając wezwania za doręczone prawidłowo na adres domowy. Gdy na termin dnia 10.04.2012 roku nie było zwrotnego dowodu doręczenia wezwania, Sąd za pośrednictwem policji ustalił, iż oskarżony od dnia 9 lutego 2012 roku przebywa jako tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym w B.. Na kolejne terminy rozpraw w dniach 12.07,19.07,16.08 2012 roku oskarżony był doprowadzony z jednostki penitencjarnej, a w dniu 23.08 2012 roku procedowano, prawidłowo stosując art. 377 § 3 k.p.k. Po uzyskaniu informacji, iż dnia 10.09.2012 roku oskarżony został zwolniony z Zakładu Karnego w W., Sąd zawiadomił oskarżonego o kolejnych terminach rozpraw na podany przez niego adres domowy. Analiza wskazanych czynności dowodzi, że jedynie w okresie od 9 lutego do 1 marca 2012 roku Sąd procedował pod nieobecność oskarżonego, który nie był prawidłowo powiadomiony o terminach rozpraw, gdyż Sąd nie mając wiedzy o pozbawieniu oskarżonego wolności, zawiadomił go na adres domowy. Istotne jednak jest to, czego nie zauważył skarżący, iż Sąd konwalidował to uchybienie, albowiem na rozprawie dnia 28.08.2012 roku postanowił powtórzyć czynności procesowe przeprowadzone pod nieobecność oskarżonego A. B. (k.17277). W tej sytuacji Sąd Apelacyjny nie stwierdził, by w terminach wskazanych przez obrońcę, jak i w pozostałych, Sąd dopuścił się uchybienia, o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.

Nie zasługują też na uwzględnienie zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i błędów w ustaleniach faktycznych. Treść apelacji nie zawiera w sobie żadnych konkretów w zakresie odnoszącym się do oceny dowodów, przeto bliższe odniesienie się do zarzutów nie jest możliwe. O ocenie dowodu z pomówienia była już mowa wyżej, a teza obrońcy jakoby A. B. stał się ofiarą pomówienia i został skazany za czyn, którego nie popełnił, jest zupełnie dowolna i nie wytrzymuje krytyki w konfrontacji z całością materiału dowodowego, w tym z wyjaśnieniami samego oskarżonego złożonymi w postępowaniu sądowym. Stwierdzenia zawarte w apelacji wskazują na brak znajomości przez skarżącego całego materiału dowodowego, który stał się podstawą ustaleń faktycznych, rażą dowolnością, a w wielu fragmentach są zupełnie niezrozumiałe. Całościowa ocena wyjaśnień oskarżonych, w powiązaniu z treścią zeznań pokrzywdzonego M. Z. (1), dała Sądowi możliwość wskazania, które z wyjaśnień i w jakim zakresie uznał za wiarygodne i uczynił podstawą ustaleń faktycznych. Obrońca nie wskazał żadnych okoliczności, które potwierdzałyby jego tezę o bezpodstawnym pomówieniu oskarżonego, zaś twierdzenie, że współoskarżeni posiadali wymierny interes w obciążeniu oskarżonego A. B. jest zupełnie gołosłowne.

Nie można też podzielić wywodów obrońcy w zakresie dotyczącym czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 62 wyroku. Fakt posiadania przez niego broni palnej gazowej w postaci rewolweru gazowego i amunicji do tej broni jest bezsporny. Jak sam obrońca wskazuje broń gazowa jest bronią palną, a oskarżony miał świadomość tego, że nie był

to żaden substytut, czy atrapa. Ocena Sądu w zakresie, w jakim oskarżony tłumaczył się niewiedzą co do zezwolenia na posiadanie broni, nie nasuwa zastrzeżeń. Sąd słusznie powołał się w tym względzie na powszechność i dostępność informacji o potrzebie takiego zezwolenia. Twierdzenia skarżącego odnoszące się do rodzaju broni, nie mogą wpłynąć na odmienną ocenę zachowania oskarżonego. Wskazać należy, że przestępstwo z art. 263 § 2 może być popełnione umyślnie w obu postaciach zamiaru. Sprawca może bowiem nie być do końca przekonany, czy posiadany przedmiot ma właściwości broni czy też nie, niemniej godzi się na jego posiadanie. Nie ma więc racji obrońca wskazując na kierunkowy charakter przestępstwa, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim.

Niezrozumiały jest też zarzut naruszenia art. 440 k.p.k., zwłaszcza, że nie został on bliżej sprecyzowany. Stan rażącej niesprawiedliwości poddanej kontroli instancyjnej orzeczenia, uniemożliwiający utrzymanie tego orzeczenia w mocy, zachodzi wówczas, gdy w toku procedowania przed sądem a quo doszło do takich uchybień, które rażąco naruszają poczucie sprawiedliwości oraz że w grę wchodzi każda z względnych przyczyn odwoławczych stwierdzona poza granicami zaskarżenia, w tym również ta określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. Kontrola odwoławcza takiego stanu rzeczy nie potwierdziła.

Nie zasługują na uwzględnienie apelacje obu obrońców kwestionujące wymiar kary orzeczonej oskarżonemu. Kontrola odwoławcza nie wykazała, by orzeczone kary jednostkowe i kara łączna były karami rażąco niewspółmiernymi. Przestępstwo rozboju kwalifikowanego stanowi zbrodnię, cechowało się wysokim stopniem społecznego niebezpieczeństwa i stopniem zawinienia, a jeśli przy tym zważy się, że popełnione zostało przez oskarżonego w warunkach recydywy, to orzeczona kara jest wręcz karą łagodną. Ten ostatni aspekt zupełnie umknął obrońcy, a przecie jest to okoliczność wyraźnie obciążająca. Oskarżony jako jedyny ze współsprawców odpowiada w warunkach recydywy. Podobnie też należy ocenić karę orzeczoną za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k., która w niewielkim stopniu przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia. Obie kary spełniają kryteria z art. 53 k.k., a okoliczności podnoszone przez obrońców nie mogły wpłynąć na inną ocenę ich współmierności. Jeśli zważy się przy tym, iż oba przestępstwa skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnym, popełnione były w innym czasie, to kara łączna pozbawienia wolności w rozmiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczona z zastosowaniem zasady asperacji, niewątpliwie jest karą wyważoną i sprawiedliwą. Cytowane przez obrońcę orzeczenia dotyczące wymiaru kary łącznej są w dużej mierze zdezaktualizowane, albo też odnoszą się do orzekania kary łącznej w wyroku łącznym. Nie mogły wpłynąć na ewentualne złagodzenie orzeczonych kar.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. L. jest oczywiście bezzasadna. Opiera się na jednostronnej ocenie dowodów, tych korzystnych dla oskarżonego z pominięciem zasadniczej części dowodów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Skarżący uzasadniając stawiane przez siebie tezy traktuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób wybiórczy, poddając analizie tylko pewne jego fragmenty. Zapomina tymczasem, że odtworzenie rzeczywistego przebiegu przedmiotowego zdarzenia i ustalenie wszystkich istotnych jego okoliczności i przyczyn, staje się możliwe dopiero poprzez syntezę wszystkich informacji dotyczących rozważanych kwestii, co ponad wszelką wątpliwość zostało w sprawie dokonane. W przeciwieństwie do skarżącego Sąd dokonał pełnej i wszechstronnej oceny wszystkich dowodów w sprawie, ustalił, iż wszyscy oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, określił rolę każdego z nich, w tym sposób zachowania oskarżonego R. L.. Okoliczności powołane przez obrońcę są tożsame z wyjaśnieniami oskarżonego R. L. i stanowiły już przedmiot oceny Sądu. Jak wskazano wyżej, kontrola odwoławcza nie wykazała, by Sąd dokonał oceny dowodów z naruszeniem przepisu art. 7 k.p.k., czy też, by dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Dlatego twierdzenie obrońcy jakoby R. L. godził się jedynie na dokonanie kradzieży, a w czasie zdarzenia stał „na czujce” i pełnił wyłącznie rolę kierowcy, a tym samym nie brał udziału w pobiciu M. Z. (1), jest zupełnie dowolne. Nie jest też tak jak twierdzi obrońca, że tego rodzaju wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach pozostałych oskarżonych. Wyjaśnienia oskarżonych nie są przecieź jednorodne, widać w nich wyraźnie sprzeczność interesów i przerwanie się odpowiedzialnością tak, by ograniczyć swój zakres odpowiedzialności. Nie oznacza to jednak, by w sprawie zaistniały wątpliwości, które należałoby rozstrzygać zgodnie z przepisem art. 5 § 2 k.p.k. Wielokrotnie w doktrynie i orzecznictwie wskazywano, że nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w tym przepisie wtedy, gdy wprawdzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń, sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny, z jednoczesnym przedstawieniem

argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Zatem zasada określona w art. 5 § 2 k.p.k. nie ma zastosowania, gdy w sprawie istnieją sprzeczne (konkurencyjne) wersje zdarzenia i sąd zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. podda je ocenie oraz poczyni ustalenia faktyczne, które nie nasuwają wątpliwości.

W sytuacji gdy sąd pierwszej instancji dokonał ustaleń nie wykraczając poza granice sędziowskiej swobody ocen, zaś ustalenia te są stanowcze - a tak jest w niniejszej sprawie - to nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., tym bardziej, że i analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wskazuje, aby sąd powinien był powziąć takie wątpliwości.

Poczynione przez Sąd ustalenia, mające oparcie również w zeznaniach pokrzywdzonego, dały pełną podstawę do przypisania oskarżonemu R. L. zarzucanego mu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. zw. z art. 158 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. Nawet gdyby przyjąć, że początkowo porozumienie obejmowało jedynie dokonanie kradzieży z włamaniem, to przecież z zachowania oskarżonych wynika jednoznacznie, iż w toku działania przestępczego doszło do rozszerzenia porozumienia. Wszyscy oskarżeni, którzy weszli na teren magazynów, w tym oskarżony R. L., brali czynny udział w przestępstwie, najpierw używając przemocy wobec pracownika ochrony, potem dokonując włamania do pomieszczeń i zabierając mienie. Zgodnie z konsekwentnymi zeznaniami pokrzywdzonego, oskarżeni ci brali udział w pobiciu go, kopaniu, a obrażenia jakich doznał trudno przypisać działaniu jednego sprawcy. Bezspornym też jest, iż co najmniej jeden z oskarżonych posługiwał się w czasie zdarzenia niebezpiecznym narzędziem - łomem, który nie tylko okazywał pokrzywdzonemu celem zastraszenia i przełamania oporu, ale używał go wobec pokrzywdzonego. Pozostali oskarżeni, używający przemocy, mieli pełną świadomość tego, że współsprawca posługuje się niebezpiecznym przedmiotem, akceptowali jego zachowanie i solidaryzowali się z nim. Oskarżony R. L., wbrew wywodom obrońcy, nie stał jedynie „na czujce” i jego rola nie ograniczała się jedynie do prowadzenia pojazdu. Nie znajduje też krytyki stwierdzenie obrońcy, iż oskarżony nie godził się na pobicie kogokolwiek, skoro sam aktywnie uczestniczył w pobiciu i w realizacji wszystkich znamion przypisanego mu przestępstwa. Tym bardziej niezrozumiałe jest twierdzenie obrońcy, jakoby oskarżony o tym, że nieświadomie brał udział w rozboju dowiedział się dopiero w drodze powrotnej. Przypomnieć należy, że przestępcze porozumienie współsprawców może być zawarte zarówno przed przystąpieniem do realizacji wspólnego wykonania przestępstwa, jak i w trakcie wykonywania go, a najpóźniej w momencie realizacji działań sprawczych. Uprzednia zмова, czy też porozumienie obejmujące wszystkie szczegóły, nie stanowi koniecznego warunku odpowiedzialności karnej za całość przestępczego zachowania. Oskarżony R. L. aktywnie uczestniczył w całym zdarzeniu, był na terenie magazynów spółki, brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, a następnie we włamaniu i kradzieży. Widział i akceptował użycie niebezpiecznego narzędzia w stosunku do pokrzywdzonego przez współsprawców, zdawał sobie sprawę z celu wspólnego działania.

Ustalenia faktyczne, jak też dokonana ocena prawna zachowania oskarżonego R. L. nie mogą zatem budzić zastrzeżeń.

Nie można też zgodzić się z obrońcą, iż orzeczona kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest karą nadmiernie surową. Jest to kara nieznacznie przekraczająca dolny próg ustawowego zagrożenia, a przypisane przestępstwo cechowało się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i zawinienia. Dane o karalności oskarżonego świadczą o tym, że przestępstwo to w życiu oskarżonego nie miało charakteru incydentalnego, co niewątpliwie świadczy nagannie o jego sylwetce i postawie.

W tej sytuacji nie było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy, zarówno w części dotyczącej winy, jak i w zakresie kary.

Odnosząc się do apelacji obrońcy **oskarżonego D. K. (1)**, stwierdzić należy, iż zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k. są bezzasadne, o czym była mowa wyżej. Obrońca wprawdzie stara się wskazać na sprzeczności i rozbieżności w wyjaśnieniach i zeznaniach, które były podstawą ustaleń faktycznych, ale są to jedynie nieudolne próby podważenia wiarygodności tych dowodów. Nie można zapominać o tym, że zdarzenie miało charakter dynamiczny, a wielość sprawców oraz trauma jaką przeżywał pokrzywdzony, miały istotne znaczenie dla relacji o przebiegu zdarzenia. Sąd niewątpliwie pewne zmiany czy dopowiedzenia w jego wypowiedziach. Nie mogą one jednak w skuteczny sposób

podważyć wiarygodności zeznań M. Z. (1), czy wyjaśnień R. W.. Te pierwsze w zasadniczej części są konsekwentne, znalazły potwierdzenie w opiniach biegłych lekarzy sądowych i nie sposób ich kwestionować. Różnice dotyczące okoliczności drugorzędnych świadczą wręcz w przedmiotowej sprawie o szczerości, prawdomówności zeznań i braku tendencyjności. Odnośnie wyjaśnień R. W., to niewątpliwie ma rację obrońca, iż oskarżony ten umniejsza swoją rolę w przestępstwie, o czym będzie mowa poniżej, ale nie oznacza to, że w sposób kłamliwy opisuje zachowanie pozostałych współsprawców, w tym D. K. (1). Bezsprzeczne jest, że to ten oskarżony był jedną z osób, która pierwsza przeskoczyła ogrodzenie, która trzymała w ręce łom, która w początkowej fazie zajścia wykazywała się dużą agresją.

Wprawdzie przedmiotowy łom nie został zabezpieczony, nie stanowił dowodu rzeczowego, nie został też bliżej oceniony przez Sąd jako inny podobnie niebezpieczny przedmiot, ale jego opis zawarty w zeznaniach pokrzywdzonego, powołanych przez Sąd, dowodzi, że trafnie za taki został uznany. Oskarżony określił przedmioty jako „długie łomy koloru zielonego” (k.2406-2411), „narzędzie jak do wyciągania gwoździ o długości 70-80 cm” (k.12215). Oskarżeni narzędzie zgodnie nazwali łomem. Tut. Sąd w składzie rozpoznającym sprawę w pełni podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5.06.2009 roku w sprawie o sygn. II AKa 61/09 zgodnie z którym „metalowa rurka o średnicy 0,5 cala i długości 60 cm stanowi inny podobnie niebezpieczny przedmiot w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Przyznanie takiego waloru w/w rurce musi tym samym przesądzać o nadaniu go metalowemu łomowi, który jest nie tylko cięższy, dłuższy i pełny. Jego właściwości statyczne sprawiają że jest to przedmiot przydatny do zadawania uderzeń, z czym wiąże się niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia”. Za niebezpiecznym charakterem metalowego łomu przemawia też treść art. 4 ust.1 pkt4 ustawy z dnia 2.05.1999 o broni i amunicji.

Nie można też zgodzić się z obrońcą w zakresie, w jakim kwestionuje dokonaną przez Sąd ocenę opinii biegłych lekarzy. Sąd nie podważył żadnej z nich, a jedynie wskazał dlaczego bardziej miarodajna jest opinia sporządzona przez lek. med. B. H.. Skoro opinia ta uwzględnia całą dokumentację lekarską dotyczącą M. Z. (1) i całość rozciągniętego w czasie leczenia, to niewątpliwie określenie czasokresu naruszenia czynności narządów ciała u pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni nie może budzić zastrzeżeń. Dodać trzeba, że obie opinie w sposób podobny opisują prawdopodobny mechanizm powstania stwierdzonych obrażeń, i w tym zakresie potwierdzają wiarygodność zeznań pokrzywdzonego opisującego sposób działania sprawców.

Wprawdzie Sąd nie uzasadnił bliżej narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub wystąpienia skutku o jakim mowa w art. 156 § 2 k.k., ale jeśli stwierdzi się sposób działania sprawców, posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem, odniesione przez pokrzywdzonego obrażenia, to niewątpliwie taka sytuacja miała miejsce.

Odnosząc się do apelacji obrońcy wskazać trzeba, że nawet gdyby obrażenia ciała oskarżonego naruszyły czynności narządów ciała na okres do 7 dni, to nie wykluczałoby to przyjęcia kwalifikacji z art. 158 § 1 k.k. Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne dowodzą, że niemożliwym było stwierdzenie, który z napastników spowodował konkretne obrażenia, który z nich uderzył głową pokrzywdzonego o ścianę, czy wskazane obrażenia powstały od zbiorowego kopania i bicia czy też jedynie od uderzenia łomem. Brak też podstaw do twierdzenia, by uderzenie głową o ścianę było ekscysem jednego ze sprawców. W takiej sytuacji oskarżeni ponoszą zbiorową odpowiedzialność również za działania innych, a służy temu konstrukcja przewidziana w przepisie art. 158 § 1 k.k.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd są poprawne i dały podstawę do tego, by przypisać oskarżonemu D. K. (1) popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. Faktem jest, że w uzasadnieniu na str.152 Sąd odmiennie określił kwalifikację prawną, niż w części dyspozytywnej, ale należy to poczytać w kategorii omyłki czy przeoczenia, bo sentencja wyroku, mająca oparcie w poczynionych ustaleniach faktycznych rozstrzyga w sposób jednoznaczny jakie przestępstwo zostało oskarżonemu przypisane.

Apelacja obrońcy stała się skuteczna o tyle, że w wyniku jej rozpoznania Sąd Apelacyjny uznał za zasadne zmienić rozstrzygnięcie w zakresie kary. Wprawdzie ustalenia Sądu odnośnie wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i agresywności D. K. (1) są poprawne, niemniej orzeczenie wobec niego najsurowszej kary pozbawienia wolności budzi zastrzeżenia. Skoro D. K. (1) wraz z D. S. (2) wykazywali się największą aktywnością, a ten ostatni był w dodatku inicjatorem tego przestępczego przedsięwzięcia, to nie znajduje uzasadnienia zróżnicowanie wysokości kar wobec tych

oskarżonych. Tylko i wyłącznie z tych względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do D. K. (1) w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności złagodził do 4 lat.

Apelacja obrońcy oskarżonego D.F. stała się skuteczna o tyle, że w następstwie jej rozpoznania Sąd Apelacyjny zmienił wyrok i uznał oskarżonego za winnego popełnienia wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

Ustalenia faktyczne, przyjęte przez Sąd pierwszej instancji za podstawę przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za przestępstwo rozboju, nie dają podstaw do takiej oceny prawnej. W świetle materiałów sprawy brak jednoznacznych dowodów na to, by D. F. miał wiedzę na temat tego, że na terenie magazynów (...) spółka z o.o. Filia w R. obecny jest ochroniarz, a nadto, że oskarżony uczestniczył przed zdarzeniem w rozmowach na temat szczegółów przestępstwa. Nie ma też dowodów na to, by przedmiotem porozumienia przestępczego było również użycie przemocy wobec człowieka, a więc wejście w posiadanie towaru za pomocą rozboju. Wszyscy współsprawcy, w tym oskarżony D. F. wskazywali, że ich zamiarem było jedynie dokonanie kradzieży z włamaniem, że nie było mowy o używaniu przemocy. O ile pozostali współsprawcy weszli na teren magazynów, aktywnie uczestniczyli w zdarzeniu, używając przemocy wobec pokrzywdzonego, wzajemnie akceptowali zachowania innych wobec niego, tym samym zawarli w czasie zdarzenia, choćby w sposób dorozumiany, porozumienie obejmujące również przemoc wobec osoby, wykraczające swoją treścią poza pierwotne ustalenia i wyczerpali swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., o tyle D. F., który pozostał na zewnątrz, nie miał wiedzy na temat rzeczywistego przebiegu zdarzenia związanego z zaistniałą na miejscu sytuacją. Nie obejmował zatem swoją świadomością popełnienia przestępstwa innego niż to, które objęte było wcześniejszym porozumieniem. Odmienny wniosek Sądu, oparty jedynie na pewnych, niczym nie popartych domysłach, nie zasługuje na akceptację. Nawet jeśli oskarżony widział u pozostałych sprawców narzędzia w postaci łomów, bądź inne, z którymi udawali się na miejsce przestępstwa, to przecież były to przedmioty typowe do dokonania włamania. Nie ma też żadnych podstaw do twierdzenia, iż dzięki krótkofalówce oskarżony znał przebieg zdarzenia na terenie magazynów spółki, wiedział o stosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonego i akceptował ten sposób działania. Przeczy temu chociażby cel i mechanizm działania urządzeń typu walkie-talkie. Tego rodzaju oceny są zupełnie dowolne oraz sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie bez znaczenia też są wyjaśnienia oskarżonego R. W., który konsekwentnie wskazywał, iż „Bankowiec nie wiedział, że dokonamy napadu, wcześniej D. S. (2) mówił, że to ma być włamanie, a nie napad” (k.3179-3182). Jeśli przy tym uwzględni się wyjaśnienia D. F., to brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzuconego mu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. Zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. przez nienależyte uwzględnienie treści dowodów w zakresie dotyczącym D.F. okazał się zatem zasadny, a podniesione przez obrońcę argumenty zasługiwały na akceptację.

Wskazane okoliczności i zebrane dowody, przy uwzględnieniu treści art. 20 k.p.k., spowodowały, że Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 59 w ten sposób, że uznał oskarżonego za winnego tego, że w mocy z 20 na 21 października 2002 roku działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (2), A. B., R. L., R. W., D. K. (1) i G. D. (1) dopuścił się kradzieży z włamaniem, zabierając w celu przywłaszczenia przesyłki kurierskie zawierające odzież marki (...), (...), (...), zestawy do nauki języków obcych (...) oraz inne przedmioty o łącznej wartości 171 223,42 zł na szkodę (...) spółka z o.o. Oddział w K. Filia w R. to jest przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

Z uwagi na powyższe bezprzedmiotowy okazał się zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. Nie można też podzielić zarzutu naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. Być może w niektórych fragmentach uzasadnienie jest zbyt lakoniczne, bądź też zawiera pewne niedopowiedzenia, jeśli idzie o wiedzę i świadomość oskarżonego D. F., ale nie oznacza to, by dotknięte ono było takimi uchybieniami, które uniemożliwiają kontrolą odwoławczą, zwłaszcza, że w jej następstwie możliwa była korekta rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy miał na uwadze to, że oskarżeni D. S. (2), D. K. (1), R. L., A. B. w wyjaśnieniach, w których częściowo przyznali się do udziału w zdarzeniu, usiłowali przerzucić ciężar odpowiedzialności za przestępstwo na D. F., wyraźnie go obciążając, ale uwzględniając całość ich wyjaśnień, odmówił im wiarygodności. Sąd miał też wiedzę o działaniach, które miały na celu przerzucenie odpowiedzialności na D.F., niemniej i ta nie miała decydującego znaczenia dla ustalenia rzeczywistej roli i zamiaru oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, udział i rola oskarżonego D. F. w zarzuconym mu przestępstwie nie nasuwa zastrzeżeń. Poczynione ustalenia faktyczne dowodzą, że D.F. nie był tylko kierowcą i pomocnikiem w rozumieniu art. 18 § 3 k.k., ale współsprawcą przestępstwa włamania (takie obejmował swoim zamiarem). Wniósł istotny wkład w popełnienie przestępstwa, traktował je jak własne i mimo, że własnoręcznie nie wypełniał znamion tego przestępstwa, to winien ponieść odpowiedzialność w granicach swojego zamiaru. Istotą współsprawstwa nie jest to, by każdy ze sprawców ze sobą współdziałających wypełnił wszystkie znamiona przypisanego im przestępstwa, lecz to, aby współsprawcy dokonali go wspólnie - tj. aby wspólnie wyczerpali dyspozycję danego przepisu. Powyższa konstrukcja nie wyklucza i takich sytuacji, w których dana osoba żadnego ze znamion czasownikowych nie wypełnia, lecz jej działania stanowią jeden z niezbędnych elementów wspólnego działania i są związane w podziałem ról - klasycznym przykładem powyższego jest tzw. stanie na czatach przy popełnieniu kradzieży z włamaniem. Tak było w przedmiotowej sprawie. Oskarżony przestępstwo to traktował jak własne, podporządkował się wcześniejszym ustaleniom, wiedział o tym, że każdy ze współdziałających ma określony zakres zadań. Jego miejsce i rola w czasie zdarzenia były uzgodnione. Oskarżony kontaktował się z pozostałymi za pomocą urządzenia walkie-talkie, a po dokonaniu przestępstwa brał aktywny udział w ukrywaniu przedmiotów kradzieży, przewożeniu ich, rozdysponowaniu towaru itd. Miał nad nim kontrolę, zabrał też część skradzionej odzieży dla siebie i najbliższych.

Analiza zachowania oskarżonego przeczy teom obrońcy jakoby przystał on jedynie na prośbę kolegów zawiezienia i odwiezienia ich na i z miejsca zdarzenia. Odegrał on znaczącą rolę w popełnieniu przestępstwa, a jego zachowanie w czasie i po zdarzeniu dowodzi, że twierdzenia obrońcy o tym, iż oskarżony był tylko pomocnikiem w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 60 § 2 i 3 k.k. (chyba błędnie wskazano k.p.k.) stwierdzić trzeba, że każdy z paragrafów wskazuje na inne przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary, przy czym w § 2 mowa o możliwości, zaś w § 3 tego przepisu o obowiązku Sądu zastosowania tej instytucji. W przypadku oskarżonego D.F. Sąd Okręgowy rozważał, czy zachodzą przesłanki obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary. Trafnie stwierdził, że o takich mowy być nie może. Oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do czynu, czynił wszystko, by okoliczności zdarzenia i jego udział w przestępstwie nie został ujawniony. Przyznał się dopiero w kilka miesięcy po tymczasowym aresztowaniu, wiedząc o tym, że to wyjaśnienia m.in. oskarżonego R. W. skutkowały zatrzymaniem i aresztowaniem sprawców rozboju. Nie sposób zatem jego wyjaśnień ocenić w kategorii ujawnienia informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa. Treść jego wyjaśnień wskazuje też, że wyraźnie dozował przekazywane informacje, umniejszając swoją rolę w przestępstwie. W judykaturze słusznie wskazuje się na takie elementy konieczne do zastosowania instytucji określonej w art. 60 § 3 k.k. jak przekazanie organowi powołanemu do ścigania przestępstw wszystkich nieznanymi temu organowi istotnymi okolicznościami popełnienia przestępstwa, niepozorowanie i niedozorowanie ujawnienia informacji, szczerść relacji (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2004 r., V K.K. 270/03, R-OSN KW 2004, poz. 543 i z dnia 28 czerwca 2006 r., V K.K. 116/06, R-OSN KW 2006, poz. 1287). Tymczasem D. F. przekazał informacje o zdarzeniu, kiedy organy ścigania miały już wiedzę o sprawcach, z czego zdawał sobie sprawę. Składane przez siebie wyjaśnienia oskarżony traktował w sposób instrumentalny, dawkując przekazywane informacje, taki zaś sposób postępowania trudno uznać jako postać czynnego żalu, będącego wyrazem skruchy i chęci współpracy z organami ścigania.

Dodać należy, że ujawnienie informacji o innych czynach zabronionych popełnionych przez inne osoby nie we własnej sprawie, może stanowić podstawę ewentualnego nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 4 k.k., ale warunkiem jego zastosowania jest wniosek prokuratora. Możliwość skorzystania przez sąd z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 4 k.k. uzależniona jest od woli prokuratora, co oznacza, że bez wniosku pochodzącego od prokuratora sąd nie może nadzwyczajnie złagodzić kary. W tej sprawie prokurator stosownego wniosku o nadzwyczajne złagodzenie kary nie złożył.

Przyjęcie przez Sąd Apelacyjny odmiennej, niż Sąd I instancji, kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego, skutkowało wymierzeniem nowej łagodniejszej kary pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo. Sąd Apelacyjny uznał, że kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, choć zbliżona do dolnych granic ustawowego

zagrożenia, jest karą współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu i winna spełnić swoje cele prewencyjne. Jeśli zważy się sposób działania sprawców, wysoką wartość przedmiotu przestępstwa, cel osiągnięcia korzyści materialnej, postawę sprawcy, to takie zachowanie musi spotkać się z odpowiednią represją karną, a znaczny upływ czasu od popełnienia przestępstwa nie może wpływać na odmienną ocenę w tym zakresie. Nie może też mieć decydującego znaczenia dla zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Argumenty obrońcy odnoszące się z jednej strony do upływu czasu, z drugiej strony do roli oskarżonego w przestępstwie nie są ku temu wystarczające.

Oskarżony wprawdzie posiada pracę zarobkową, nie był do tej pory karany, niemniej Sąd Apelacyjny z uwagi na wskazane wyżej okoliczności, nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary. Orzeczona kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania pozostaje we właściwej proporcji do kar orzeczonych wobec pozostałych współsprawców, za wyjątkiem R. W., o którym będzie mowa poniżej.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. W. nie zasługiwała na uwzględnienie, niemniej skutkowałą zmianą rozstrzygnięcia w części dotyczącej wymiaru kary.

W żadnym wypadku nie można podzielić oceny obrońcy, że wyjaśnienia oskarżonego spełniają wymogi określone w art. 60 § 3 k.k. Przepis ten nie pozostawia wątpliwości, że podejrzany, a potem oskarżony, wobec którego ma być obligatoryjnie orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, musi przyznać się do sprawstwa i zawinienia, w wyjaśnieniach podać wszystkie znane mu informacje dotyczące własnego zachowania i zachowania osób "współdziałających" i to nie tylko wypełniających ustawowe znamiona popełnionych przez te osoby przestępstw, ale także inne "istotne okoliczności" ich popełnienia, a składane wyjaśnienia muszą być zgodne z rzeczywistością (prawdziwe), szczerze i konsekwentne. (tak, jednolicie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego: II K.K. 150/13 LEX Nr 1363197, II K.K. 349/08 R- OSNKW 2010, poz. 964, II K.K. 129/09 LEX Nr 550476, V K.K. 16/06 R-OSNKW 2006, poz. 1287, WA 20/05 R-OSNKW 2005, poz. 1566, IV K.K. 278/05 Prok. i P r. 2006, Nr 3, poz. 2, IV K.K. 190/04 OSNKW 2005, Nr 6, poz. 53, III K.K. 112/04 OSNKW 2005, Nr 1, poz. 6, II K.K. 264/03 LEX Nr 83742, II K.K. 207/02 LEX Nr 83796, II K.K. 105/03 OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 88, III K.K. 36/03 LEX Nr 78375, V K.K. 170/02 LEX Nr 78398, V K.K. 81/02 R-OSNKW 2003, poz. 72, V K.K. 282/02 LEX Nr 56844, V K.K.N 174/01 LEX Nr 56082, II K.K.N 476/99 LEX Nr 51583, IV K.K.N 28/00 LEX Nr 50971, I KZP 2/99 WPP 2000, Nr 1, s. 68, I KZP 38/98 OSNKW 1999, Nr 3-4, poz. 12, także w piśmiennictwie m.in.: M. Filar (red.) Kodeks Karny. Komentarz, Warszawa 2012, s. 283, M. Królikowski, R. Zawłocki (red.) Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do artykułów 32-116, Warszawa 2011, s. 383, J. Giezek (red.) Kodeks Karny. Część ogólna. Komentarz, Warszawa 2012, s. 424, A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, Warszawa 2010, s. 202, M. Mozgawa (red.) Kodeks Karny. Komentarz, Warszawa 2013, s. 165, R.A. Stefański, Prawo karne materialne część ogólna, Warszawa 2008, s. 324, A. Zoll (red.) Kodeks Karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Warszawa 2012, s. 834).

W świetle przepisu art. 60 § 3 k.k. warunkiem sine qua non jego zastosowania jest ujawnienie wszystkich znanych uczestników przestępstwa, nie zaś tylko niektórych, podobnie jak wszystkich istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa, a nie wybiórcze ich przedstawienie z umniejszeniem własnej w nim roli. Przedstawienie własnej roli w popełnieniu przestępstwa należy również do istotnych okoliczności. Musi to być zatem rzetelne, szczerze, pełne i konsekwentne przedstawienie przebiegu zdarzenia. Informacje szczątkowe, zmieniane, a zwłaszcza pozorowane, nie mogą stanowić podstawy do zastosowania art. 60 § 3 k.k. Precyzując pojęcie istotnych okoliczności Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż dobrodziejstwo z art. 60 § 3 k.k. ma zastosowanie, gdy sprawca: współdziałał z co najmniej dwiema osobami, ujawni już w fazie postępowania przygotowawczego wymagane informacje, poda wszystkie istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, tzn. nie tylko okoliczności składające się na jego ustawowe znamiona, ale również dotyczące rozmiarów tego przestępstwa, sposobu działania, wielkości wyrządzonej szkody i uzyskanych korzyści z przestępstwa itp., opisujące wyczerpująco rolę i udział: jego samego w tym przestępstwie, wszystkich pozostałych współdziałających, przekaże wiadomości dotychczas nieznaną organowi powołanemu do ścigania przestępstw lub takie, które - według wiedzy sprawcy - są temu organowi nieznaną, nie będzie dozwalał informacji (czas trwania ujawnienia ich będzie determinowany tylko skalą działalności przestępczej), ale od razu

podaje wszystkie istotne informacje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., V K.K. 116/06, OSNwSK 2006/1/1287).

Analiza wyjaśnień składanych kolejno przez R. W. dowodzi, że nie spełniają one wymogów art. 60 § 3 k.k. Faktem jest, że oskarżony przyznając się do czynu, opisał okoliczności zdarzenia i wskazał osoby z nim współdziałające. Wyjaśnienia te w znacznej części stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, niemniej jeśli idzie o sam przebieg zdarzenia na terenie obiektu, a zwłaszcza o zachowanie sprawców wobec osoby M. Z. (1), to wyjaśnienia te nie do końca okazały się miarodajne. Dlatego też Sąd w dużej części, ale nie w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego.

Jak wskazano wyżej, przepis art. 60 § 3 k.k. wymaga dla jego obligatoryjnego zastosowania, by sprawca współdziałający z innymi osobami ujawnił wobec organu powołanego do ścigania informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Nie ulega w świetle treści tego przepisu wątpliwości, że do takich istotnych okoliczności należy również rola, jaką sam oskarżony odegrał w popełnieniu przestępstwa. Tymczasem R. W. w swych wyjaśnieniach wyraźnie starał się pomniejszyć swoją rolę w dokonaniu napadu, twierdząc, że nie używał przemocy wobec pokrzywdzonego, że jego rola ograniczała się jedynie do zaboru mienia. W tym zakresie Sąd Okręgowy trafnie nie uznał za wiarygodne jego wyjaśnień, wskazując zgodnie z zeznaniami M. Z. (1), iż R. W. był na miejscu w czasie, gdy wobec pokrzywdzonego używano przemocy i aktywnie wraz z pozostałymi sprawcami wziął udział w jego pobiciu. Znamienne jest też to, że oskarżony nie od razu ujawnił wszystkich sprawców. Osobę G.D. wskazał dopiero składając wyjaśnienia w dniu 14 maja 2004 roku, celowo zataił tą okoliczność, na co wskazują jego dalsze wyjaśnienia.

Stwierdzić zatem należy, że treść złożonych przez oskarżonego wyjaśnień nie uzasadnia zastosowania wobec niego art. 60 § 3 k.k. Nie można jednak pominąć tego, że to dzięki postawie R. W. oraz jego wyjaśnieniom, możliwe stało się sformułowanie zarzutów wobec pozostałych współoskarżonych. Sąd Apelacyjny w Katowicach wielokrotnie w swym orzecznictwie dawał wyraz temu, że złożenie przez oskarżonych, przyznających się do winy, szczegółowych wyjaśnień, wskazujących na istotne okoliczności przypisanych im przestępstw i świadczących o decyzji współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, przy braku pozostałych warunków do zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, o jakich mowa w art. 60 § 3 k.k., stanowi na tyle ważką okoliczność, iż winno być ono oceniane na gruncie art. 60 § 2 k.k. Taka sytuacja niewątpliwie zachodzi w niniejszej sprawie i świadczy o szczególnie uzasadnionym wypadku, do którego odwołuje się przepis art. 60 § 2 k.k., umożliwiający orzeczenie kary poniżej dolnego progu przewidzianego za przestępstwo. Dlatego też Sąd drugiej instancji uznał za stosowne dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w punkcie 67 przez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary o przepisy art. 60 § 2 i 60 § 6 pkt 2 k.k. pozwalające na skorzystanie przez oskarżonego z dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia i orzeczenie wobec oskarżonego R. W. za przypisane mu przestępstwo kary 2 lat pozbawienia wolności. Kara ta jawi się jako sprawiedliwa, uwzględniająca z jednej strony charakter czynu, jego stopień społecznej szkodliwości, z drugiej strony postawę oskarżonego. Nie może budzić wątpliwości to, że decyzja oskarżonego o podjęciu współpracy z organami państwa, w sposób istotnie pozytywny świadczy o jego postawie po dokonaniu przestępstwa, co też w sposób zasadniczy winno znaleźć premiujący wyraz w karze. Okoliczności te, ale również pozytywna opinia z miejsca zamieszkania, ustabilizowana sytuacja rodzinna i materialna sprawiły, że Sąd Apelacyjny uznał za stosowne warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na maksymalny 5-letni okres próby. Wprawdzie oskarżony był skazany w 2011 roku wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach (wyrok z dnia 21.12.11 roku, sygn. akt. VK 153/10), niemniej skazanie dotyczyło czynu popełnionego w 2001 roku, a pozytywna prognoza znalazła wyraz w zastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Na zakończenie niniejszych rozważań podnieść należy, że niezależnie od podnoszonych przez skarżącego zarzutów i argumentów, które okazały się jedynie nieuprawnioną polemiką z prawidłowo poczynionymi ustaleniami, prawno-karna ocena zachowania oskarżonego co do przypisanego mu czynu była trafna.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. S. (2) stała się skuteczna o tyle, że w wyniku jej rozpoznania koniecznym było dokonanie zmiany wyroku w części odnoszącej się do tego oskarżonego.

W zakresie przestępstwa rozboju, w pełni aktualne są uwagi poczynione na wstępie, dotyczące właściwej oceny dowodów, jak też poprawności dokonanych ustaleń faktycznych odnoszących się do przebiegu zdarzenia, osób w nim uczestniczących, ich ról, sposobu działania. Sąd opierając się na zeznaniach G. D., wskazał wprawdzie, iż D. S. (2) rozmawiał z nim w końcu 2001 roku, ale jeśli zważy się całość dowodów, w tym datę czynu, która jest bezsporna, to nie ulega wątpliwości, że rozmowy te mogły mieć miejsce dopiero w 2002 roku, bliżej daty zdarzenia. Sąd nie wyjaśnił należycie tej okoliczności, zarówno w kontekście wyjaśnień G. D. jak też w kontekście powołanego przez obrońcę pobytu D. S. (2) w jednostce penitencjarnej w okresie od dnia 7 grudnia 2001 roku do 5 czerwca 2002 roku. Niewątpliwie uchybienie to należy rozważać w kategorii błędu w ustaleniach faktycznych, który nie miał wpływu na treść orzeczenia i nie miał przełożenia na ustalenia dotyczące kierowniczej roli D. S. (2) w popełnieniu przestępstwa. Bezspornym jest, że to oskarżony D. S. (2) był pomysłodawcą tego przestępstwa, to on organizował niezbędny sprzęt i angażował zaufane osoby. Bezspornym jest też, że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w nocy z 20/21 października 2002 roku i że jednym ze współsprawców był D. S. (2). Dlatego też kwestionowanie wyjaśnień G. D. tylko w oparciu o powołaną okoliczność nie jest wystarczające, a podważanie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych okazało się nieskuteczne. W przeciwieństwie do obrońcy, ustalenia te zostały poprzedzone wnikliwą oceną wszystkich zebranych dowodów. Ocena ta została przeprowadzona w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k. i nie nasuwa zastrzeżeń. Powołane przez obrońcę okoliczności były Sądowi znane, wynikały z wyjaśnień oskarżonego D. S. (2) i zmierzały do przerzucenia odpowiedzialności na D.F.. Sąd Okręgowy wskazał dlaczego nie dał wiary tym wyjaśnieniom, a obrońca nie wskazał żadnych nowych okoliczności i argumentów, które mogłyby podważyć oceny i ustalenia Sądu I instancji.

Zastrzeżenia budzi ocena prawna zachowania oskarżonego D. S. (2). Sąd Apelacyjny stwierdził, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia nie dają podstaw do przyjęcia, iż D. S. (2) był sprawcą kierowniczym w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. Czynność sprawcza w tym przypadku nie polega bowiem na własnoręcznej realizacji znamion określonych w przepisie części szczególnej, lecz na kierowaniu wypełnieniem tych znamion przez inną osobę. Sprawstwo kierownicze zasadza się na władztwie kierującego nad zachowaniem bezpośredniego wykonawcy, przejawiającym się w panowaniu nad czynem wykonującego własnoręcznie znamiona czynu zabronionego (po r. A. Zoll, *Odpowiedzialność...*, s. 61; W. Mąciór, *Postacie...*, s. 757; G. Rejman, *Odpowiedzialność...*, s. 166; A. Spotowski, *Próba...*, s. 51; tenże, *Sprawstwo...*, s. 193-194; W. Sieradzki, *Istota...*, s. 40; W. Kulesza, *Wykonywanie...*, s. 112-113; K. Buchała, A. Zoll, *Polskie...*, s. 304; A. Wąsek, *Kodeks...*, s. 253 i n.; A. Marek, *Komentarz...*, s. 54). Sprawca kierowniczy nie wypełnia żadnego z warunków odpowiedzialności określanych przez znamiona czynu zabronionego, ponieważ sam nie wykonuje tego czynu. Przedmiotem działania sprawcy kierowniczego jest zachowanie innej osoby (bezpośredniego wykonawcy czynu zabronionego), które stanowi wypełnienie znamion przestępstwa poprzez rzeczywiste jego wykonanie. Bezpośrednio wykonujący czyn zabroniony jest "narzędziem", przy pomocy którego sprawca kierowniczy wykonuje czyn zabroniony. Treść działania sprawcy kierowniczego sprowadza się do władztwa nad przebiegiem realizacji znamion czynu zabronionego przez osobę kierującą i to w czasie jego wykonywania. W sytuacji kiedy D. S. (2) osobiście uczestniczył wraz z innymi w działaniu przestępczym i bezpośrednio realizował znamiona ustawowe przestępstwa, to sama koordynacja poszczególnych zachowań i ról oraz jego kierownicza rola w popełnieniu przestępstwa, nie może przesądzać o tym, że był on sprawcą kierowniczym. D. S. (2) dokonał czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi i tym samym był współsprawcą przestępstwa. Dlatego też Sąd Apelacyjny dokonał niezbędnej korekty w opisie i kwalifikacji czynu przypisanego w punkcie 69.

Kontrola odwoławcza nie wykazała, by orzeczona kara 4 lat pozbawienia wolności, była karą nadmiernie surową. Jest to kara wyważona, sprawiedliwa, uwzględniająca dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. i zasługuje na akceptację.

Jeśli idzie o przestępstwo polegające na udzielaniu narkotyków, to wbrew twierdzeniom skarżącego stwierdzić należy, że zebrane w sprawie dowody w sposób pośredni lub bezpośredni wskazują na to, iż osoba D. S. (2) wiązana była z rozprowadzaniem narkotyków, a nadto, że zaopatrywał się w nie u „chłopaków z D.” (wyjaśnienia P. S. (2), G. D., D. F.). Bezspornym też jest, że D. S. (2) spośród osób z D., u których można było zaopatrzyć się w narkotyki, znał się najlepiej z R. D.. Świadczy o tym chociażby to, że do niego D. S. (2) dzwonił w sprawie odbioru towaru pochodzącego z napadu. Wprawdzie R. D. zaprzeczał powyższemu, niemniej dowody te ocenione łącznie wskazują, iż D. S. (2) zaopatrywał się w narkotyki właśnie u niego. P. S. (2) konsekwentnie opisywał okoliczność nabycia przez

oskarżonego 500 gram amfetaminy u R. D.. Brak było podstaw do kwestionowania tych wyjaśnień. Ich treść dowodzi, że nie były one tendencyjne, a P. S. (2) nie miał powodów ku temu, by bezpodstawnie obciążać D. S. (2). Zresztą opisywał on w sposób szczery również inne przypadki spotkań z oskarżonym (k.1874,1884,1896,1910). Niezrozumiałe jednak jest dlaczego Sąd bezkrytycznie przyjął - tak jak w zarzucie - że nabytą amfetaminę D. S. (2) sprzedał P. S. (2). Ta okoliczność nie wynika z żadnych dowodów, a poza tym jeśli zważy się, iż P. S. (2) był tą osobą, która wraz z P. S. (1), T. S., R. D. i innymi w ramach zorganizowanej grupy przestępczej brała udział w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, że miała z nimi bezpośredni kontakt, to nawet z punktu widzenia logiki tego rodzaju transakcja wydaje się mało prawdopodobna. Niezależnie od tego z punktu widzenia znamion przestępstwa, polegającego na udzielaniu narkotyków, nieistotne jest w jaki sposób i u kogo sprawca zaopatruje się w nie. Podobnie jak wyjaśnienia P. S. (2) należało ocenić wyjaśnienia/zeznania G. D. (1) (k.4528-4529). Są one na tyle stanowcze i jednoznaczne, a opis poszczególnych sytuacji na tyle szczery, że trudno odmówić im wiarygodności. Ich treść dała podstawę do przyjęcia, że oprócz zakupionej amfetaminy D. S. (2) udzielił innym nieustalonym osobom 20 tabletek ekstazy oraz kilkanaście gram marihuany, a nie jak przyjęto pędziesiąt gram marihuany, bo na to nie ma jednoznacznych dowodów. Nie jest tak jak podnosi obrońca, by D. S. (2) zaopatrywał się w narkotyki u G. D. (1), takich ustaleń Sąd w ogóle nie czynił. Wbrew temu, co wskazuje obrońca, G. D. (2) opisywał transakcje świadczące o tym, że D. S. (2) udzielał innym narkotyków, a nie, że on sam zaopatrywał się w nie u oskarżonego. Dodać należy, że wprawdzie P. S. (2) i G. D. (2) nie byli bezpośrednimi świadkami przekazywania narkotyków, niemniej opisane przez nich na podstawie obserwacji lub słyszenia sytuacje, dowodzą, że takie transakcje miały miejsce. Wskazane okoliczności spowodowały, że Sąd Apelacyjny dokonał niezbędnych korekt w opisie czynu przypisanego D. S. (2) w pkt71.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny stwierdził, że rozstrzygnięcie w zakresie tego czynu jest dotknięte uchybieniem o charakterze bezwzględny z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt7 k.p.k., które obligowało do umorzenia postępowania karnego w tej części.

Sąd odwoławczy ujawnił w toku rozprawy apelacyjnej i zaliczył do materiału dowodowego sprawy prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 5 listopada 2004 roku, sygn. akt VK 274/03. Wyrokiem tym D. S. (2) przypisano stanowiące czyn ciągły przestępstwo z art. 46 ust.2 i art. 45 ust.2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca 2002 r. do września 2002 r. Analiza przedmiotowych akt wskazuje, iż ostatnie z zachowań - jakie objęte zostało czynem ciągłym - wedle treści zarzutu miało mieć miejsce w dniu 9 września 2002 roku. Sąd Okręgowy nie był w stanie określić jednoznacznie daty końcowej czynu ciągłego i wskazał wrzesień 2002 roku. Potwierdza to treść pisemnego uzasadnienia wyroku. Bezspornym zatem jest, że działanie przestępcze objęte tymże prawomocnym wyrokiem nie zakończyło się w sierpniu, czy z początkiem września 2002 roku, lecz kontynuowane było również we wrześniu.

Taki opis czynu ciągłego wymagał w miarę precyzyjnego określenia czasu popełnienia przestępstwa przypisanego w punkcie 71. Temu Sąd Okręgowy nie sprostał. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie było to zadaniem łatwym. Oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, a zeznania świadków w tym zakresie nie były precyzyjne. Wnikliwa analiza powołanych przez Sąd dowodów daje podstawy do przyjęcia, że zachowanie przestępcze oskarżonego miało miejsce jesienią 2002 roku. Taki czas działania określony został zarówno przez P. S. (2) (k.1896), jak i G. D. (1) (k. 4529). Ten ostatni posługiwał się też sformułowaniem „na około miesiąc przed napadem” (ten miał miejsce 20.10.2002 roku). Nie ulega wątpliwości, że w języku potocznym miesiąc wrzesień utożsamia się z jesienią, a nie z latem, i to nie tylko z tego powodu, że w miesiącu tym rozpoczyna się kalendarzowa jesień. Skoro tak, to zachowania przestępcze przypisane D. S. (2) w niniejszej sprawie jako przestępstwo z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. miały miejsce w okresie wyznaczonym datą popełnienia przestępstwa ciągłego prawomocnie osądzonego w sprawie Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. VK 274/03. Uwzględniając treść przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny stwierdził, iż brak podstaw do przyjęcia, że zachowania przestępcze oskarżonego D. S. (2) wykroczyły poza wrzesień 2002 roku, gdyż nie pozwalają na to zebrane w sprawie dowody. Jeśli zważy się, że wszystkie zachowania (w obu sprawach) związane były z działalnością narkotykową oskarżonego, polegały na udzielaniu innym osobom środków odurzających i psychotropowych, że

sposób działania i cel był tożsamy lub zbliżony, to stwierdzić można, iż stanowiły one fragment działalności podjętej w wykonaniu z góry powziętego tego samego zamiaru.

Ten stan rzeczy obligował Sąd I instancji do rozważenia zakresu powagi rzeczy osądzonej, wyznaczonej treścią powołanego wyroku, co jest niezbędne w każdym przypadku orzekania o odpowiedzialności karnej za później ujawnione zachowania, które oceniane łącznie z zachowaniami objętymi uprzednim prawomocnym wyrokiem skazującym mogłyby tworzyć konstrukcję jednego czynu ciągłego, przewidzianego w art. 12 k.k. Przyjęta w prawomocnym wyroku konstrukcja czynu ciągłego, określonego w art. 12 k.k. w odniesieniu do zachowań oskarżonego opisanych w tym wyroku powoduje, że stanowią one jeden czyn zabroniony i jedno przestępstwo ze wszystkimi skutkami procesowymi tego stanu rzeczy. Oznacza to, że prawomocnie osądzony "czyn ciągły", w ramach czasowych zakreślonych w prawomocnym wyroku, tworzy ujemną przesłankę procesową materialnej prawomocności w odniesieniu do ewentualnych innych zachowań, zrealizowanych z tym samym zamiarem w tym okresie. To z kolei nakazuje stosowanie zasady "ne bis in idem procedatur" do takich zachowań objętych odrębnymi postępowaniami bądź ujawnionymi w późniejszym czasie (po r. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/2001, z.11, poz. 21, uchwałę z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW 2007, z. 7-8, poz. 55).

Reasumując należy podkreślić, że prawomocne skazanie za czyn ciągły rodzi powagę rzeczy osądzonej, której zakres wyznaczony jest ustalonym w wyroku okresem popełnieniem tego czynu - początek to pierwsze a koniec to ostatnie jednostkowe zachowanie - co wyklucza przypisanie oskarżonemu kolejnych takich samych jednostkowych zachowań w czasie ustalonym w prawomocnym wyroku i to niezależnie od tego czy szkodliwość społeczna nowo ujawnionych jednostkowych zachowań była większa od społecznej szkodliwości zachowań uprzednio osądzonych w ramach przypisanego czynu ciągłego. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 71 wyroku i w oparciu o powołane przepisy umorzył postępowanie w tym zakresie.

Zasadny okazał się zarzut apelacji w części dotyczącej wysokości zasądzonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. S. (2). Adwokat J. R. został ustanowiony jego obrońcą z urzędu zarządzeniem z dnia 22.09.2006 roku (k.11449) i reprezentował oskarżonego łącznie na 92 terminach rozpraw, co daje kwotę 11 520 zł (600 zł + 91x120zł), od tego 23% podatku Vat tj. 2649,60 zł, czyli łącznie należało zasądzić z tytułu obrony z urzędu przed Sądem Okręgowym kwotę 14 169,60 zł. Nie bez znaczenia było oświadczenie obrońcy złożone na rozprawie apelacyjnej o tym, że na poczet tych kosztów otrzymał od oskarżonego kwotę 1000 zł. Skutkowało to tym, iż Sąd Apelacyjny nie zasądził z tytułu obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym należnej kwoty 885,60 zł, a nadto wskazaną powyżej wysokość wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Okręgowym pomniejszył o kwotę 114,40 zł pozostałą z otrzymanych przez obrońcę 1000 zł. Z tych przyczyn Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. J. R. kwotę 14 055,20 zł. w tym podatek Vat za obronę z urzędu D. S. (2) w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Apelacja obrońcy D. S. (1) stała się skuteczna jedynie w zakresie w jakim podważała wysokość zasądzonych kosztów sądowych, w pozostałej zasadniczej części nie zasługiwała na uwzględnienie. Obrońca stawiając zarzuty obraży przepisów prawa procesowego, a to art. 4,7, 410 i 424 k.p.k. nie wykazał w czym upatruje ich naruszenia, zaś formułowane twierdzenia mają charakter dowolny i ogólnikowy, stąd bliższe odniesienie się do nich jest niemożliwe. Przypomnieć należy, że zarzut naruszenia prawa procesowego może być skuteczny tylko wówczas, gdy rzeczywiście dane uchybienie miało miejsce i gdy miało ono wpływ na treść wyroku. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła, by o takiej sytuacji w przypadku D. S. (1) można mówić. Faktem jest, że głównym dowodem, na którym Sąd oparł ustalenia, były wyjaśnienia D. F.. Skarżący nie wskazał jednak żadnych argumentów, które mogłyby podważyć ich wiarygodność. D. F. konsekwentnie opisywał rolę i pomoc D. S. (1) w przewożeniu skradzionego towaru, jego segregowaniu, złożeniu w piwnicy należącej do ojca jego dziewczyny S. S. r. Okoliczności te potwierdził w czasie eksperymentu procesowego, rozpoznał też D. S. (1) na okazanej mu fotografii. D. F. nie miał żadnego interesu w tym, by bezpodstawnie pomawiać D. S. (1) o tego rodzaju zachowanie. O ile jego wyjaśnienia w stosunku do D. S. (2) należało oceniać z dużą ostrożnością, bo wyraźnie w toku postępowania widoczne było wzajemne przerzucanie na siebie odpowiedzialności, to taka sytuacja nie zachodziła w stosunku do D. S. (1). Dodać należy, że nie tylko wyjaśnienia D. F. obciążały D. S. (1), bo w sprawie istnieje też szereg innych dowodów, które korespondują z wyjaśnieniami D. F. i wskazują, że D. S. (1) wykazał się dużą aktywnością w stosunku do towaru, w posiadaniu którego był jego brat i inni współsprawcy napadu. To on „załatwił”

piwnicę przy ulicy (...) w K. celem składowania towaru pochodzącego z przestępstwa (zeznania P. S. (4) i C. S. powołane na st r.119 uzasadnienia, wyjaśnienia D. S. (2) k.11188-89), to on przenosił paczki z towarem, on pomagał liczyć i pakować skradzione rzeczy (vide: wyjaśnienia D. F. k.3209, 3227). Któż inny, jak nie D. S. (1), mógł rozmawiać z ojcem swojej dziewczyny, by ten udostępnił mu piwnicę. Poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne znajdują oparcie w powołanych dowodach, cytowanych zresztą przez obrońcę. To że oskarżony D.F. w czasie eksperymentu procesowego pomylił budynki znajdujące się w sąsiedztwie nie może podważać jego wiarygodności zwłaszcza, że inne podnoszone przez niego okoliczności w pełni potwierdzały jego prawdomówność. Ocena dowodów dokonana przez Sąd nie jest oceną dowolną. Sąd ocenił dowody w zgodzie z przepisem art. 7 k.p.k., uwzględniając przy tym zasady logiki i doświadczenia, opierając się na wszystkich ujawnionych w sprawie dowodach, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Słusznie zatem Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom D. S. (1) i dał temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu.

Poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne są poprawne, a ich podważanie nie zostało wsparte żadnymi racjonalnymi argumentami. Przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. zawiera alternatywnie określone znamiona czasownikowe. Opis przypisanego oskarżonemu czynu, w tym sformułowanie „przyjął celem pomocy w ukryciu w ten sposób, że złożył te rzeczy w piwnicy” wskazuje, że swoim zachowaniem oskarżony zrealizował czynność polegającą na „pomocy do jej ukrycia”. Na taki sposób działania sprawcy wskazują poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Bezsprzeczne jest, że oskarżony zachował się w sposób przewidziany w tym przepisie, a wszelkie dywagacje obrońcy temu zaprzeczające pozbawione są racji. Cytowane przez obrońcę fragmenty komentarzy, nie są w pełni adekwatne, bo odnoszą się jedynie do znamienia „przyjmuje”, niemniej w żaden sposób nie podważają oceny Sądu. Zdecydowanie szerszy zakres ma znamie „pomoc do ukrycia”. Jest to bowiem każda czynność zmierzająca do ukrycia rzeczy lub ułatwiająca jej ukrycie, której rezultatem ma być utrudnienie lub uniemożliwienie wykrycia rzeczy. Pomoc do ukrycia rzeczy polegać może m.in. na umieszczeniu rzeczy w kryjówce, przechowywaniu jej, przewożeniu rzeczy, przenoszeniu rzeczy. Takie zadanie i takie czynności realizował D. S. (1).

Zgodzić należy się z obrońcą, iż przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, przeto warunkiem koniecznym odpowiedzialności jest świadomość pasera, iż pomógł w ukryciu rzeczy pochodzących z czynu zabronionego albo co najmniej godzenie się sprawcy, że takiej pomocy swoim zachowaniem udziela. Oczywistym jest, że nawet gdyby żaden ze sprawców zaboru mienia, nie oświadczył wprost D. S. (1) o tym, że przywieziony towar pochodzi z przestępstwa, to i tak wszystkie okoliczności transakcji wskazywały na powyższe i nie mogły budzić wątpliwości, że tylko i wyłącznie takie było pochodzenie przedmiotów. Ilość nowego, nieużywanego (jeszcze z metkami) towaru, ilość osób zaangażowanych w jego przewóz, ukrycie i zbycie, czas i okoliczności jego składowania, stanowią pełne potwierdzenie tego, że oskarżony miał świadomość pochodzenia przedmiotów, w ukryciu których pomagał. Do odmiennego wniosku nie może prowadzić treść opinii sądowo-psychiatrycznej, z której wynika, iż w czasie czynu oskarżony miał ograniczoną poczytalność w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., a więc możliwość rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem nie była całkowicie wyłączona.

Nie można podzielić zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., zwłaszcza, że jego uzasadnienie jest bardzo lakoniczne, nie odnoszące się do realiów sprawy. Stwierdzić należy, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc jedynie wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Zasada in dubio pro reo nie oznacza obowiązku wyboru przez Sąd najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów.

Zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. jest niezrozumiały, bo przepis ten adresowany jest do sądu odwoławczego. Niezasadny jest też zarzut naruszenia art. 424 § 2k.p.k. Sąd wymierzając karę oskarżonemu D. S. (1) miał na uwadze, iż działał on w warunkach art. 31 § 2 k.k., poczytując to jako okoliczność łagodzącą. Nadzwyczajne złagodzenie kary ma w tym wypadku charakter fakultatywny i Sąd nie ma obowiązku uzasadniać dlaczego nie zastosował tej instytucji.

Kara orzeczona wobec oskarżonego, zbliżona do dolnych granic ustawowego zagrożenia, nie może uchodzić za karę rażąco surową. Jest to kara wyważona, uwzględniająca dyrektywy wymiaru kary i zasługuje na akceptację.

Zakwestionowanie przez obrońcę wysokości zasądzonych od oskarżonego kosztów sądowych, skutkowało uchynieniem rozstrzygnięcia w tym zakresie i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Z uwagi na brak uzasadnienia orzeczenia o kosztach, niemożliwym było ustosunkowanie się do stawianego zarzutu.

• **w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. G.:**

Apelacja obrońcy stała się zasadna w części odnoszącej się do przestępstwa przypisanego w punkcie 98 i skutkowało uchynieniem wyroku w tym zakresie i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dąbrowie Górniczej jako sądowi właściwemu. Sąd w sposób bardzo pobieżny i sprzeczny z treścią art. 7 k.p.k. dokonał oceny dowodów, które miały potwierdzać udział oskarżonego w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi. Wbrew temu, co wskazał Sąd dowody te nie są jednoznaczne, a zeznania M. B. (2), które miały stanowić zasadniczy dowód, zawierają wiele sprzeczności i niedomówień. Nie świadczą one o kłamliwości świadka, niemniej wymagały one wyjaśnienia i wnikliwej analizy, bo są istotne dla zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego – jego roli w poszczególnych transakcjach, ilości transakcji i narkotyków, będących ich przedmiotem. To z kolei ma przełożenie dla oceny zachowania oskarżonego i jego świadomego udziału w obrocie narkotykami, zwłaszcza, że przyjęte w opisie czynu zachowanie, polegające na „towarzyszeniu”, bez wyjaśnienia powyższego, nasuwa zastrzeżenia. Znamienne jest to, że oskarżony w swoich ustnych i pisemnych wyjaśnieniach wskazywał na istotne rozbieżności w wyjaśnieniach i zeznaniach M. B. (2) (ponownie opisał je w piśmie procesowym na etapie postępowania odwoławczego), a mimo to Sąd nie odniósł się do tych sprzeczności, nie wskazał, którym wyjaśnieniom i dlaczego daje wiarę, a którym nie. Zaprezentowana przez Sąd ocena zeznań M. B. (2), zwłaszcza w kontekście powołanych wyjaśnień P. S. (2) budzi zastrzeżenia (vide k.116-117). Znamienne jest to, że czyniąc ustalenia Sąd powołał dowody, które ich nie potwierdzają. I tak w wyjaśnieniach na k.1889 P. S. (2), mówiąc na temat transakcji narkotykowych W. B., nie wskazał na Ł. G. jako osobę w nich uczestniczącą. Podobnej treści wyjaśnienia złożył też na karcie 1911. Mimo zaistniałych rozbieżności Sąd nie przychylił się do wniosku oskarżonego o przeprowadzenie konfrontacji między M. B. (2) a P. S. (2), a uzasadnienie tej decyzji jest mało przekonujące (k.17423).

Wskazane uchybienia mogły mieć wpływ na treść wyroku i wymagały uchynienia wyroku. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd przesłucha w charakterze świadka M. B. (2) i P. S. (2), a także dopuści dowód z zeznań W. B. oraz z akt sprawy Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej na okoliczność udziału Ł. G. i jego roli w transakcjach narkotykowych. W razie potrzeby przeprowadzi niezbędne konfrontacje. Sąd wyjaśni wszelkie rozbieżności i sprzeczności między dowodami. Zebrane dowody podda wnikliwej ocenie zgodnie z przepisem art. 7 k.p.k. i poczyni ustalenia faktyczne mające oparcie w powołanych dowodach, przy uwzględnieniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Sporządzając pisemne uzasadnienie wyroku Sąd uczyni to w zgodzie z przepisem art. 424 k.p.k.

Za niezasadne należy uznać zarzuty obrońcy odnoszące się do czynu przypisanego Ł. G. w pkt97. Poczynione przez Sąd ustalenia znajdują oparcie w powołanych dowodach, ocenionych w zgodzie z art. 7 k.p.k. Wyjaśnienia/zeznanie T. S. i P. S. (2) w tym zakresie były konsekwentne i wzajemnie się uzupełniające. Świadczy o tym opis okoliczności i miejsca włamania, osoby uczestniczące w nim, podział ról, sposób działania. W sposób szczerzy wskazali na przebieg zdarzenia, obciążając również samych siebie. Zeznania te znalazły pośrednio potwierdzenie w protokole oględzin lokalu, zeznaniach D. J., B. Z. i R. G.. Podważanie wiarygodności tych dowodów bez wskazania rzeczowych ku temu argumentów, nie może skutkować uwzględnieniem apelacji. Nie można zgodzić się z zupełnie dowolnym twierdzeniem obrońcy, jakoby zeznania T. S. (1) i P. S. (2) stanowiły pomówienia osób mających interes w zrzuceniu odpowiedzialności na inne osoby. Skarżący nie potrafił wskazać, by istniały przyczyny z powodu których obaj świadkowie bezpodstawnie obciążali właśnie Ł. G., wskazując na niego jako jednego ze współsprawców włamania. W tym miejscu również w pełni aktualne są uwagi dotyczące oceny zeznań T. S..

Aktualne też są wcześniejsze uwagi dotyczące przepisu art. 424 k.p.k. w kontekście zarzutu sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku w sposób naruszający jego dyspozycję. Obrońca prócz ogólników, nie wskazał

żadnych konkretów na uzasadnienie tego zarzutu, a w sytuacji, gdy kontrola odwoławcza wyroku, mimo pewnych mankamentów jego uzasadnienia okazała się możliwa, to nie sposób podzielić zarzutu naruszenia przepisu art. 424 k.p.k.

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. „Rażąca niesprawiedliwość” orzeczenia nie stanowi samodzielnej podstawy odwoławczej, lecz wypadkową uchybień będących względnymi podstawami odwoławczymi (art. 438), tyle że zaistniałymi poza granicami zaskarżenia. Stawianie tego rodzaju zarzutu dowodzi niezrozumienia treści powołanego przepisu.

Orzeczone oskarżonemu za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. kara pozbawienia wolności jest karą wyważoną, współmierną i nie nosi cech rażącej niewspółmierności uzasadniającej ewentualne złagodzenie.

• **w odniesieniu do apelacji prokuratora:**

Apelacja prokuratora okazała się zasadna częściowo i w tym zakresie skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku. Słuszne okazały się zarzuty naruszenia prawa karnego materialnego w odniesieniu do oskarżonych P. S. (1), R. D., M. C. (1), D. A., K. B. i częściowo wobec W. K..

Przepis art. 91 § 1 k.k., odnoszący się do ciągu przestępstw, ma znaczenie dla wymiaru kary orzekanej za ciąg przestępstw, winien być zatem powołany nie jako element kwalifikacji prawnej czynu, ale w podstawie prawnej wymiaru kary. Natomiast jeśli Sąd wymierza karę łączną za przestępstwa popełnione w ciągu przestępstw i inne przestępstwo, to wówczas podstawą wymiaru tej kary jest przepis art. 91 § 2 k.k. jako przepis szczególny wobec przepisu art. 85 k.k. Jeśli natomiast podstawę orzeczenia kary łącznej stanowią kary wymierzone za pojedyncze przestępstwa, to powołanie przepisu art. 91 § 2 k.k. jest nieuzasadnione. Z tych przyczyn zgodnie z wnioskiem prokuratora Sąd Apelacyjny dokonał zmiany rozstrzygnięć w pkt 3 i 14 odnoszących się do P. S. (1) i R. D..

Zasadny okazał się też wniosek prokuratora o uzupełnienie podstawy skazania i wymiaru kary o przepis art. 65 § 1 k.k., ale jedynie w zakresie czynów przypisanych oskarżonym M. C. (1) i W. K. w punktach 36 i 81. W obu przypadkach opis przypisanych czynów nawiązuje do treści zarzutów (odpowiednio pkt 28 i 54), a to oznacza, że Sąd przyjął zgodnie z zarzutem, iż czynów tych oskarżeni dopuścili się w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw. Gdyby intencja Sądu była inna, to wyraźnie wyeliminowałby to znamię, albo też inaczej zredagował opis przypisanych czynów, tak jak to uczynił w następnych punktach wyroku. Dlatego też Sąd zgodnie z wnioskiem skorygował powyższe rozstrzygnięcia, przy czym z uwagi na nadzwyczajne złagodzenie kary wobec oskarżonego M. C. (1), o czym była mowa powyżej, przepis art. 65 § 1 k.k. nie został powołany w podstawie wymiaru kary.

Zarzut prokuratora okazał się nietrafny w zakresie rozstrzygnięć w pkt 37 oraz 82 i 83. W tych przypadkach, odmiennie niż we wcześniej powołanych punktach, Sąd dokonał zmiany opisów czynów, nie wprowadzając znamienia „działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw”, a w punkcie 83 wyraźnie to znamię wyeliminował. Twierdzenie zatem przez prokuratora, iż Sąd przyjął działanie oskarżonych M. C. (1) i W. K. w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej jest zupełnie dowolne, nie zasługuje na akceptację i tym samym zarzut obrazy prawa materialnego należało ocenić jako niezasadny. Podobnie, z tych samych przyczyn, należy ocenić zarzuty i wnioski prokuratora w części odnoszącej się do oskarżonego Ł. G., choć z uwagi na częściowe uchylenie wyroku w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 98 zarzuty te stały się bezprzedmiotowe.

Zarzut obrazy prawa materialnego należało uznać za zasadny w części odnoszącej się do oskarżonych D. A. i K. B..

Czyny przypisane D. A. w pkt 55 tworzyły ciąg przestępstw, a więc podstawę orzeczenia jednej kary za te przestępstwa stanowi przepis art. 91 § 1 k.k., zaś w przypadku łączenia kary orzeczonej za ciąg przestępstw i za przestępstwa jednostkowe, w miejsce przepisu art. 85 k.k. należało powołać przepis art. 91 § 2 k.k. jako przepis szczególny. Dlatego też zgodnie z wnioskiem prokuratora Sąd Apelacyjny dokonał zmian w pkt 55 i 57 powołując prawidłowe podstawy wymiaru ka r.

Sąd poza granicami zaskarżenia dokonał zmiany rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 55 na korzyść oskarżonego D. A.. Z powołanych przez Sąd opinii sądowo- psychiatrycznych dotyczących tego oskarżonego (k.3034-37, k.3062-65) i z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika jednoznacznie, iż obu czynów z art. 48 ust.3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku przypisanych w punkcie 55, D. A. dopuścił się, mając znacznie ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. Mimo tego, nie znalazło to odzwierciedlenia w sentencji wyroku. Z tych względów Sąd Apelacyjny zmienił opis przypisanych czynów, uzupełniając je o powyższą okoliczność, zaś kwalifikację czynów o przepis art. 31 § 2 k.k.

Zasadna okazała się również apelacja prokuratora w części odnoszącej się do oskarżonego K. B.. Zgodzić należy się, iż przepis art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest przepisem szczególnym wobec art. 62 ust.1, kwalifikowanym przez „znaczłą ilość” środków odurzających lub substancji psychotropowych, stanowi on samodzielną podstawę skazania i wymiaru kary. Dlatego też ten przepis został wskazany przez Sąd Apelacyjny w punkcie 89 zarówno w podstawie skazania, jak i w podstawie wymiaru kary. Z uwagi na zmiany brzmienia tego przepisu w części dotyczącej sankcji karnej, Sąd Apelacyjny uznał, iż za podstawę rozstrzygnięcia wobec K. B. winien być powołany wymieniony przepis w brzmieniu obowiązującym od 21 lipca 2006 roku do 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k., jako względniejszy. Nastąpiło wówczas zaostrzenie sankcji karnej, bo sankcja od 6 miesięcy do lat 8 pozbawienia wolności została zastąpiona sankcją od 1 roku do lat 10.

Inaczej przedstawia się sytuacja odnośnie oskarżonego T. J.. Opis przypisanego w punkcie 42 czynu wskazuje, iż Sąd wyeliminował z jego opisu „działanie w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw”, jednocześnie pozostawiając znamię „czyniąc sobie stałe źródło dochodu”. Gdyby zaakceptować to rozstrzygnięcie, to zarzut prokuratora obraży prawa materialnego przez niepowołanie art. 65 k.k. byłby zasadny. Rzeczą w tym, że zarówno Sąd Okręgowy, jak i skarżący przeoczyli, iż w czasie popełnienia czynu przez oskarżonego T. J., jak i pozostałych oskarżonych w sprawie, przepis art. 65 k.k. miał inne brzmienie.

Obowiązywał wówczas przepis art. 65 k.k., który nakazywał stosowanie przepisów dotyczących wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie - przewidzianych wobec multi recydywistów - także do sprawcy, który z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu. W czasie orzekania zastosowanie konsekwencji charakterystycznych dla recydywisty specjalnego wielokrotnego było zaś - zgodnie z art. 65 § 1 k.k. - możliwe m.in. do takiego sprawcy, który uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnienia przestępstwa.

Stosowanie art. 65 k.k. wobec sprawców działających w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw nie było uzależnione od ich karalności, ani nawet tego, czy uprzednio popełnili przestępstwo - wystarczające było popełnienie zarzuconego przestępstwa w grupie (związku), tymczasem wobec sprawcy, który uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełniania przestępstw niezbędne było przypisanie mu co najmniej dwóch przestępstw albo ustalenie, iż uprzednio popełnił przestępstwa lub przestępstwo, które traktował - podobnie jak podlegające aktualnie osądowi - jako stałe źródło dochodu.

Na konieczność spełnienia podobnych warunków wskazywano w doktrynie prawa karnego. Zdaniem G. Łabudy jest "znamienne, że do dnia 30 kwietnia 2004 r. uczynienie sobie przez sprawcę stałego źródła dochodu odniesione było do «popełniania przestępstw», zaś od 1 maja 2004 r. do «popełnienia przestępstwa» (...) w poprzednim stanie prawnym niemożliwe było stosowanie kary nadzwyczajnie obostrzonej wobec sprawcy jednego przestępstwa kwalifikowanego w oparciu o art. 12 k.k. (tzw. czyn ciągły). Obecnie nie istnieją ku temu przeszkody" (G. Łabuda (w:) J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Lex 2007, teza 5). Podobnie problem ten postrzega A. Marek utrzymując, że "wystarczające do zastosowania obostrzeń przewidzianych w art. 65 k.k. (...) jest stwierdzenie przez Sąd uprzedniego popełnienia przestępstwa lub przestępstw (prawomocny wyrok skazujący lub nawet warunkowe umorzenie postępowania), które sprawca traktował - podobnie jak przestępstwo podlegające obecnie osądowi - jako stałe, główne lub uboczne źródło dochodu" (Komentarz do kodeksu karnego. Część ogólna, Warszawa 1999, s. 198). Z kolei E. Pływaczewski uważa, że "sprawca czyni sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu wówczas, gdy dopuszcza się ich wielokrotnie, regularnie" (E. Pływaczewski (w:) O. Górniok (red.), Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2004, s. 226). Także inni przedstawiciele doktryny podkreślają, że warunkowi wskazanemu w art. 65 k.k., w

odniesieniu do takiego sprawcy "nie realizowało przypisanie mu tylko jednego przestępstwa (po r. np. M. Dąbrowska-Kardas i P. Kardas (w:) A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, tom III, Kraków 2006, s. 253-254).

Zmiana treści art. 65 k.k., dokonana ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r., umożliwia zastosowanie konsekwencji przewidzianych dla multirecydywistów, nie tylko wobec sprawców, co najmniej, dwóch przestępstw, ale również w odniesieniu do sprawców jednego przestępstwa, pod warunkiem poczynienia ustaleń świadczących o tym, iż stanowi ono stałe źródło dochodu. Na tle brzmienia art. 65 § 1 k.k. nie ma też podstaw do tego, aby uzależnić jego stosowanie od uprzedniej karalności sprawcy lub popełnienia uprzednio przestępstwa. Stwierdzić zatem należy, czego Sąd Okręgowy nie dostrzegł, że od dnia 1 maja 2004 r., w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 93, poz. 889) nowelizującej m.in. art. 65 k.k., warunki stosowania obostrzeń, co do tzw. "przestępcy zawodowego", uległy istotnej zmianie. Zastosowanie konsekwencji charakterystycznych dla multirecydywy stało się możliwe także wobec sprawcy, który uczynił sobie stałe źródło dochodu z popełnienia jednego przestępstwa. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2009 r. sygn. II K.K. 260/08). Nie ulega wątpliwości, że konstrukcja czynu ciągłego określonego w art. 12 k.k. opiera się na teoretycznej koncepcji jednoczynowego przestępstwa ciągłego. Prawnokarnemu wartościowaniu podlega zatem kompleks zachowań, traktowany jako jedna, integralna i nierozzerwalna całość, a nie poszczególne zachowania. Z punktu widzenia ocen prawno Karnych znaczenie ma tylko i wyłącznie suma wszystkich zachowań sprawcy, objęta w jedną całość granicami "jednego czynu zabronionego", żadnego zaś samoistnego znaczenia nie mają poszczególne zachowania odrębne, (P. Kardas, Przestępstwo ciągłe w prawie karnym materialnym, Kraków 1999, s. 287).

Do stosowania ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, w omawianym zakresie, ma zatem zastosowanie przepis art. 4 § 1 k.k. W konsekwencji Sąd Apelacyjny oceniając zachowanie oskarżonego przez pryzmat tego przepisu i zmiany brzmienia art. 65 k.k., wyeliminował z opisu czynu znamię „czyniąc sobie stałe źródło dochodu” i tym samym wniosek prokuratora o powołanie przepisu art. 65 § 1 k.k. w podstawie wymiaru kary okazał się bezzasadny.

Nie zasługiwał też na uwzględnienie zarzut obrazy art. 424 § 2 k.p.k. (treść zarzutu wskazuje, że skarżący miał na uwadze przepis art. 424 § 1 k.p.k.). Faktem jest, że uzasadnienie wyroku we wskazanym przez prokuratora zakresie jest bardzo lakoniczne, niemniej treść całego uzasadnienia dowodzi, dlaczego Sąd Okręgowy w przypadku niektórych czynów i niektórych oskarżonych nie przyjął „działania w warunkach zorganizowanej grupy, mającej na celu popełnienie przestępstw”. Sąd Okręgowy wiąże to z umorzeniem postępowania o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Na taki tok rozumowania wskazuje całość sentencji wyroku, jak i fragment uzasadnienia wyroku na st r.149. Wprawdzie takie stanowisko można znaleźć w orzecznictwie sądowym, ale nie jest ono jednolite. Sąd Apelacyjny w Katowicach w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę stanowiska tego nie podziela. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nic nie stoi na przeszkodzie, aby sąd orzekający miał możliwość samodzielnego, odrębnego ustalenia możliwości odpowiadania przez oskarżonego w warunkach art. 65 § 1 k.k. w sytuacji, gdy formalnie nie zarzucono mu popełnienia przestępstwa z art. 258 k.k. Posiada on swobodę w zakresie ustalania wszelkich okoliczności faktycznych, a więc i wtedy gdy weryfikuje przesłanki wymienione w art. 65 § 1 k.k. i bada, czy sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo, działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy o charakterze terrorystycznym. Sprawca, który spełni jeden z tych warunków, nawet jeśli nie był dotychczas karany, przy wymiarze kary i stosowaniu innych środków jest traktowany tak samo, jak recydywista wielokrotny. Brzmienie przepisu art. 65 § 1 k.k. nie daje podstaw do twierdzenia, by w razie umorzenia postępowania o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu, niemożliwym było ustalenie przez Sąd działania w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k. i powołanie tego przepisu w podstawie skazania i podstawie wymiaru kary.

Brak należytego i wnikliwego uzasadnienia w tym zakresie nie uniemożliwił zatem przeprowadzenia kontroli odwoławczej, a zarzut naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. nie mógł skutkować uchyleniem wyroku, bo podniesione nieomogi uzasadnienia nie miały wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Dodać należy, że pisemna apelacja prokuratora takiego wniosku w ogóle nie zawierała. Kwestionowanie przyjęcia lub nie działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej winno nastąpić poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a takiego

prokurator nie sformułował. Treść zarzutu zawartego w punkcie 9 apelacji jest przy tym wyraźnie sprzeczna z wcześniejszymi zarzutami obraży prawa materialnego w stosunku do wymienionych w nim oskarżonych. W wypadku, gdy środek odwoławczy pochodzi od podmiotu fachowego jakim jest oskarżyciel publiczny, sąd odwoławczy związany jest w orzekaniu na niekorzyść oskarżonego nie tylko granicami zaskarżenia (jak przewiduje to już zdanie pierwsze art. 434 § 1 k.p.k., odnoszące się do wszystkich środków odwoławczych wnoszonych na niekorzyść oskarżonego, niezależnie od tego, jaki podmiot jest autorem tego środka), ale nadto musi baczyć na to, jakie uchybienia podniesione zostały w środku odwoławczym, złożonym na piśmie z zachowaniem ustawowego terminu. Sądowi wolno przy rozpoznawaniu środka odwoławczego, pochodzącego od autora "kwalifikowanego", orzec na niekorzyść oskarżonego tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym lub podlegających uwzględnieniu z urzędu. Z urzędu uwzględnieniu podlegają zaś jedynie uchybienia szczególnie rażące, to jest te, które pozwalają wyjść na niekorzyść poza granice środka odwoławczego (art. 439 § 1 pkt 1-4, 440 i 455 k.p.k.). Kontrola odwoławcza wyroku nie dała podstaw do stwierdzenia, by w stosunku do oskarżonych, co do których prokurator złożył apelację na niekorzyść, zachodziła rażąca niesprawiedliwość orzeczenia uzasadniająca zastosowanie przepisu art. 440 k.p.k. Sąd Apelacyjny miał na względzie zwłaszcza zmiany przepisów art. 65 k.k. i art. 45 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (o czym będzie mowa poniżej), niemniej jeśli uwzględni się całość rozstrzygnięć zawartych w wyroku, również tych nie zaskarżonych przez prokuratora, to nie sposób twierdzić, by w stosunku do oskarżonych wymienionych w apelacji oskarżyciela zachodziła sytuacja, o jakiej mowa w art. 440 k.p.k.

Sąd Apelacyjny oprócz omówionych już zmian w zaskarżonym wyroku, dokonał też szereg innych korekt, które z jednej strony wynikały z potrzeby właściwego stosowania przepisu art. 4 § 1 k.k., z drugiej strony były następstwem częściowego uchylenia rozstrzygnięć i umorzenia postępowania, bądź też zmiany w zakresie wymiaru kary i potrzeby orzeczenia nowych kar łącznych. W myśl art. 433 § 1 k.p.k. sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. Zgodnie z art. 455 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, na sądzie odwoławczym ciąży powinność poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej czynu, przy niezmiennych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku sądu pierwszej instancji. Prawdliwość subsumcji czynu pod właściwy przepis prawa materialnego pozostaje zatem zawsze w zakresie kontroli odwoławczej.

Przystępując do rozważenia zagadnień dotyczących szeroko rozumianej oceny prawnej przypisanych oskarżonym czynów, trzeba przypomnieć, że czyny te zostały popełnione w czasie, gdy w stosunku do daty wyrokowania obowiązywała inna ustawa statuująca odpowiedzialność karną za nielegalny obrót narkotykami, a obowiązujący Kodeks karny ulegał też nowelizacjom.

Zmiany w przepisach mających zastosowanie do czynów przypisanych oskarżonym następowały także w okresie pomiędzy datami ich popełnienia, a datą wyrokowania. W kodeksie karnym istotne zmiany dotyczyły treści art. 258 § 1 i 3, art. 65 k.k. i art. 45 k.k. Jeśli idzie o ten ostatni przepis, Sąd Okręgowy miał wprawdzie na uwadze kolejne nowelizacje, niemniej ostatecznie wyprowadzony przez Sąd wniosek nie był właściwy. W pierwotnej wersji przepis ten stwarzał możliwość orzeczenia przepadku korzyści majątkowych pochodzących z popełnienia przestępstwa w razie skazania sprawcy, o którym mowa w art. 65 k.k. (sprawca działający w zorganizowanej grupie przestępczej lub taki, który uczynił sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu). Po nowelizacji obowiązującej od 4 lutego 2001 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 93, poz. 1027) w stosunku do sprawców określonych w art. 65 k.k. sąd miał obowiązek orzec przepadek osiągniętej korzyści majątkowej, natomiast mógł orzec ten środek w stosunku do innych sprawców, którzy osiągnęli korzyść z popełnienia przestępstwa. Kolejna zmiana treści art. 45 k.k., która nastąpiła z dniem 1 lipca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 111, poz. 1061), wprowadziła obowiązek orzekania omawianego środka karnego również wobec tej drugiej kategorii sprawców.

Zmianom podlegały także ustawy regulujące obrót narkotykami. W dniu 4 października 2005 r. ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 r. zastąpiła ustawa o tym samym tytule z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz. U. Nr 179, poz. 1485).

Opisana wyżej sytuacja zrodziła problem wyboru przepisów, które winny być zastosowane w sprawie niniejszej. Sąd Okręgowy miał to na uwadze, ale nie zawsze powołane przepisy okazały się właściwe. Przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w przypadku, gdy w czasie orzekania obowiązuje inna ustawa niż w czasie popełnienia przestępstwa, "stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy". W orzecznictwie sądowym ukształtował się pogląd, że "reguła zawarta w art. 4 § 1 k.k., nakazująca stosować ustawę względniejszą dla sprawcy, niż ta, która obowiązuje w czasie orzekania, ma zastosowanie (...) także do sytuacji, w której w okresie pomiędzy chwilą popełnienia przestępstwa a chwilą orzekania obowiązywała, choćby przez krótki okres, taka ustawa względniejsza" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2001 r. w sprawie II KO 1/04 - LEX Nr 121666). Wyrażenie "ustawa obowiązująca poprzednio" oznacza nie tylko ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa, ale także wszystkie inne zmieniające się stany prawne obowiązujące po czasie popełnienia przestępstwa, a przed momentem wydania orzeczenia.

Odpowiedzi wymaga też pytanie, czy w sytuacji gdy do czynu sprawcy mają zastosowanie przepisy karne dwóch różnych ustaw (w sprawie niniejszej Kodeksu karnego i ustawy "narkotykowej"), w obu przypadkach inne w dacie wyrokowania niż w dacie popełnienia czynu, kwestię względności ustawy należy analizować odrębnie dla każdej z nich, czy też przeciwnie - należy uwzględnić taki układ przepisów obu ustaw, który w określonym czasie jest dla sprawcy najkorzystniejszy. Innymi słowy, czy przez użyte w art. 4 k.k. określenie "ustawa" należy rozumieć konkretny akt prawny, czy też obowiązujący w danym czasie porządek prawny. Sąd Okręgowy problemu tego nie dostrzegł, bo choć de facto poprzez treść zawartych w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięć opowiedział się za odrębną oceną każdej z ustaw pod kątem ich względności dla oskarżonych, to jednak swych decyzji w tym względzie nie uzasadnił. Tymczasem przy analizie względności ustawy dla konkretnego sprawcy winny być badane łącznie przepisy części ogólnej Kodeksu karnego oraz przepisy regulujące typy przestępstw umieszczonych w innej ustawie. Uzasadniony jest pogląd, że pod pojęciem "ustawa" w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. należy rozumieć nie konkretny akt prawny, ale cały obowiązujący w danym czasie porządek prawny. Analogicznej wykładni użytego w art. 4 § 1 k.k. pojęcia "ustawa" dokonał również Sąd Najwyższy (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dn. 1.07. 2004 r. w sprawie II KO 1/04 - LEX Nr 121666 oraz z dn. 4.07.2001 r. w sprawie V K.K.N 346/99 - LEX Nr 51679).

Trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że nie jest dopuszczalne orzekanie częściowo w oparciu o przepisy ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo o przepisy ustawy nowej. Trzeba całościowo stosować jedną z nich ze wszystkimi jej konsekwencjami. Umknęło jednak Sądowi Okręgowemu to, że wymóg ten zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. ma zastosowanie do poszczególnych czynów odrębnie, a nie do całości wyroku obejmującego różne czyny. Obowiązek całościowego stosowania jednej z ustaw nie oznacza też potrzeby powoływania w wyroku ustawy względniejszej przy każdym przepisie, również tym, który nie podlegał żadnym nowelizacjom (np. przepisy stanowiące podstawę orzeczenia kary łącznej, zaliczenia tymczasowego aresztowania). Poza tym powoływanie się na nowelizację kodeksu karnego obowiązującą od 1 lipca 2003 roku przy czynach, które nie dawały podstaw do orzeczenia przepadku korzyści majątkowej, nie znajduje uzasadnienia. Tak było m.in. przy przestępstwach z art. 258 § 1 i 3 k.k. Zarówno te przepisy, jak i przepis art. 65 k.k. zostały znowelizowane ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 roku obowiązującą od 1 maja 2004 roku. Poprzednie korzystniejsze brzmienie przepisu art. 258 § 1 k.k. (zagrożenie karą pozbawienia wolności do lat 3) dało podstawę do przyjęcia, że nastąpiło przedawnienie karalności tych czynów, a to z kolei skutkowało umorzeniem postępowania w tym zakresie. Podobnie też za względniejszą ustawę należało przyjąć przepis art. 258 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 maja 2004 roku.

Uwaga ta dotyczy również niektórych przestępstw narkotykowych, których brzmienie w zakresie sankcji karnych ulegało nowelizacjom w okresie po popełnieniu czynów, a przed orzekaniem. Z treści wyroku wynika, że sąd I instancji nie brał pod uwagę wcześniejszego stanu prawnego, obowiązującego po popełnieniu poszczególnych czynów, a przed datą orzekania, według którego przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone były uprzednio łagodniejszymi karami, aniżeli obecnie. W szczególności czyny kwalifikowane z art. 56 ust. 3 powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przed dniem 9 grudnia 2011 r. oraz pod rządami obowiązującej uprzednio ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (kwalifikowane wówczas z art. 43 ust. 3 tejże ustawy) zagrożone były karą grzywny i pozbawienia wolności do lat 10. Znacząco niższa

niż obowiązująca obecnie (2 lata) dolna granica kary za takie czyny obowiązująca poprzednio (1 miesiąc) nie mogła pozostawać bez wpływu na ocenę względności ustaw. W orzecznictwie dominuje pogląd, że gdy czyn zagrożony jest w nowej ustawie przepisem o dolnej granicy zagrożenia surowszej w porównaniu z jego odpowiednikiem w dawnej ustawie - stosować należy ustawę dawną jako względniejszą dla sprawcy. Przy stosowaniu zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 k.k. Sąd najpierw winien ocenić ustawy pod kątem ich względności, a dopiero po wyborze ustawy, która in concreto znajdzie zastosowanie, wymierzyć stosowną karę. W przedmiotowej sprawie dokonane zmiany w zakresie powołanej podstawy prawnej skazania nie miały bezpośredniego przełożenia na ewentualne złagodzenie orzeczonych kar pozbawienia wolności, ale nie zwalniało to Sądu Apelacyjnego od wskazania prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu.

Odnośnie przepisu art. 65 k.k. obowiązującego w dacie popełnienia czynów i art. 65 § 1i2 k.k. obowiązującego w czasie orzekania, była już częściowo mowa wyżej przy omawianiu apelacji prokuratora. Uwagi dotyczące znamienia „sprawca z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu” spowodowały, że Sąd Apelacyjny wyeliminował je z opisu czynu w stosunku do wszystkich oskarżonych, którym zostało ono przypisane. O ile treść tego pierwszego przepisu była względniejsza dla tzw. sprawców zawodowych, o tyle w przypadku sprawców, którzy działali w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, konsekwencje karnoprawne są de facto te same. Zmiana w brzmieniu przepisów nie spowodowała zmiany na niekorzyść tych sprawców, stąd stosownie do art. 4 § 1 k.k. należało zastosować tenże przepis w jego aktualnym brzmieniu.

Skoro w przypadku każdego z oskarżonych i każdego z czynów zachodziła konieczność oceny względności ustaw zgodnie z regułą przepisu art. 4 § 1 k.k., to zdaniem Sądu Apelacyjnego, należało każdorazowo powołać tenże przepis, by w ten sposób dać temu wyraz.

Zaskarżony wyrok zawierał także w swej treści cały szereg drobniejszych uchybień, nie na wszystkie z nich zwrócono uwagę we wniesionych środkach odwoławczych.

Przed wszystkim podkreślić należy, że nieprawidłowe było przyjmowanie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym jako przestępstw z art. 55 ust. 1 i 3, 56 ust. 1 i 3, czy też 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Taka kwalifikacja prawna, przyjmowana zresztą w ślad za aktem oskarżenia, prowadzi bowiem do stwierdzenia, że jednym i tym samym czynem sprawca może wyczerpać znamiona przestępstwa w jego typie podstawowym, jak i w jego typie kwalifikowanym - w tym przypadku ze względu na znaczną ilość przemyconych, będących w obrocie, czy posiadanych narkotyków. Przyjmowanie w podstawie prawnej skazania, że jednym czynem wyczerpano znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3, albo z art. 56 ust. 1 i 3, czy też z art. 62 ust. 1 i 2 powoływanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uchybia zasadzie *lex specialis derogat legi generali* i przez to jest błędne. Wskazane przestępstwa z różnych ustępów tego samego przepisu są samodzielne, zawierają różne zagrożenie karą oraz pełny zestaw znamion przestępstwa, a jedynie przez wzgląd na zasady techniki legislacyjnej przestępstwa z ustępów 3 i 2 skonstruowane zostały jako przepisy o charakterze odsyłającym, tzn. aby nie powtarzać znamion szczegółowo już opisanych w ustępach pierwszych odsyła się w nich do znamion opisanych w poprzedzających ustępach, jedynie dodając znamiona o charakterze kwalifikującym.

Nieprawidłową praktyką jest, by w sprawach złożonych podmiotowo i przedmiotowo, w kolejnych rozstrzygnięciach dotyczących danego oskarżonego, pomijać jego imię i nazwisko. Sentencja wyroku musi być zredagowana tak, by nie nasuwała żadnych wątpliwości, komu, jaki czyn zostaje przypisany.

Częściowe uwzględnienie apelacji, a także wskazane wyżej uchybienia w zestawieniu z poczynionymi uwagami, spowodowały, że Sąd Apelacyjny dokonał szeregu zmian w poszczególnych rozstrzygnięciach zaskarżonego wyroku, dokładnie opisanych w jego części dyspozytywnej.

Kontrola odwoławcza spowodowała również uchylenie rozstrzygnięcia o zasądzeniu wynagrodzenia na rzecz adw. Z. Ż. (pkt 101 sentencji), gdyż od początku postępowania był on obrońcą oskarżonego M. C. (1) z wyboru, a nie z urzędu. Zmiana wysokości wynagrodzenia zasądzonego na rzecz adw. J. R., pełniącego obowiązki obrońcy z urzędu J. Ś. i D. S. (2), wynikała z jednej strony z zaniżenia rzeczywiście poniesionych kosztów obrony oskarżonego wymienionego w

drugiej kolejności (o czym była mowa przy omawianiu apelacji), z drugiej strony należne wynagrodzenie należało w przypadku obu oskarżonych pomniejszyć z uwagi na oświadczenie obrońcy o uiszczeniu na jego rzecz przez każdego z oskarżonych kwoty 1000 zł.

Apelacje, w których zostały zakwestionowane wysokości orzeczonych kosztów sądowych skutkowały również tym, że Sąd w punkcie 110 uchylił rozstrzygnięcia o kosztach sądowych w odniesieniu do D. K. (1), D. S. (1), D.F. i W. K., przekazując sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Rozstrzygnięcie takie zasadne było też w odniesieniu do M. C. (1) z uwagi na to, iż Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż był on reprezentowany przez obrońcę z urzędu. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w przedmiocie kosztów sądowych nie jest poprawne, nie wskazuje, czy obejmują one wydatki, czy opłaty, w jakiej części nastąpiło zwolnienie z ich ponoszenia. Uzasadnienie wyroku również nic nie wnosi. Bez pisemnego uzasadnienia zaskarżonej części orzeczenia, nie jest możliwe ustosunkowanie się do zarzutów, gdyż tylko w ten sposób można ocenić zasadność rozumowania i ocen, które doprowadziły sąd I instancji do podjęcia decyzji w przedmiocie kosztów. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na posiedzeniu ustali wysokość kosztów należnych od tych oskarżonych, w tym wydatki i opłaty, a następnie oceni w jakiej części obciąży, a w jakiej zwolni oskarżonych od ich ponoszenia. Wydane w tym zakresie postanowienie należy uzasadnić.

Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz występujących w sprawie obrońców z urzędu wynagrodzenie za obronę oskarżonych w postępowaniu odwoławczym. Jego wysokość ma oparcie w przepisie § 14 pkt 5 i § 16 w zw. z § 2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wszyscy obrońcy, za wyjątkiem obrońcy W. K. adw. J. G. obecni byli na dwóch terminach rozprawy odwoławczej.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze opiera się na treści art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Wysokość zasądzonych opłat ma swe oparcie w treści art. 8 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.